

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

28

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΓΑΛΛΙΑΣ

«Δεν είμαι τρελή να δε-
χθώ. Έχω γονείς που δε
θέλω να τους ντροπιάσω».

Κοζερλ της εβδομάδος

να συμπεράνουμε ότι το άλλοτε φιλότιμο Έλληνόπουλο έπεσε στο κατάντημα του γυναικοσυντηρητικού, του «ζιγκολό», που δέχεται τις χρηματικές προσφορές της γυναίκας που έμπορεύεται τα κάλλη της...

Ομολογία του ίδιου. Τα είπε στην κοπέλλα, όταν ήρθε φέτος να περάσει στο χωριό τις διακοπές του. Ποιές όμως διακοπές; Έκείνο που διακόπτει δεν είναι οι σπουδές. Είναι οι σκέψεις του με την ξένη. Μικρό διάλειμμα.

Πόσο άλλαξε ο χαρακτήρας του... Πόση αδιαντροπιά, πόση ξε-
τσιπωσιά, πόσος κυνισμός και ασυνειδησία. Δεν τον αναγνωρίζει το κορίτσι. Απάτες στις απάτες. Ούτε ζύγωνε, λέει, στο Πανε-
πιστήμιο. Δυό χρόνια του απορρόφησε αυτή η γυναίκα. Για να
καλύψει την καθυστέρηση του σπουδών και να μη χάσει την
επιχορήγηση όπως την παλιανθρωπιά στο σημείο να παρασταίνη
τον άρρωστο.

«Σε βαστού μου γονείς, μάθετε ότι ο γυιός σας είναι άρρωστος. Δε σας τήναι τόσο καιρό για να μη σας άνησυχώ. Έτσι
ανάγκαστα να μη παρακολουθώ τα μαθήματά μου...»
Και για να βεβαιώσει τον λόγο το ασφαλέ, στέλνει και τις
σχετικές πλάκες. Πλάκες που προέρχονται απ'έναντι γιαντρουί, που
στην πραγματικότητα όμως είναι ένα κομμάτι χαρτί με σχέδια
του του έφτιαξαν φοιτητές της Ιατρικής. Που να υποψιαστούν
οι γονείς τη μηχανή που τους έχει στήσει ο γυιός τους. Απεί-
χον από τον ένα γιαντρουί στον άλλον. Έξω και άγνια. Ό-
λοι οι γιαντρουί όμως αποφαίνονται άσπρητικά. Τίποτα δεν του βρί-
και να λείπει στους γονείς του ότι οι ίδιοι μας γιαντρουί δεν κατα-
για να σωθεί τη ζωή του.

Βιάζεται τόσο να τον ξαναδεί ή άλλη... Τον ήθελε και το κα-
λοκαίρι κοντά της. Έλκυουν τα Έλληνα τις γυναίκες που
μελαψά, θερμά, έκρηκτικά, εκδηλωτικά προκαλούν το ενδιαφέρον
ιδίως των πολύπειρων στα έρωτικά γυναικών, που βρίσκουν χλια-
ρους τους άντρες της δικής τους χώρας.

Βεβαιώσεις που δίνει ο ίδιος ο φοιτητής στην κοπέλλα. Τόσο
δε έχει προχωρήσει η φθορά του, ώστε να μην είναι ο γυιός
του, ώστε να μην είναι ο γυιός του, ώστε να μην είναι ο γυιός του...
αυτός είναι κι' αν είναι... αυτό είναι κι' αν είναι... να
τον ακολουθήσει σκατά στο έ-
ξωτερικό χωρίς να στεφανω-
θούν, ή και να παντρευτούν
άλλα κρυφά από τους δικούς του.

Ευτυχώς, δεν είναι το κορί-
τσι χωρίς μυαλό. «...Δεν εί-
μαι τρελή να δεχθώ. Έχω γο-
νείς που δεν θέλω να τους
ντροπιάσω. Άλλα ούτε κι' εγώ
θέλω να καταστραφώ...»

Μυαλωμένη, αποφεύγει το
θέμα ναυαγίου. Άλλα και πόσο υποφέρει!
«...Αν μπορούσατε να καταλάβετε τον πόνο και τη δυστυ-
χία μου—μια γράφει. Πονώ που έδωσα την καρδιά μου σ' ένα
γένεαί του...»

Δεν σταματά όμως η πολεμένη κοπέλλα στο σημείο αυτό. Γε-
νός, πιστεύει ότι τα ενενήντα της εκατό της βεβαιώσεις του
στο εξωτερικό ζουνε κατά τον ίδιο τρόπο και ζητεί να εξορκί-
σουμε τους γονείς να μη στέλνουν τα παιδιά τους έξω από την
«Ελλάδα».

Ένα σημείο στο οποίο δεν συμφωνούμε. Μακάρι οι ανώτερες
σχολές μας να ήταν τόσο πολλές και τόσο καλά εφοδιασμένες
με έμπυχο υλικό και με εργατήρια, ώστε να χωρούν όλους τους
είναι αρκετός, ούτε ο εφοδιασμός πλήρης, τα παιδιά θα κατα-
γεινών, που όπως ο προκομένος της, απορρίπτονται στις είσα-
γωγικές ή, βέβαια για την απόρριψη, δεν προσέρχονται καν να
εξετασθούν. Αυτοί είναι οι περισσότεροι.

Θα φεύγουν για σπουδές τα παιδιά. Και δεν είναι σωστό να
έμπυχομε το δρόμο τους. Άλλοι μόνον αν οι κίνδυνοι παρέ-
λυαν κάθε εξόρμητο και κάθε προσπάθεια. Άλλοι θα κρατηθούν,
άλλοι θα πέσουν, άλλοι θα σπκωθούν. Αυτός είναι ο νόμος της
ζωής.

Άρνούμαστε να παραδεχθούμε, ότι τόσο μεγάλο είναι το πο-
σοστό εκείνων που εξωκείλουν. Πιστεύουμε ακριβώς το αντί-
θετο.
Ούτε γυναικοσυντηρητικοί είναι, ούτε ψεύτικες πλάκες στέλ-
νουν οι περισσότεροι από τους νέους που σπουδάζουν. Δεν λέμε
συντηρημένες νεανικές αταξίες, και στην μακαρισμένη και την
απάτη.

Επειτα, δεν είναι απαραίτητο το εξωτερικό για να πάρουν
άνθος του κακού. Λίγοι είναι τάχα οι σπουδάζοντες που μένουν
στον τόπο τους, χωρίς εν τούτοις να φθάνουν στο τέλος των
σσι από εκείνους που εγγράφονται στο πρώτο έτος φθάνουν στο
τέταρτο.

Όλας οι χώρες προσφέρονται στον καταστραφεί, αν έχης
την κλίση προς αυτή και αν δεν διαθέτης τη δύναμη της αντί-
στάσεως.

Τίποτα δεν κερδίζεις κλείνοντας τη θύρα της εξόδου. Άπλως
έμποδίζεις όσα παιδιά κατέχονται από τον πόθο της επιστήμης,
ωφελήσουν και τον τόπο τους.

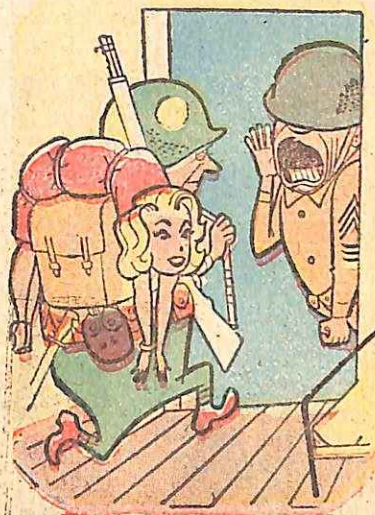
Ο Ο

ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

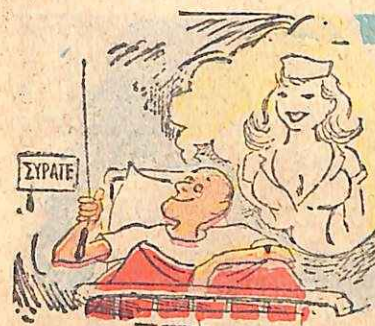
Τα 20% των κατοίκων της Γης είναι Βουδδιστάι. Λατρεύουν
λοπόν σαν ιερό κειμήλιο ένα δόντι του Βουδδα, μήκους 5 πόν-
των, που βρίσκεται σ' ένα ναό της Κεϋλάνδας. Έκατο χιλιάδες
των πολυτίμητα αφιερώματα.

Κι' όμως φαίνεται ότι το δόντι αυτό δεν είναι γνήσιο. Τό ά-
ληθινό είχε πέσει στα χέρια των Πορτογάλων, το 16ο αιώνα,
που το κόνανε σκόνη και την πέταξαν στη θάλασσα.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΣΤΟ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟ
— Όλοι οι στρατιώτες να έτοιμα-
σθούν με πλήρη εξάρτυσι για μακροχρό-
νη νεινάσια!

Στο στρατιωτικό νασοκομείο.

— Είναι άντρες του λόχου μου.
Ελάτω να μη με αναγγώρισαν!

Ο ΓΗΡΑΙΟΣ 'Ιταλός βιομή-
χανος σινιόρ Μενεγκίνι,
κατέστη δυο φορές διάση-
μος. Τη μία όταν παντρευ-
τηκε τη Μαρία Κάλας και
την άλλη τώρα που τη χω-
ρίζει. Η μάλλον... τον χω-
ρίζει. Και τ' όνομά του πήρε
τώρα μεγάλη έκταση και ευ-
ρύ... περιεχόμενον.

Σε άθηναικό καφενείο,
λοιπόν, καθόταν μία παρέα
φίλων και φιλοκουδεντιάς.
Όποτε καταφθάνει άλλο μέ-
λος της παρέας, κι' αναγ-
γέλλει:

— Τα μάθατε για το Δημή-
τρι;

— Τι; ρωτούν με περιέρι-

νεια οι άλλοι.
— Μενεγκίνι;
— Δλαδή;
— Τον παρότις η γυναι-
κα του. Τού την κοπάνησε...
απότομα, που λέει και το
τραγουδί!

Ίδου λοιπόν ότι θά όνο-
μα του συμπυκνών με το του
άρχαιου... Μενελάου. Ρεκά-
μα 'ιντερνασιονάλε, όπως
θα έλεγε και ο ίδιος σε νεώ-
τερους... δηλώσεις!

ΣΤΟ σταθμό 'Αττικής των
Έλληνικών 'Ηλεκτρικών
οιδηροδρόμων.

Μία κυρία πάει να μπή κι'
έκεινη τη στιγμή κλείνει η
αυτόματη πόρτα και της μαγ-
κάνει το χέρι. 'Η κυρία βά-
ζει τις φωνές. Ένας επι-
βάτης που βλέπει απ' το πα-
ράθυρο του βαγονιού τη
σκηνή, σπεύδει και τραβάει
τη χειρολαβή του (σηματος
κινδύνου). Οι πόρτες ανοί-
γουν άμέσως, το χέρι της
κυρίας ελευθερώνεται και
κάνει αυτομάτως το σημείον
του σταυρού.

Άλλα την ίδια στιγμή όρ-
μουν στο βαγόνι ο σταθμέ-
ρης, ο υποσταθμάρχης και
ο ανθυποσταθμάρχης, επιτι-
μούν δριμύτητα τον επιβά-
τη που τραβήξε τη χειρολα-
βή και του ζητούν τα στοι-
χεία του δια να υποβάλουν
μηνύσι!

— Τό σήμα κινδύνου, εζη-
γούν, δεν έχει το δικαίωμα
να το τραβήξει επιβάτης,
παρά μόνον όταν συμβή δυ-
στυχία.

Επρεπε, δηλαδή, να ξε-
κινήση το τραίνο, να συμ-
παρασύρη την κυρία, να τη
σκοτώση ή να της κόψη το
χέρι και τότε... να τραβή-
ξη το σήμα ο επιβάτης, για
να είν' εν τάξει με τους κα-
νονιμούς!

Μπράβο!

ΕΝΑΣ οδοβαφάνης ηλικιω-
μένος κύριος πάει να πα-
ραβιάσει την (κούρα) μπρός

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

στο λεωφορείο, όπου οι άλ-
λοι διασπράττωνται. 'Επει-
θαίνει ο εισπράκτωρ από μέ-
σα, ο κύριος εγκαταλείπει
την (κούρα) και πάει να μπή
από την μπροστινή πόρτα
την κλείνει ο οδηγός και
του φωνάζει πως αυτό είν'
αδύνατον, δημιουργείται είν'
αλος, άνωμαλία, σωματική
τελικώς, συνωδυόμενος και
διαγκωνιζόμενος καταφε-
ρει επί τέλους ν' ανεβή στο
λεωφορείο, στραπατσάλε-
νος και καθιέρως. Και μό-
λις μπαίνει ραυτά:

— Που πάει αυτό;

— Ο εισπράκτωρ σταυροκο-
πιέται!

Χριστιανέ μου, χάλασε
τόν κόσμο και δεν ξέρεις
πού παί;

Χαμογελάει πονηρά ο γέ-
ρος και δείχνει με τα μά-
τια μία χαριτωμένη μικρού-
λα που κάθεται μπροστά:

— Έγώ παιδί μου, παρα-
κολουθώ την κοπέλλα! Που
θέλει να ξέρω που πάει το
λεωφορείο;

Τό εισπράκτοράκι... «τυ-
χάνει σπινθηροδόλο»:

— Α, είσαι... ντέκτιβ!
Του λέει. Και δε φαίνεται!

— Σας παρακαλώ, μου δα-
νείσετε για ένα λεπτό το
στυλό σας, να γράψω μια
κάρτα;

Ο κύριος του τόν δίνει.
Είναι δε ένα στυλό πολυτε-
λείας. 'Ο δεύτερος κύριος
γράφει μια κάρτα, γράφει
και το φακελλάκι, βάζει το
στυλό στην... τσέπη και... α-
ποχωρεί. Άλλα ο πρώτος,
τόν σταματά:

— Κύριε!
— Όρίστε!

— Τό στυλό μου, παρα-
καλώ.

— Ποιό στυλό;
— Δεν σας έβωσα πρό ο-
λίγου το στυλό μου για να
γράψω;

— Α! Μάλιστα, με συγ-
χωρείτε. Είμαι, ξέρετε, α-
φηρημένος. Όρίστε.

Βάζει το χέρι στην έσω-
τερική τσέπη του σακκακι-
ού και του δίνει ένα στυλό.
Άλλα ο πρώτος κύριος, τόν
βλέπει και:

— Δεν είναι το δικό μου
στυλό, κύριε.

— Α, παρντόν, λάθος!

Και του δίνει άλλο, πού..
ήταν αυτό.

Ο πρώτος κύριος του ρί-
χνει βλέμμα φιλοποπό, το
όποιο ο άλλος αντιλαμβάνει
και σπεύδει να δικαι-
ολογηθή:

— Τι άσχημομένο που εί-
μαι! Νόμισα πως δεν είχα
πάρει το δικό μου μαζί, γι'
αυτό σας ζητώ το δικό
σας.

Άλλα φαίνεται πως δεν
ήταν αφηρημένος. Και μάλ-
λον περί μηχανής προκει-
ται που βασίζεται στην αφε-
ρημάδα τών... θημάτων.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ήλιθιότητος της συγκρόνου
(καθημερινής ζωής).

ΣΤΗΝ κεντρική αίθουσα
του Κεντρικού Ταχυδρο-
μείου. Ένας κύριος γράφει
κάποιο γράμμα, επί των έπι-
κλήτων τραπέζιων, που προ-
ορίζονται για το κοινό. Και
μόλις τελειώνει, ένας άλ-
λος κύριος που έχει σταθή
δίπλα του, του λέει:

— Σας παρακαλώ, μου δα-
νείσετε για ένα λεπτό το
στυλό σας, να γράψω μια
κάρτα;

Ο κύριος του τόν δίνει.
Είναι δε ένα στυλό πολυτε-
λείας. 'Ο δεύτερος κύριος
γράφει μια κάρτα, γράφει
και το φακελλάκι, βάζει το
στυλό στην... τσέπη και... α-
ποχωρεί. Άλλα ο πρώτος,
τόν σταματά:

— Κύριε!
— Όρίστε!

— Τό στυλό μου, παρα-
καλώ.

— Ποιό στυλό;
— Δεν σας έβωσα πρό ο-
λίγου το στυλό μου για να
γράψω;

— Α! Μάλιστα, με συγ-
χωρείτε. Είμαι, ξέρετε, α-
φηρημένος. Όρίστε.

Βάζει το χέρι στην έσω-
τερική τσέπη του σακκακι-
ού και του δίνει ένα στυλό.
Άλλα ο πρώτος κύριος, τόν
βλέπει και:

— Δεν είναι το δικό μου
στυλό, κύριε.

— Α, παρντόν, λάθος!

Και του δίνει άλλο, πού..
ήταν αυτό.

Ο πρώτος κύριος του ρί-
χνει βλέμμα φιλοποπό, το
όποιο ο άλλος αντιλαμβάνει
και σπεύδει να δικαι-
ολογηθή:

— Τι άσχημομένο που εί-
μαι! Νόμισα πως δεν είχα
πάρει το δικό μου μαζί, γι'
αυτό σας ζητώ το δικό
σας.

Άλλα φαίνεται πως δεν
ήταν αφηρημένος. Και μάλ-
λον περί μηχανής προκει-
ται που βασίζεται στην αφε-
ρημάδα τών... θημάτων.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

«Ντιζόν! Στάσι 5 λεπτόν».
 «Ένας ηλικιωμένος άντρας, που κούτσαινε από το ένα πόδι και σπινθηρόταν σε μία μαγκούρα, προχώρησε άσπρη, ανέλκεσε σ' ένα διαμέρισμα της πρώτης θέσεως κι' έπεσε βαρύν στον καναπέ».

Το τραίνο ξεκίνησε στ' λίγο.
 Πόσες φορές δεν είχε κάμει άλλοτε τη διαδρομή από τη Ντιζόν ως το 'Ωζόν!

Λεγόταν Ζάν Μπαρέ. Είχε μείνει ορφανός από πατέρα και μητέρα κι' ο θεός του Γκυγιώμ, που ήταν κηδευμένη του, τον είχε βάλει έστωθενικό στο λυκείο της Ντιζόν, γιά να σπουδάσει. Το καλοκαίρι, όμως, τον έπαιρνε κοντά του στο μεγάλο σπίτι που είχε στο 'Ωζόν.

Κι' έτσι, ο Ζάν Μπαρέ γνώρισε την 'Αλντ Μορέ, που έμενε μαζί με τη μητέρα της στο διπλανό σπίτι. Οί κήποι των δύο σπιτιών γειοχωρούσαν μ' έναν γαιώδη φράχτη και τα δύο παιδιά έπαιζαν μαζί.

Μία μέρα, όμως, κατάλαβαν πως η φίλη τους είχε παραχωρήσει τη θέση της σ' ένα άλλο αίσθημα. «Αγαπώνταν», το αίσθημα αυτό τους έκανε ευτυχισμένους. «Επίτιμον κι' όλος δνεϊσας γιά το μέλλον».

«Αλλά το μέλλον δεν ήταν τόσο ευχάριστο όσο το φαντάζονταν». Ο Ζάν, όταν τελείωσε τις σπουδές του έφυγε γιά τον Καναδά. Θά εργαζόταν εκεί τρία χρόνια κι' ύστερα θά γύριζε να πάρη την 'Αλντ. Το προηγούμενο βράδυ, η 'Αλντ του τραγουδούσε γιά μία ακούνη φορά το αγαπημένο τους τραγούδι:

«Όταν θά γυρίσεις, αγαπημένε μου και θά νιώσω και πάλι τα ξεστά σου γέλια γύρω στη μέση σου, θά ξεγύσω άμέσως όλες μου τις λύπες γιά το σκληρό γυρισμό».

Στο Κεμπέκ, ο Ζάν βρήκε μία καλή δουλειά κι' άρχισε να κάνει οικονομίες. «Έτσι πέρασε ο πρώτος χρόνος. 'Υστερα ο δεύτερος...».

«Ο Ζάν αναστήριξε».

«Όταν έφτασε στο Κεμπέκ, ένοιωσε μία σκληρή απογοήτευση. Μόνο τότε κατάλαβε πως είχαν περάσει είκοσι πέντε χρόνια από τότε που είχε φύγει γιά τη λίμνη Μίτσιγκαν. Και δύο πού είχε μείνει στον Κανα-»

δα, είκοσι έφτά! Μιά δολόκληρη ζωή! 'Ηταν γερασμένος τώρα και κούτσαινε από το ένα του πόδι. Οί πολλοί προστάτες του είχαν πεθάνει ή είχαν φύγει. Τού έμεναν μόνον τά χρήματα, που είχε βάλει στην τράπεζα. Δεν ήταν πολλά. 'Αλλά θά μπορούσε ν' αγοράσει μ' αυτά ένα καλό χτήμα στο 'Ωζόν, να επισκευάση το πατρικό σπίτι και να ζήση εκεί μαζί με την αγαπημένη του 'Αλντ... 'Αλλ' ή 'Αλντ τον περίμενε άραγε ακόμη; 'Εστειλε άμέσως ένα γράμμα στο δήμαρχο του 'Ωζόν, ζητώντας πληροφορίες. 'Η άπάντησή έλεγε:

«'Η 'Αλντ Μορέ ζή πάντοτε έδώ, στο ίδιο σπίτι. Είναι ά- γαπη».

«Ο Ζάν, χωρίς να διατάξη περισσότερο, πήρε τότε το πλοίο και άναγνώρισε στη Γαλλία. Μέσα στο τραίνο πού τον πή- γαινε στο 'Ωζόν σκεφτόταν:

«Όταν έφτανα, η 'Αλντ ήταν είκοσι χρόνων. Τώρα θρίσκει στα σαράντα έφτά. Δεν είναι ά- κόμη γριά, άλλ' ούτε και νέα. Τα μαλλιά της θάγουν άσπρίσει και κάμπους ρυτίδες θ' α- λλάσουν το πρόσωπό της... 'Εγώ είμαι δυό χρόνια μεγαλύτερος της, άλλ' ή άρραστία κι' οί περιπέτειες κι' έκαναν να γεράσω πρόωρα. Χωρίς να λογαριάσω- με πως κούσταίνω από τ' ένα πόδι. 'Αλλά κι' η 'Αλντ δεν είναι πιά νέα. 'Ετσι, δέ θά προσέξω ούτε τά γηραιά, ούτε την άναπαύση μου...»

Το τραίνο λιγότρωσε την τα- χύτητά του κι' έπειτα σταμά- τησε. Είχαν φτάσει στο 'Ωζόν. Το σούρουπο άπλωνόταν πάνω στη μικρή πολιτεία.

Ο Ζάν κατέβηκε, όχι χωρίς κόπο και πήρε τον παλιό δρόμο πού έφερε στο σπίτι της 'Αλντ. 'Η καρδιά του χτυπούσε πιά γρήγορα μέσα στο στήθος του. Τού φαινόταν πως είχε φύγει μόλις χτες από την άγκαλιά της αγαπημένης του.

Όταν έφτασε μπροστά στο σπίτι, πήρε μία βαθειά άναπνοή κι' έτοιμάστηκε να τραβήξη το κορδόνι του κουδουνιού. 'Αλλά, ξαφνικά, ένα τραγούδι έφτασε στ' αυτιά του. 'Ηταν το παλιό τραγούδι της 'Αλντ: «Όταν θά γυρίσεις, αγαπημένε μου...».

«'Ηταν ή φωνή της 'Αλντ, δ- πως πριν από είκοσι έφτά χρό- νια, μία φωνή νεανική και γεμά- τη παλμό».

«Ο Ζάν αναστήριξε».

«'Η 'Αλντ δέ γέρασε, ψιθύ- ρισε. 'Η φωνή της δείχνει πως είναι ακόμη νέα... Ποιος ξέρει; 'Ισως έβαζε άλλοτε μερικά χρό- νια παραπάνω, γιά να φαίνεται μεγαλύτερη... Και θέβαια είναι πολύ νέα ακόμη, ενώ έγω έχω γεράσει».

«Όταν έσθυσε κι' ή τελευ- ταία νότα του τραγουδιού, ο Ζάν κούνησε λυπημένα το κεφάλι του κι' έπειτα άναστήριξε άσπρη το δρόμο του σταθμού. Και το και- νούριο δνεϊρο πού είχε στήζει γκρεμίζόταν. Πώς μπορούσε να παρουσιάσει, γέρος κι' άνάπη- ρος όπως ήταν, στην 'Αλντ πού είχε μείνει πάντοτε νέα;...»

Μέσα στο σπίτι, μία ηλικιω- μένη γυναίκα με ρυτιδωμένο πρόσωπο και γκριζά μαλλιά έ- κλαιγε σιγά, ακούγοντας το α- γαπημένο της τραγούδι, πού το τραγουδούσε πάλι της μία νέα ως δεκαοχτώ χρόνων. 'Η νέα αυτή ήταν ή τελευταία από τις κόρες του θελου Γκυγιώμ. Κι' από τότε πού πέθανε ο πατέρας της, περνούσε τις περισσότερες ώρες κοντά στη γειτόνισσα τού διπλανού σπιτιού, πού δεν ήταν άλλη από την 'Αλντ. Αυτή της είχε μάθει το παλιό τραγούδι και την έβαζε πολλές φορές να της το τραγουδήσει.

«Από κάμποσες ημέρες τώρα, ή 'Αλντ ζούσε σε μεγάλη άγω- νία. 'Ο δήμαρχος του 'Ωζόν είχε πει πού ο Ζάν ζήτησε πλ- ηροφορίες γι' αυτήν και περιέ- νε πως από τη μία στιγμή στην άλλη θά τόν άναθόλεπε μπροστά της. 'Αλλά δεν τόν άναθόλε- ούσε έμιας ποτέ τίποτα γι' α- τόν. Γόρω της είχε άπλοη θά- ρεια κι' άδιάρρηστη, ή σιωπή».

«ΠΕΡ ΜΑΡΙΕΝ»

ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ 1959
 'Η νεοεκλεγείσα Μίς 'Ελλάς 1959, δευτερεύουσα 'Ακτινική Καραβί, άναχωρεί σε λίγες μέρες, γιά το Λονδίνο μαζί με τον πατέρα της, το δημοφιλή καλλιτέχνη της κρητικής μουσικής, 'Αλέκο Καραβί- τη, ποικιμενίου να εκπροσωπήση την 'Ελλάδα στα εκεί καλλιτεχνικά. 'Η άρρα Κρητικοπούλα έχει μεγάλες πιθανότητες να έπιτύχη στο διαγωνισμό αυτό, πού ά- ποβέλει στην άνάδειξή της «Μίς Κόσμος».

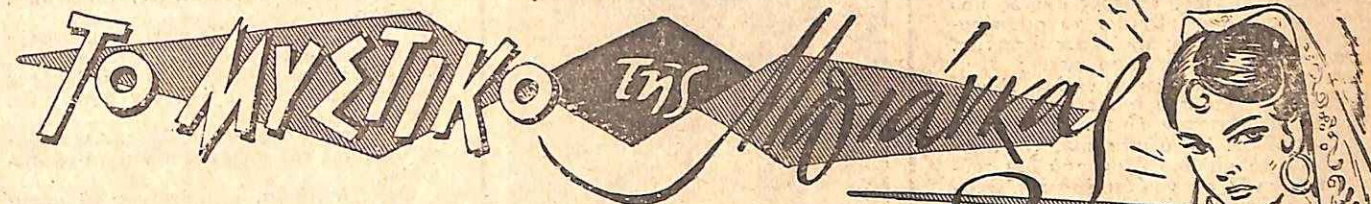

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
 Οί εκλεκτές καλλιτέχνιδες του τραγου- διού άδελφές Μαροζούκα και 'Ελένρα έ- πέστρωσαν στην 'Αθήνα, ύστερ από μία μεγάλη τουρνέ στη Μέση 'Ανατολή, πού σημείωσε εξαιρετική έπιτυχία. Οί δυό καλλιτέχνιδες, πού παρουσιάζουν πάντα διεθνές ρεπερτόριο τραγουδιού, πρόκει- ται σε λίγο να φύγουν με μακροχρόνιο συμβόλαιο γιά την 'Ισπανία.

ΟΛΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ
 'Η νέα αυτή μηχανή είναι ιδέωδης γιά το ταμείο ενός καταστήματος. Δεν κά- νει μόνο άβροσεις, αλλά και πολλαπλα- σιάζει αυτόματως τά άγοραζόμενα έμ- καθωρίζει το ποσό, πού πρέπει να πλη- τό χαρτονομίσματα, πού παραδίδει αυτός στον ταμία, τού δίνει αυτόματως τά ρέ- σκευς με την όποιον επικοινωνεί.

Εξωτικό, αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό 'Ι. Άναγνώστου-Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία όμορφη Μεξικάνα χορεύτρια, ή Μπι- άνκα ντε Ρίο, πού θριαμβεύει κάθε βρά- δυ στο «Θέατρο 'Ελαφράς Τέχνης», έχει μία δολόκληρη αλλη από νεαρούς θαυμα- στές. Μία νύχτα, πού βρίσκεται μαζί τους, μετά την παράστασι, σ' ένα μπάρ τους ά- ποκαλύπτει ότι πριν βγίη στο θέατρο έ- παιζε στο τσίρκο, ρίχνοντας μαχαίρια γύ- ρω στο κεφάλι τού βοηθού της Τά ζημε- ρώματα της ίδιας ημέρας ένας από τους πιο φλογεροίς θαυμαστές της, ο Κάρλο, παρουσιάζεται στη Μπιάνκα και άφου της εξομολογείται τον έρωτά του, της ζητάει να γίνη γυναίκα του και να ζήσουν μαζί στο άπέραντος χτήμα του. 'Η Μπιάνκα, έ- ρωτευμένη κι' αυτή τη μαζή του, δέχεται να γίνη γυναίκα του. 'Αργότερα όμως θυμά- ται τον όρκο πού είχε κάνει να εκδικηθή το θάνατο της άδελφής της και γιά να μη παραιτήσει στη δυστυχία τού άγαπημένου της, καταφεύγει σ' ένα τέκνασμα. 'Όταν άναγνώριζε ή Κάρλο, τη βρίσκει στο δω- μάτιό της μ' ένα θουμαστή της και φίλο του. 'Ο νέος, καταπληκτικός δέ μπορεί να πιστέψη ο' αυτή την άλλαγή και της θυμί- ζει τις ύποσχέσεις της. 'Ο Κάρλο έδναλε το περιστοφό του γιά να σκοτώθη και τό- τε ή Μπιάνκα έπεσε στην άγκαλιά του και την άλλη μέρα έγινε ή γάμος τους. 'Εφυ- γαν κατόπιν γιά το χτήμα τού Κάρλο, δ- που ή Μπιάνκα άρχισε μία ζωή ευτυχισμέ- νη. 'Όσο γιά το θάνατο της άδελφής της, δέ θέλησε ν' άποκαλύψη το μυστικό τού στον άντρα της. Μία ήμερα μαθαίνει ότι κάποιος πού μοιάζει πολύ με τόν άνθρω- πο, πού φάνει να βρή, πολιορκεί στο Με- ξικό τη μικρή χορεύτρια Λολίτα, πού την διαδέχτηκε στο θέατρο. Τρέχει άμέσως έ- κει και διαπιστώνει ότι πρόκειται ακριβώς γι' αυτόν. 'Αλλά τόν κάνει και φάνει ά- δικά να τόν βρή...

Την κύτταξε στα μάτια καθώς πρόφερε αυτή τη λέξη.

— Ά, έκανε αυτή με κάποια άνησυχία. — Και μού είπαν πως χτες πέρασες ά- από εκεί γιά λίγη ώρα, και μετά σ' έχασαν. Είχαν παράπονα μάλιστα, πως δεν πήγες να τους δής όλους.

— Ναι, πέρασα, άποκρίθηκε σαν άφη- ρημένη εκείνη.

— Μπιάνκα! Πρέπει νάχω άπόλυτη έμ- πιστοσύνη σ' έσένα, γιά να άνέχωμαι... Τόν κύτταξε με παράπονο.

— Κάρλο! Τόν όρκο πού μούδωσες τόν ξεχνάς; Πρέπει νάχω έμπιστοσύνη σε μένα. Πέρασε το χέρι του στο μπράτσο της.

— Άς μ' μιλάμε γι' αυτό, έπείπε προσπα- θώντας να πάρη έναν ευθύμο τόνο. Άς σου πώ το σκοπό τού άπρόσποτου ταξιδιού μου.

Μία άναπάντεχη είδησι

— Άκουσε, Μπιάνκα. Χτες τη νύχτα, ξα- φνικά, έλαβα ένα τηλεγράφημα από τόν πατέρα μου πος έρχεται να μ' έπισκεφθή.

— Από τόν πατέρα σου;

— Ναι, αγαπημένη μου. Δέ σούχω μι- λήσει ποτέ γιά τόν πατέρα μου.

— Όυτε ήξερα πως έχεις πατέρα. Όυτε και ξέρα τίποτα γιά την οικογένεια σου.

— Και δέ με ρώτησες ποτέ, Μπιάνκα.

— 'Ισως έπειδή έχω έγώ το μυστικό μου... 'Ισως γι' αυτό να μ' έβλεπε να σε ρωτήσω.

— Τώρα όμως πρέπει να στα πώ όλα.

— Στο μεταξύ φτάσαμε στο ξενοδοχείο μου, έπείπε ή Μπιάνκα.

Παραξενεύτηκε βλέποντας το φτωχικό κτίριο ο άντρας της.

— Άλήθεια έδώ μένεις, Μπιάνκα;

— Ναι, αγαπημένε μου.

— Έσύ έδώ; Γιατί;

— Είχα τους λόγους μου. Μά, έλα, μ'ην άρχιζης πάλι τις ύποψεις. 'Η Μαρία θά πέ- θανε από την πείνα. Πρέπει να πάμε να την πάρουμε γιά να φάμε.

— Καλά, άς πάμε. Και μετά, θά σου έ- ξηγήσω. 'Η καλλιτέρα, μόλις φάμε, θά φύ- γουμε, και στο αυτόκίνητο μένα θά σου μιλήσω γιά την οικογένεια μου.

'Η Μαρία γούρλωσε τά μάτια της μόλις άντίκρυσε τόν κύριο της. Πήγαν να φάνε, κι' άμέσως μπήκαν σ' ένα αυτόκίνητο.

— Τη φαντάζομαι, Κάρλο.

— Όχι, δεν είναι σαν όλους τους άλ- λους πατέρες. 'Ο δικός μου ζή μονάχα γιά μένα, κάνει όνειρα γιά μένα!... Δέ μπορώ να σου περιγράψω την άγάπη τού άντρά μου.

— Και γιάτί δεν τού είπες πως παν- τρεύτηκες;

— 'Ο Κάρλο κοκκίνισε.

— Δίστασα, Μπιάνκα. 'Επρεπε να τού τά πώ όλα...

— Άπλοδή, έπρεπε να τού πής πως παν- τρεύτηκες με μία γυναίκα τού έλαφρού θεάτρου καί γι' αυτό δίστασες.

— Γιά να σου μιλήσω ειλικρινά, γι' α- τή Μπιάνκα. 'Ο πατέρας μου είναι πολύ αυστηρός. Κι' ο λόγος πού χωρίσαμε και ζούμε χωριστά είναι αυτός.

— Άπλοδή;

— Πρέπει να σου μιλήσω γιά όλη μου την οικογένεια, γιά να καταλάβεις.

— 'Ο πατέρας μου με τη μητέρα μου δέ ζούσαν ευτυχισμένοι. Δέ μπορούσε ποτέ να καταλάβω γιάτί. Ένώ φαίνομενικά ο πα- τέρας μου ήταν άφογος σύζυγος, ή μητέρα μου ήταν πάντα θλιμμένη, και κάθε της λέ- ξι ήταν κι' ένα παράπονο.

— 'Εφταιγε, λοιπόν, ή μητέρα σου;

— Κι' αυτό δέ μπορώ να τό πώ. 'Η μη- τέρα μου ήταν ή καλύτερη μάνα τού κό- σμου. Μά βας τά παιδιά ήταν άγγελοι, τρυφερά, γλυκερά, ένας άγγελος σου λέω. 'Όταν μιλούσε όμως στον πατέρα, γινό- ταν άλλος άνθρωπος. Τά χείλη της σφίγ- γονταν, κι' ή ματιά της γινόταν σκληρή. Πολλές φορές τόν λυπόμουν τόν πατέρα, όταν τού μιλούσε έτσι ή μαμά.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πολεμικός ήρωας

'Εν μέσω παρελάσεως της εικοστής άγνόδης, έγώ ο μέγας Δόν Ζουάν και άνοικτήριμν γόνος, έσκέφθην την άνδρείαν μου περι πολλών να δείξω και τας μανόμας και τας Μίς συλλήθην καταπληξω. Κι' υπό τούτους λογισμούς και σκέψεις ούν τοιαύτας, κι' έκ λόγων ζηλοτυπικών πρὸς φανθαρείς και ναύτας, άνήλθον επί καθέκλως και παριστών τόν βλάμην —Κι' έγώ, ω Μίς, έδόθησαν, δεινώς έμασεσάμην! 'Ελαβον μέρος κι' έγώγέ και μετ' έπιτυχίας είς μάχας πεντεκαίδεκα και τρίς είς ναυμαχίας. Κι' ενώ αϊ διδά έσπευδον να άνακράξουν «Ζήθι!» κι' ως ήρωα μ' ήμβάνισον συνάπαντα τά πλήθη μετά ποζος συνέχισον φωνάζων πρὸς τας διδας: —'Εν τούς πολέμοις έγώγέ... έμάσσουν τας διδας! Και είς τας μάχας πολέμων και νύχτας και ημέρας ένδόξως ούν κατέπινον τας έχορικάς (τας σφαίρας! Κι' ενώ τά κατορθώματα έδωδον έν σειρά είς γέρον αϊφνης έκραξαν:—Τι λές βρέ (μασκαρά! ΤΙ τσαμπουνάς γιά πόλεμους και γιά (μασχών πεδιά; Δεν βγήκαμε άνίκανοι έπί... πλατυπο- (διά; Κι' ω συμφορά, κατέρρευσαν τά πάντα (μεθ' όρμης! —Βαράτε του τού κουραμπιέ! άνέκρα- (ξον αϊ Μίς. Και κατ' έμού έπέδραμον έν είδει γε- (ρακιών. 'Εφ' ω και ός άσπάζομαι μετ'... δε- (κανικιών! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Δε μπόρεσες ποτέ να καταλάβεις;
— Τότε, όχι. Τώρα εκ των υστέρων, όταν θυμάμαι μερικές φοβερές σκηνές που έγιναν μεταξύ τους, βγάζω το συμπέρασμα, πως ο μπαμπάς της έκανε άπιστιες.
— Ο πατέρας σου, τόσο καλός;
— Μια μέρα, την άκουσα να λέει τη μαμά. «Δέκα χρόνια που έχουμε παντρεμένοι γνωρίζεις τουλάχιστον είκοσι γυναίκες εκτός από μένα». Κι' ο μπαμπάς της αποκρίθηκε με το μαλακό ύφος που δεν τούλειπε ποτέ. «Τί σε νοιάζει εσένα; Έπαψες ποτέ να είσαι σύζυγός μου στα δέκα αυτά χρόνια;»

Τότε δεν κατάλαβα γιατί θυμάμε η μαμά, επειδή ο μπαμπάς γνώρισε άλλες γυναίκες.

— Δε σου εξήγησε αργότερα η μητέρα σου;

— Δεν πρόφτασε. Ήμουν έντεκα χρόνων, όταν πέθανε.

— Από τί πέθανε, Κάρλο;

— Κανείς δεν κατάλαβε. Από κάποιο μυστικό καύμο, όπως μου είπε μια θεία μου, η από νευρασθένεια, όπως έλεγε ο μπαμπάς στους φίλους του. Μια φορά η μαμούλα μου πέθανε, αφήνοντας τέσσερα ορφανά...

— Όποτε είσατε τέσσερα αδέρφια;

— Ναί, τέσσερα αδέρφια, Μπιάνκα.

— Έχεις, λοιπόν, αδελφούς;

— Είχα, μα πέθαναν κι' οι τρεις. Ήταν μικρότεροι από μένα.

— Και πώς πέθαναν, Κάρλο;

— Μια μέρα, πήραν τη βαρκούλα και άρχισαν να κάνουν περιπάτο μόνοι τους στο ποτάμι. Μόλις είχε πεθάνει η μαμά. Κανένας δεν τους επέβλεπε. Μια γριά θεία ήταν η μόνη συγγενής μας. Αυτή ήρθε για λίγες ημέρες, φρόντισε στην κηδεία της μαμάς να γίνουν όλα εν τάξει κι' έπειτα έφυγε. Δεν τα πήγαμε καλά κι' αυτή με τον πατέρα. Έξ' άλλου, σε λίγους μήνες πέθανε κι' αυτή.

— Λοιπόν, τ' αδέρφια σου;

— Πήραν μια μέρα τη βάρκα και τράβηξαν στο ποτάμι. Εγώ ήμουν στο σχολείο. Τό ρέμα τους παρέσυρε. Ήταν πολύ επικίνδυνο αυτό το ποτάμι, επειδή έφερνε σ' ένα καταρράκτη. Μας είχαν φοβίσει από μικρά να μη πηγαίνουμε μόνα με τη βάρκα. Δεν ξέρω τι τάτισσε τ' αδερφάκια μου, και τ' αποφάσισαν. Και το μοιραίο έγινε. Η βάρκα παρασύρθηκε στον καταρράκτη. Το μεσημέρι, βρήκαν τα πτώματά τους μίλια μακριά.

— Δυστυχισμένοι πατέρας! Ψιθύρισε με συγκίνηση η Μπιάνκα.

— Αλήθεια δυστυχισμένος. Δεν ξέρω αν ήταν καλός σύζυγος, αλλά εμάς τα παιδιά μας αγαπούσε. Κόντευε να τρελλαθώ μ' αυτό το δυστύχημα. Και το αποτέλεσμα ήταν όλη η αγάπη που είχε και για τα τέσσερα παιδιά, να πέσει σ' έμένα.

»Δε μπόρεις να φανταστής τί υπερβολικός πούγινε στην αγάπη του, Μπιάνκα. Δε μ' άφινε πια ούτε σχολείο να πάω. Έμενε όλη την ώρα κοντά μου, με ντάντευε κυριολεκτικά σ' να ήμουν μαρό. Στο τέλος άρχισε να με στενοχωρή αυτή η υπερβολική του λατρεία, και επαναστατούσα τότε-τότε.

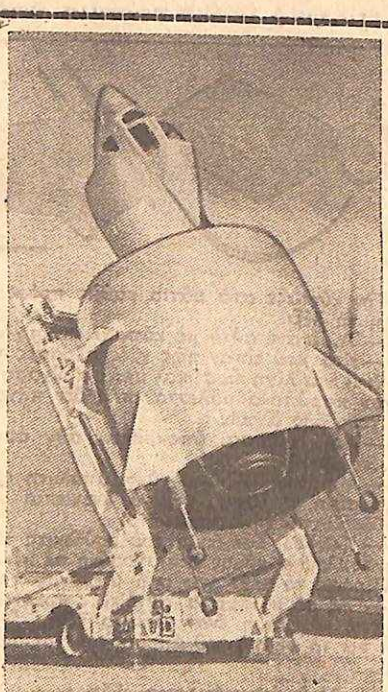
»Έγινε έτσι δεκαπέντε — δεκάξη χρόνων. Ο πατέρας μου δεν άλλαξε τρόπο. Έννοούσε να με μεταχειρίζεται σ' να ήμουν μικρό παιδάκι. Μονάχα που ο ίδιος άρχισε πάλι τα παλιά του.

— Τί δηλαδή;

— Όταν ζούσε η μαμά, συνήθιζε ο μπαμπάς κάθε τόσο, να φεύγει από το χτήμα μας, γιατί κατοικούσαμε και τότε σ' ένα χτήμα.

— Έδω;

— Όχι έδω. Πολύ μακριά από δώ. Έφευγε, λοιπόν, ο μπαμπάς από το χτήμα, και γύριζε μετά μια δυο εβδομάδες. Αυτό τον καιρό πούλειπε, ή μαμά ήταν στο θάνατο. Θλιμένη πάντα. Αργότερα κατάλαβα η μάλλον εβγάλα το συμπέρασμα πως σ' αυτές τις άδειες πούδινε στον εαυτό του, εύρισκε την ευκαιρία να κάνει τις άπιστιές του. Τα πρώτα χρόνια της χηρείας του, έκοψε αυτή τη συνήθεια. Όταν ήμουν δεκαπέντε — δεκάξη χρόνων όμως, όπως σου είπα ξανά, έφυγε. Έγώ ήμουν τόσο φοβισμένη για μένα και δέ μ' άφινε ούτε μια βόλτα στο χτήμα να κάνω μόνος μου, άρχισε τότε να λείπει πάλι μια δυο εβδο-

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

Το «εκολεόπτερο» που βλέπετε στη φωτογραφία αυτή, είναι ένα γαλλικό αεροπλάνο το οποίο μπορεί να απογειωθεί καθέτως ακόμα και πάνω από αυτοκίνητο, που το μεταφέρει. Οριζοντιώνεται κατόπιν για ν' αναπτύξει ταχύτητα διπλάσια του ήχου και μπορεί με ευκολία να προσγειωθεί και πάλι καθέτως, μέσα σ' ένα πολύ περιορισμένο χώρο.

μάδες. Ένωείται, ότι ανέθετε σ' ένα δάσκαλο που μου είχε να με προσέχει. Εγώ όμως εύρισκε χίλιους τρόπους για να ξεφύγω και τόν βασάνισα τον καυμένο τό δάσκαλό μου.

— Έκανες τρέλλες, Κάρλο;

— Όπως το πάρε! Της αποκρίθηκε, γελώντας. Άρχισα τότε κι' εγώ ν' ανακαλύπτω πως οι χωριατοπούλες που δουλεύαν στο χτήμα μας, ήταν διαφορετικές...

— Α, έκανε η Μπιάνκα, κι' ένα σύννεφο σκοτείνιασε τη φουσιονομία της.

Το παρατήρησε ο Κάρλο και παραξενεύτηκε.

— Τί έχεις, αγαπημένη μου. Ζηλεύεις; Θα ήταν παράλογο!

— Δε μπορούσα να φανταστώ πως κι' εσύ θα ήσουν από τους άντρες εκείνους που παίζουν με τα φτωγά κορίτσια...

— Μα τί νόμισες πως ήμουν κανένας ερμηίτης, πριν σ' παντρευτώ;

— Όχι, Κάρλο! Άλλα... δεν ξέρω. Κάτι στα μάτια σου μούλεγε πως την αγάπη την έπαιρνες σοβαρά από τα μικρά σου χρόνια.

— Σοβαρά; γέλασε ο Κάρλο. Και πολύ σοβαρά μάλιστα! Αυτός ήταν ο λόγος που χώρισα από τον πατέρα μου. Γιατί πρέπει να σου πω, Μπιάνκα, ότι είχα αλήθεια περιέργειες ιδέες για την αγάπη εγώ. Γέλασα και έπαιξα, και χόρευα με πολλές κοπελλίτσες του κτήματος. Μπορώ όμως να σου όρκιστώ στο ιερό ευαγγέλιο πως ποτέ δεν έθιξα την τιμή κανενός κοριτσιού.

Το πρόσωπο της Μπιάνκας ξαστέρωσε.

Έπεσε στην αγκαλιά του άντρα της, μ' ένα λυγμό εύτυχιας.

— Έτσι το φανταζόμουν κι' εγώ, Κάρλο.

— Τόση σημασία δίνεις λοιπόν; τη ρώτησε τρυφερά.

— Μα δεν υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα αγαπημένη μου, παρά να παίρνης την τιμή ενός φτωχού κοριτσιού.

— Συμφωνώ κι' εγώ Μπιάνκα. Πάντως, εγώ έπαιρνα τον έρωτα στα σοβαρά. Και μόλις πάτησα τα είκοσι μου χρόνια έρωτευθηκα μια κοπέλα πρώτη φορά στη ζωή μου. Τότε κατάλαβα τί θα πη αγάπη...

— Όποτε κι' εσύ;...

— Μη βιάζεσαι, καλή μου. Αγάπησα μια κοπελλίτσα όρφανα κι' φτωχή. Άλλα δεν της έκανα κακό. Ήθελα να την παν-

τρευτώ.

— Την... την παντρεύτηκες; τραύλισε η Μπιάνκα.

— Όχι, Μπιάνκα. Ο πατέρας μου στην αρχή δεν πήρε το ζήτημα στα σοβαρά. Κι' εκείνο που με λύπησε ήταν ο έλαφρός τρόπος που μιλούσε για την αγαπημένη μου.

— Τί πονοκεφαλές; μούλεγε. Διασκεδάσε μαζί της και πλήρωσε την μετά να σωπάσει...

»Ναί, Μπιάνκα, μην άνοιγες τα μάτια σου τόσο μεγάλα. Ο πατέρας μου μούλεγε αυτά τα λόγια, νομίζοντας πως με σώζει από έναν άταιρίαστο γάμο, ενώ σ' αλήθεια μου πλήγωνε την καρδιά...

»Δεν είχαμε ποτέ τσακωθή με τον πατέρα μου. Πάντα ήμουν ένα παιδί πειθαρχικό. Ένωίωθα την άπεραντη αγάπη που μου είχε, και του την ανταπέδιδα. Για το ζήτημα όμως της Φλορίντας—έτσι την έλεγαν την μικρή μου αγαπή—γίναμε από δυο χωριά. Ο πατέρας μου δεν ήθελε ν' άκούση για τέτοιο γάμο.

»Εγώ πάλι δε μπορούσα να φανταστώ τη ζωή χωρίς τη Φλορίντα.

»Πέρασε έτσι κάμποσος καιρός, κι' εγώ όλο ήλπιζα πως στο τέλος θα υποχωρούσε ο πατέρας μου. Η μικρή μ' αγαπούσε, πίστευα τυφλά στην αγάπη της, και ήμουν σίγουρος πως θα γινόταν μια σύζυγος άδρια και καλή.

»Ο πατέρας μου όμως, αποφάσισε να μεταχειριστώ τα μεγάλα μέσα. Όταν είδε πως με κανένα τρόπο δε μπορούσε να μ' αναγκάσει ν' άλλαξω γνώμη, βόλθηκαν να άπομακρύνω διαφορετικά τη Φλορίντα. Ηύρε ένα μέσο ασφαλέςτατο. Την πάντρεψε μ' έναν άλλον.

— Την πάντρεψε;

— Μάλιστα. Της έδωσε μεγάλη προίκα, και την πάντρεψε μ' ένα άγελαδάρη του κτήματός μας. Σκηνοθέτησε μια άπαγωγή, και με έφερε πρό γεγονότος τετελεσμένου.

Έποφευγήθηκε πουλήθηκε δυο τρεις μέρες από το κτήμα. Και όταν γύρισα, όλα είχαν τελειώσει. Η Φλορίντα ήταν γυναίκα ενός άλλου.

Τούτισσε η Μπιάνκα το χέρι με συμ-πνοία.

— Πόσο θα πόνεσες, Κάρλο.

— Ναί, πόνεσα πολύ. Πόνεσα επειδή την είχα πιστέψει. Είχαμε αλλάξει όρκους, πως μονάχα ο θάνατος θα μ' έδελε.

— Δε σκέφθηκες να την τιμωρήσεις; τον ρώτησε και τα μάτια της άστράψαν για μια στιγμή άγρια.

Την κύτταζε ήρεμα.

— Ναί. Σκέφθηκα πολλές μέρες να την τιμωρήσω. Σε τέτοια φταισίματα μονάχα μιά τιμωρία υπάρχει, θάνατος.

— Μονάχα μιά τιμωρία υπάρχει! Θάνατος! επανέλαβε σαν ήχο η Μπιάνκα.

Μπιάνκα. Την αγαπούσα πολύ, και δε μπορούσα να της επιβάλω αυτή την τιμωρία.

— Έτσι θα υπέφερες πιο πολύ.

— Εκείνο που μ' έκανε να υποφέρω πιο πολύ ήταν το ότι μίσησα τον πατέρα μου.

— Τον πατέρα σου, Κάρλο;

— Τώρα τον συγχώρησα. Προσπάθησα δέχτηκα πως δέχτηκα, έκανε, τόκανε νομίζοντας πως φρόντιζε αληθινά για την εύτυχία μου. Τότε όμως είχα γίνει θηρίο, Μπιάνκα.

»Ένας γυνίς φεύγει από το σπίτι

— Και τί έκανε; Κάρλο, ρώτησε με συμπνοία η Μπιάνκα.

— Όταν αποφάσισα να μη σκοτώσω την Φλορίντα, έφυγα από το σπίτι του πατέρα μου.

— Που πήγες;

— Πήρα δυο λεπτά είχα δικά μου και ρίχτηκα στα γλέντια, στην πρωτεύουσα και την τρελλοπαρέα του Ροντρίγκο.

— Κι' ο πατέρας σου;

— Ο πατέρας μου άρχισε να μου γράφει σαν τρελλός, ήρθε δυο τρεις φορές να σπίτι, αλλά εγώ στάθηκα ανένδοτος. Όσο μιά λαιά.

— Δεν πρόκειται να ξαναγυρίσεις σπίτι; με ρώτησε.

— Ποτέ! του αποκρίθηκα κοφτά. Δεν πρόκειται να ζήσω πια κοντά στη γυναίκα

αυτή που τόσο την αγάπησα, και να τη βλέπω σύζυγο ενός άλλου.

— Τότε, μου είπε ο πατέρας μου, σκέπτεσαι να εξακολουθήσεις αυτή την άσωτη ζωή; Όχι τότε;

— Όλη μου τη ζωή! του αποκρίθηκα, πεισιμώμενος.

— Κάρλο, μου είπε τότε. Ίσως νά-φταιξα πολύ. Ίσως δε σκέφθηκα γι' αυτό πουκάνα κι' ίσως να μη πίστεψα πως υπάρχει τέτοια αγάπη πραγματική στον κόσμο. Μάλλον αυτό είναι. Δεν πιστεύω στη μεγάλη αγάπη. Μά, όπως και ναχουν τα πράγματα, τώρα η Φλορίντα είναι γυναίκα ενός άλλου κι' εσύ δε μπορείς να σπαταλήσεις έτσι τη ζωή σου. Δεν επιμένω ναρθείς σπίτι, μια και σε άποτροπιάζει τόσο η ιδέα να ζήσεις κοντά στη Φλορίντα. Δεν επιμένω να είσαι κοντά μου, αφού όπως καταλαβαίνω...

»Εγώ τον έκοφα με νεύρα.

— Δεν έχετε πια τίποτε κοινό, πατέρα. Θα ζήσω από τώρα και στο εξής ανεξάρτητος. Δε θα σου ξαναδώσω το δικαίωμα να επέμβεις στη ζωή μου.

— Πολύ καλά, μου είπε. Αυτό ακριβώς θέλω να σου προτείνω κι' εγώ. Τό ξέρεις πως έχουμε μακριά ένα κτήμα—τις «Ανθισμένες Καφετιές»;

— Έτσι το λένε;

— Ναί, δεν τάκουσες ποτέ σου; Έτσι το λένε. Με ρώτησε λοιπόν: Θέλεις να σου χαρίσω αυτό το κτήμα, να είναι δικό σου και να πιάς να ζήσης εκεί και να το καλλιεργήσεις όπως καταλαβαίνεις; Είσαι ειλικρινής ενος χρόνων τώρα, Κάρλο. Σε ήλίκια που μπορείς ν' αναλάβεις μια τέτοια εύθυνη.

»Εγώ στην αρχή το άπερριψα κι' αυτό, Μπιάνκα, έτσι από πείσμα. Άλλα, λίγο-λίγο άρχισα να μου μεϊδιά η ιδέα να διευθύνω μόνος μου ένα κτήμα. Είναι αλήθεια πως η άσωτη ζωή στο Μεξικό, δε μου ταιριάζει καθόλου. Εγώ, το καταλάβαινα πως ήμουν γεννημένος για οικογενειάρχης. Τό δνειρό μου από μικρά παιδί ήταν ναχω μια εύτυχισμένη οικογένεια...

Έγειρε η Μπιάνκα στην αγκαλιά του, και τόν φίλησε.

— Σε νοιάζω, Κάρλο...

— Τό σκέφθηκα λοιπόν, πολύ καλά και στο τέλος δέχθηκα την πρότασι του πατέρα. Άποχαίρετσα την τρελλοπαρέα μου στο Μεξικό, κι' ήρθαμε εδώ μαζί με τον πατέρα. Το κτήμα δεν ήταν και σε πολύ καλή κατάσταση. Ο πατέρας τό είχε μάλλον έγκαταλείψει. Μου τάδειξε όλα, μου άφησε όμως άπόλυτη πρωτοβουλία να κάνω ό,τι θέλω. Και συμφωνήσαμε πως μια φορά τό χρόνο θα πηγαίνα εγώ να τόν έπισκεφθώ, στο κτήμα του—αυτό με κατάφερε να τού τό υποσχεθώ—και μια φορά τό χρόνο θα έρχόταν αυτός εδώ. Κατά τα άλλα θα ζούσα τη ζωή μου εντελώς έλεύθερος όπως την ήθελα.

»Ο χωρισμός ξαναζωντάνεψε την αγάπη μας, Μπιάνκα. Μακριά από τόν πατέρα μου, έννοιωσα καλύτερα την αγάπη του. Κατάλαβα πως ήταν βέβαια έγωϊστική, αλλά ήταν αληθινή. Και τώρα, κάθε φορά όταν βλεπόμαστε — πάντα δυο φορές τό χρόνο—λαχταρούμε ο ένας για τόν άλλον.

— Πώς ζή χωρίς εσένα ο πατέρας σου;

— Στην άρχή υπέφερε πολύ. Μου τάλεγαν οι υπηρέτες. Γύριζε νύχτα-μέρα στο σπίτι σάν χαμένη ψυχή. Λίγο-λίγο όμως συνήθισε. Τώρα δεν πιστεύω να τού κάνει έντύπωσι. Μια μέρα κίόλας μου άμολόγησε πως, τό μόνο που τού δίνει κάποια χαρά στη ζωή, είναι η σκέψη πως μια φορά τό χρόνο με βλέπει.

— Κακόμοιρος πατέρας! είπε με συγκίνηση η Μπιάνκα.

— Ναί, κακόμοιρος πατέρας.

— Έφταιξε όμως πολύ.

— Δεν τό άρνιέται πια ούτε ο ίδιος.

— Και πόσες μέρες κάθεται συνήθως μαζί σου ο πατέρας σου;

— Καμμία δεκαπενταριά, εξαρτάται. Αυτή τη φορά όμως, Μπιάνκα, βασίζομαι σ' εσένα, να τόν καταφέρω να μείνη πιο πολύ.

— Κάρλο, είπε σιγά η Μπιάνκα, με συγκίνησι. Θάθελες να καταφέρω τόν πατέρα σου να μείνη για πάντα μαζί μας;

— Για πάντα; φώναξε ο Κάρλο με φόβο. Όχι, αγαπημένη μου. Φοβάμαι...

— Τί φοβάσαι, Κάρλο;

— Φοβάμαι μη ένπνιση πάλι μέσα του ό έγωϊσμός. Μη θέληση να επέμβη στην εύτυχία μας.

— Όπως θέλεις, αγάπη μου. Πάντως θα προσπαθήσω να τόν κρατήσω όσο μπόρώ περισσότερες ημέρες κοντά μας. Θέλεις;

— Ναί, άς καθήση ένα δυο μήνες. Έκείνο που θέλω πρό πάντων είναι να τόν κατακτήσεις. Ο πατέρας μου ήθελε να παντρευτώ με την κόρη κανενός πλουσιού χτηματία. Αυτό ήταν τό δνειρό του. Αυτό μούλεγε κάθε φορά που μ' έδλεπε. Και δε σου κρύβω ότι θ' άπογοιτευθή στην άρχή για τό γάμο μας...

— Ασφαλώς...

— Ναί αλλά θέλω, όταν σε γνωρίση να νοιάση μέσα του την εύτυχία που νοιάθω εγώ, αγάπη μου, όταν ξέρω πως είσαι γυναίκα μου...

— Μα, τί να κάνω, Κάρλο; Δεν ξέρω τί να κάνω για να τού σδύσω κάθε προσκατάληψι...

— Τίποτε εξαιρετικό, γλυκειά μου. Να φερθείς όπως είσαι. Άπλά, ανθρώπινα, με τη φυσική σου χάρη, και με τό σοβαρό σου χαμόγελο. Είμαι σίγουρος πως μετά δυο μέρες ο πατέρας μου θα σ' αγαπάη πιο πολύ από μένα.

— Θα κάνω ό,τι μπορώ.

— Κατάλαβες τώρα γιατί ήρθα να σε βρω στο Μεξικό; Τί θέλεγα στον πατέρα; Πως θα τού δικαιολογούσα την κατάστασι; Αυτά τα μυστηριώδη ταξίδια σου είναι κάτι που μου σταματούνε έμένα τό μυαλό. Δε θέλω κανέναν άλλον άνθρωπο στόν κόσμο να υποπτευθή ένα τέτοιο πράγμα, να μάθω πως επιτρέπω στη γυναίκα μου να φεύγη χωρίς να ξέρω που είναι.

— Εγωϊστή!

— Δεν είναι έγωϊσμός, Μπιάνκα! Φαντάσου πως θα τόπαιρνε ο πατέρας αν μάθαινε ένα τέτοιο πράγμα.

— Βέβαια, δύσκολα θα τό παραδεχόταν.

— Θα γινόταν δυστυχής, και θάπαιρνε πολυ κακή ιδέα για σένα. Γι' αυτό, δόξα σοι ό Θεός που σε ήύρα. Τώρα, θα τό έτοιμάσης άπόψε όλα ώραία-ώραία να φαίνεται πως τόν περιμένω. Κι' αύριο θα έτοιμαστής να δώσης τη μεγάλη μάχη.

Στριμώχτηκε άπάνω του γελαστή.

— Νομίζω πως έχω τρακ για αύριο, Κάρλο.

— Εσύ που παρουσιάζεσαι στη σκηνή, με τόσα θάρρος;

— Μα αύριο θα είναι ό δυσκολώτερος ρόλος της ζωής μου.

Τη φίλησε στο στόμα.

— Να είσαι γλυκειά, όπως είσαι, και να μη φοβάσαι τίποτα.

»Ένα μικρό άτύχημα

Κόντευαν πια να φθάσουν στο κτήμα, κι' είχε νυχτώσει, όταν έπαθαν ένα άτύχημα, που παρά τρία να γίνη τραγικό. Εκεί που δεν τό περίμεναν, ένα παιδάκι ξεπετάχτηκε στο δρόμο. Ο σωφέρ για να μη τό πατήσει, έστρίψε άπότομα, και τό άυτόκίνητο άναποδογυρίστηκε. Ο Κάρλο, ή Μπιάνκα κι' ή Μαρία τινάχτηκαν έξω. Ο Κάρλο κι' ή Μπιάνκα δεν έπαθαν τίποτε άλλο παρά την τρομέρα. Η γριά Μαρία όμως έσκουζε κι' έλεγε πως έσπασε τό πόδι της.

Με πολύν κόπο έφθασαν στο κτήμα. Φώναξαν άμέσως τό γιατρό, κι' αυτός είπε πως δεν είναι σπασίμο. Ένα ράγισμα τσως, που όπωδότηπε θα τήν κρατούσε καμμία είκοσαριά μέρες στο κρεβάτι.

Μέσα σ' όλη τη φασαρία και την έτοιμασία για την αύριανή ημέρα, ή Μπιάνκα είχε να περιποιηται και τη Μαρία. Άλλά εύτυχώς σε λίγο οι πόνοι ήσυχάσαν.

Τό μόνο δυσάρεστο από αυτή την ιστορία ήταν πως ή Μαρία θα ήταν κρεβατωμένη αυτές τις ημέρες, που θα βρισκόταν μουςαφίρης ο πατέρας τού κυριού. Άλλά, εύτυχώς ύπήρχαν κι' άλλες αξίες υπέρ τριες στο σπίτι.

Η Μπιάνκα τά έτοιμάσε όλα με συγκίνηση. Φρόντισε να στολίσουν γιορτινά ένα δωμάτιο, τό γέμισε λουλούδια, έβγαλε κατακάθαρα σεντόνια στο κρεβάτι, μερικά κομψοτεχνήματα στις έταξίες. Έπέδλεψε μόνη της για τό φαγητό, έφτιασε με τά χέρια της ένα όραίο γλυκό. Αίσθανόταν μια παράξη συγκίνηση στη σκέψη πως σε λίγο θα φώναζε κάποιον «πατέρα!»

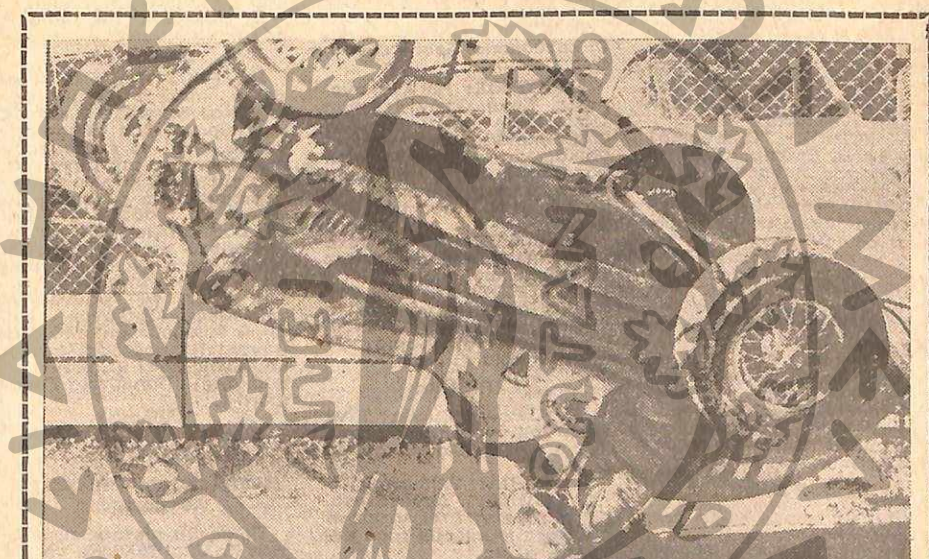
Άναθρεμμένη χρόνια στην όρφανία της φαινόταν παράξενο ναχη πατέρα. Και όμολογούσε μέσα της πως η σκέψη αυτή της έφερνε μια πρωτόγνωρη χαρά.

Πάλι όμως η χαρά της σκιαζόταν, όταν θυμόταν τό φέρσιμο του πατέρα τού Κάρλο.

Από όλη την ιστορία τού Κάρλο, ή Μπιάνκα είχε σχηματίσει την έντύπωσι πως ό γέρος Άλόνσο ντ' Άλκάτρα, ήταν ένα γίγνα ασύτρητο άντρα, και άκόλαστου γυναιτζέ. Κι' ό τύπος αυτός δεν της φαινόταν συμπαθητικός.

Πάλι όμως τόν αγαπούσε τόν Κάρλο της. Ένας άνθρωπος που αγαπούσε τόν άντρα που αγαπούσε κι' αυτή. Αυτό ήταν άρετό για να αίσθάνεται κάτι να την τραβάη κι' αυτή στη σκέψη πως θα γνώριζε τόν πατέρα τού Κάρλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΥΤΥΧΩΣ ΕΙΧΕ ΓΕΡΟ ΚΕΦΑΛΙ

Τό εξαιρετικό αυτό ένσταναν έπάρθηκε πρό ήμερών στο φλεμινγκτον των Ήν. Πολιτειών, κατά τη διάρκεια των αυτοκινητοδρομιών τού φαιγκροντε. Τό άυτόκίνητο, που άδηγοίσε ό Μπάρν Μάρτιν, ύστερα από μια άποτομη στροφή, έναποδογυρίστηκε και ό φωτογράφος ό όποιος κυριολεκτούσε, ήμπερε να πάρη τη φωτογραφία που παρουσιάζει τόν άδηγο με τό κεφάλι πάνω στο έδαφος, σ' να σπρίτζεται πάνω σ' αυτό όλόκληρο τό άυτόκίνητό του. Εύτυχώς, ύστερ' από λίγα δευτερόλεπτα, τό άυτόκίνητο έκανε μια στροφή και ό Μάρτιν βγήκε απ' αυτό σόος και άδελάφης.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΥΡΙΑ: Υπερκομψη χαριτωμένη, κινηματογραφική. Ντυμένη εκθαμβωτικά. 25 χρόνων. ΠΟΛΛΕΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΚΥΡΙΟΙ: Πρόσωπα βοηθητικά με ένδυμα επίσημα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σαλόνι γνωστού αθηναίου σπιτιού, που δίδεται δεξίωσι «εις εύρον κύκλον κεκλημένων».)

Α' ΚΥΡΙΑ: (κυττάζοντας την Αγνώστη). Βρέ Κώστα, την είδες; Τι θάυμα είν' αυτό.

Β' ΚΥΡΙΑ: (στηρίζοντας το μονόκλ). Νομίζω πως είναι κάποια πρέσβειρα. Πάντως τέτοια γυναικά δεν έχω ξαναδρ' όλη την Ευρώπη και την Αμερική.

Α' ΚΥΡΙΑ: Και τι κομψότης, βρέ παιδί μου! Είδες ντύσιμο;

Β' ΚΥΡΙΑ: Πραγματικά!

ΣΚΗΝΗ 2η

Α' ΚΥΡΙΑ: Μα ποιά είν' αυτή;

Β' ΚΥΡΙΑ: (μ' έλαφο δαγκωματάκι χλιασας στα χειλάκια της). Δεν ξέρω. Πάντως είναι αρκετά εντυπωσιακή.

Α' ΚΥΡΙΑ: Μην είσαι τόσο φειδωλή, καυμένη Καίτη, στους χαρακτηρισμούς σου! Δεν είναι κανένα μας κανέναν άντρας. Είναι πολύ όμορφη και το λούσο της καταπληκτικό.

Β' ΚΥΡΙΑ: Αυτό να πής! «Όχι ότι είν' όμορφη. Και την καμαριέρα μου νάνη να έτοι και να τη φόρωνα μ' ένα κόκκο βαρύτερο «μπιζού», θα φάνταζε κι' εκείνη.

Α' ΚΥΡΙΑ: Είσαι ζηλιάρη κι' εγωίστρια!

Β' ΚΥΡΙΑ: (πλησιάζει): Μα ποιά είν' αυτή;

Α' ΚΥΡΙΑ: (ψυχρά): Για γραφείο πληροφοριών μας πήγατε.

Β' ΚΥΡΙΑ: Παντόν! Άλλα χωρίς να υποτιμή τη γοντεία σας, αγαπητή κυρία, το λούζο ή ομολογώ μπουσούτα σας ότι τη βρίσκω αρκετά ενδιαφέρουσα.

Α' ΚΥΡΙΑ: Φανταστική θέλετε να πής!

Β' ΚΥΡΙΑ: Έ, φυσικά! Δεν ξέρω, βέβαια, τα πνευματικά της προσόντα, ούτε τον ψυχικό της κόσμο! Άφ' ότου ξέρω ούτε τ' όνομά της! Άλλα μοιάζει πραγματικά σαν πριγκίπισσα. Τέτοιο ντύσιμο! Τόσα μπίζου!

Α' ΚΥΡΙΑ: (πλησιάζει): Μήπως ξέρετε ποιά είναι ή κυρία που υπήκε πριν;

Β' ΚΥΡΙΑ: Ίδια δεν ξ-κοινη.

Α' ΚΥΡΙΑ: Βρέ αδελφέ, γιατί δε ωτάρτε την ίδια;

Β' ΚΥΡΙΑ: Νά, νά! Κυττάτε! Μιλάει με την οικοδέσποινα!

Α' ΚΥΡΙΑ: 'Επί τέλους, θα μάθουμε.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Πολλοί κύριοι γύρω από την οικοδέσποινα.)

ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι να σας πω; Έγώ έχω καλέσει σε εύρον κύκλο. Κάποια σύζυγος επίσημου κρέπαι να είναι. Δεν είναι, θύματα, φυσικά να της πω: «Ποιά είσθε, κυρία μου;» Την υποδέχτηκα, την περιποίηθηκα, μίλησαμε λιγάκι...

Ε' ΚΥΡΙΑ: Σε ποιά γλώσσά;

ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ: Γαλλικά.

Α' ΚΥΡΙΑ: Τι καταλάβα-

Β' ΚΥΡΙΑ: Από πού τό-μαθες αυτό;

Ε' ΚΥΡΙΑ: Υποσέθηκα να μην το πω...

Α' ΚΥΡΙΑ: (πλησιάζει): Καλέ τι ζω είμαστ' όλοι! Είναι μια καινούργια σάρκα, δε θυμάμαι ακριβώς πώς τη λένε... Την έχω δρ' κι' εγώ ο' ένα φίλο... Και βρίσκεται τώρα εδώ για να «γυρίσει» μια ταινία στην Ελλάδα.

Α' ΚΥΡΙΑ: Και δε θα την ήξερε ή οικοδέσποινα;

Ε' ΚΥΡΙΑ: Παιδί μου, θα την έφερε ο πρέσβυς με την άδεια του οικοδεσπότη.

Β' ΚΥΡΙΑ: Πού είναι ο Γιώργος; Δεν είν' εδώ. Έ-χει σύσκεψη.

Α' ΚΥΡΙΑ: Μα εγώ παιδί μου, τόμαθα εκ θετικής πηγής. Τι να τον κάνεις το Γιώργο;

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετά μια ώρα.)

Α' ΚΥΡΙΑ: (Μετά μια ώρα). Εξαντλήσαμε όλα τα μέσα. Μιλεί με όλους, χαμογελά, ακούει άστεια, απαντά, πι-νει, γελάει, διασκεδάζει, αλλά δε μάθαμε ποιά είναι!

Β' ΚΥΡΙΑ: Μήπως καμ-μιά ξενη πριγκίπισσα («ν-κόνιτο»); Γιατί τότε πρέπει να τη λέμε («ψηφιοτάτη»).

Α' ΚΥΡΙΑ: Έγώ απηύδη-σα πιά! Δεν άντεχω άλλο! Θα κάνω μια ανάμειξη! Βρέ αδελφέ, τώρα έχουμε πιπ και λιγάκι και δικαιολογού-μαι. Θα πάω να της πω («γο-πευτική μου κυρία, συγχα-ρίστε το θρόνο μου. Ποιά είσθε;»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έλπιζω να μην το πής τόσο αδέξια! Θα πής χαριτωμένα, όσο μπορείς εσύ να είσαι χαρι-τωμένος: («Γνωριότκαμε, αλλά δεν... γνωρίζομεθα!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Σου τη σκάει και ο' αυτό. Όλοι της συ-στηθήκαμε και τί βγάλαμε; Άπαντάει («χαίρω πολύ!»). Κι' άφινει να υποθεθ... ότι εσύ όφείλεις να της ξέρεις!

Α' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάω να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

Β' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

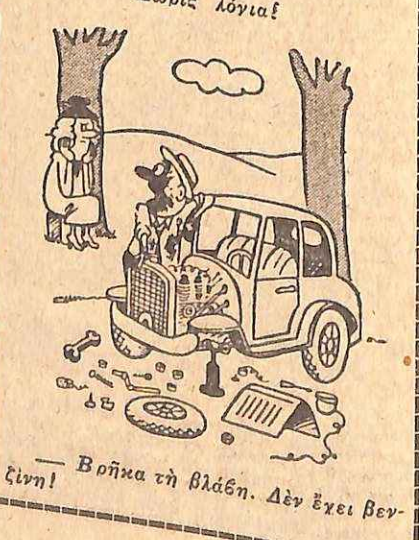
Ε' ΚΥΡΙΑ: Έγώ πάλι να τη ρωτήσω ξερά! («Ποιά εί-σε, κυρία μου ή δεσποινίς μου; Μας τρελλάνανε από-ψε! Πάω!»).

—Τώρα τελευταία ο αδελφός Έωα-κείμ έχει αλλάξει πολύ!...

Χωρίς λόγια!

—Βοήκα τη βλάβη. Δεν έχει βεν-ζίνη!

Η πρώτη διάγνωση ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Η νέα μέθοδος του Ιατρού κ. Θ. Σπηλιόπουλου, που άνεστατώς τον επιστημονικό κόσμο

Η νέα επιστημονική ανακάλυψη του μικροβιολόγου κ. Θ. Σπηλιόπουλου «περί πρώτου διαγνώσεως του καρκίνου», έχει προκαλέσει διεθνές ενδιαφέρον. Ξένοι ανταποκριτές και πλήθος Έλλήνων δημοσιογράφων κατακλύζουν καθημερινά το Αίγιο, για να πάρουν περισσότερες λεπτομερείς πληροφορίες από τον ίδιο τον εφευρέτη.

Ο κ. Σπηλιόπουλος είναι προσηνής σε όλους και δέχεται ευχάριστα να απαντήσει σε οποιαδήποτε ερώτηση.

«Δε θεραπεύω τον καρκίνο», ήταν η πρώτη φράση, καθώς του έσφιγγα το χέρι και τον συχαίρηκα.

«Ο πολύς κόσμος συνέχισε, ιδίως οι καρκινοπαθείς, πιστεύουν, ότι ανακαλύφθηκε νέο φάρμακο καταπολέμησης της επάρατου αυτής ασθένειας. Έχει γίνει, προφανώς, μεταξύ του κοινού, σύγχυση. Η μελέτη μου, αφορά τη διάγνωση του καρκίνου. Μπορώ να σας διαβεβαιώσω, με πλήρη συναισθησι της βαρύτητας της δηλώσεώς αυτής, ότι ή μέθοδός μου είναι επιτυχής 100%.

«Αποκαλύπτει, άσφαλώς, χωρίς αμφιβολίες, τους καρκίνους, ακόμη και όταν ή νόσος βρίσκεται στη γένεσή της. Κα-νένας, συνεπώς, καρκινοπαθής, δεν είναι λανθάνων, μετά την εξέτασι, να φύγη με λανθασμένη διάγνωση».

Η κατηγορηματική αυτή διαβεβαίωσι του κ. Σπηλιόπουλου, που γίνεται τώρα δεκτή απ' όλους τους επιστήμονες της χώρας μας, κυρίως από τους καθηγητές του Πανεπιστημίου, προκάλεσε μόλις πρό δύο μηνών τα ειρωνικά σχόλια ώρισμένων Ιατρικών κύκλων της πρωτεύουσας.

Η επιστημονική όμως ανακοίνωσι του, υιοθετηθείσα και δημοσιευθείσα στο περιοδικό «Ιατρική Ακαδημαϊκή», προκάλεσε κυριολεκτικά επιστημονικό πάταγο.

Άλλα, καλύτερα, ως ξαναδύσουμε το λόγο στον ίδιο τον κ. Σπηλιόπουλο:

— Η πρώτη διάγνωση του καρκίνου, με τη μέθοδό μου, στηρίζεται σε μία πολύ απλή παρατήρησι, πού, φυσικά, χρειάστηκε πολλά χρόνια πειρατισμού για να την επιβεβαιώσω. Η νόσος επισημαίνεται από την αύξησι στο αίμα των καρκινοπαθών των «άωρων κυττάρων».

Ο κ. Σπηλιόπουλος, στο σημείο αυτό, εκλαϊκεύοντας ακόμη περισσότερο τις επιστημονικές του εξηγήσεις, είπε, ότι, μόλις εμφανισθή καρκίνος, ο ανθρώπινος οργανισμός, τρώπον τινά, επιστρατεύει όλες του τις δυνάμεις, για να τον καταπολεμήσει. Σ' αυτή, λοιπόν, την απέλπιδα μάχη, ρίχνει όλες τις εφεδρείες του. Τη μάχη τη δίδουν τα λεγόμενα λεμφοκύτταρα.

Φυσικά, ο οργανισμός χάνει σιγά-σιγά τη μάχη σ' αυτό τον άριστο αγώνα. Μέχρι την τελευταία στιγμή, όμως, ρίχνει διαρκώς νέες εφεδρείες. Όπως ακριβώς γίνεται και στον πόλεμο. Επιστρατεύονται όλοι και διαρκώς νεότερες ηλικίες. Όταν, λοιπόν, νικηθούν τα λεμφοκύτταρα, παρατηρούμε τότε στο αίμα αύξησι των άωρων κυττάρων. Αυτή δε την αλλαγή των άωρων κυττάρων, αυτή δε την αλλαγή στο αίμα παρατηρούμε και σε άλλες ασθένειες, όπως π. χ. στη γρίπη. Παρασθένειες, όμως, ότι, μόλις ο άσθενής θεραπευθή, εξαφανίζονται. Δε γίνεται όμως το ίδιο και στον καρκίνο.

Ο κ. Σπηλιόπουλος μου τόνισε, ότι ή μέθοδός του είναι απλουστάτη και ότι είναι δυνατό να εφαρμοσθή επιτυχώς απ' όλους τους γιατρούς.

Όπως δε πληροφορήθηκα, έφ' όσον οι άρμόδιες κρατικές υπηρεσίες πεισθούν και πειραματικά για την αξία της νέας μεθόδου, θα εφαρμοσούν την πρώτη διάγνωση του καρκίνου, σε όλα τα κρατικά νοσοκομεία μας και στα αντικαρκινικά κέντρα.

Ο κ. Σπηλιόπουλος, με τη νέα μέθοδό του, άσφαλώς προσθέτει στη φαρμακεία της επιστήμης το μεγαλύτερο όπλο για την καταπολέμησι του καρκίνου. Αποδεικνύει, δε, ότι ή επιστημονική άμιλλα είναι δυνατή ακόμη και στα πτωχά επαρχιακά εργαστήρια, όπου τα μέσα πειραματισμού είναι πολλές φορές πρωτόγονα και έλλιπα.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

ΣΤΗΝ επιθεώρησι «Καινούργια Αθήνα» του θεάτρου «Κυβέλης», οι αδελφές Κα-λουτά έχουν μία έντελως ευρωπαϊκή εμφάνισι, με πολύ «εξαντρία» τουαλέτες του Σκαλιντό.

Στην ίδια επιθεώρησι, ο Γκιωνάκης σημειώνει πολλή επιτυχία ως Κροδοσέρ και ως Κούν.

Χαρακτηριστικό είναι, ότι στο θέατρο του θεάτρου «Κυβέλης», με την έλλειψι που παρουσιάζεται στο μουσικό θέατρο, συμμετέχουν έφετος 5 ήθοιοι της πρόζας, ή Σάσα Καζέλη, ή Μαργαρίτα Αθανασίου, ο Γιώργος Όλυμπιος, ο Χρήστος Γεωργίου και ο Τ. Βαθάλης.

Η Μάρω Κοντοῦ, στο θέατρο του Χόρν, σημείωσε επιτυχία. Στο μεταξύ, ο δημοφιλής θιασάρχης του «Κεντρικού» επιφύλασσει στις θαυμαστικές του μία εκπληξι: Λανσάρεται, ούτε λίγο ούτε πολύ, και ως... τραγουδιστής, υπογράφας διετές συμβόλαιο με μία εταιρεία δισκίων.

Πραγματικά, ο Χόρν ήχογραφήσε προχθές το τραγούδι του Πάλεσα «Ξερώ κάποιο άστέρι», που πήρε το δεύτερο βραβείο στο φεστιβάλ της Ραδιοφωνίας, την έβδομάδα δα αυτή θα ήχογραφηθή και δύο νέα τραγούδια του Μάνου Χατζιδάκη.

Στο νέο θέατρο του Χατζηχρήστου, που έκαμε την εμφάνισι του καινούργιο και κομψό θέατρο της οδού Αμερικής «Ευνοίας», παρουσιάζεται ένα μικτό σύνολο πρόζας και μουσικού θεάτρου, ενώ οι 12 κοπέλλες του θέατρου, που έχουν σχεδόν όλες ισοδύναμους ρόλους, συναγωνίζονται σε χάρη και όμορφη. Χαρακτηριστικό είναι, ότι με-ταξύ τους υπάρχει και ή πρωταθλήτρια της Έλλάδος στο ζούζι-ζιτού, όπως και μία στάρ των εφετινών καλλιτεχνών, που εμφανίζεται στη σκηνή, σά φιγκυράν.

Το θέατρο Αδελφών, της οδού Πανεπιστημίου, κινδυνεύει να μείνι άστέγαστο, για την εφετινή σεζόν τουλάχιστον. Κι' αυτό, γιατί ο ίδιοκτήτης του οικοπέδου άπουσιάζει στο εξωτερικό, χωρίς δε την έγκρισι του, δε μπορεί να προχωρήσουν οι έργασίες για τη στέγασι.

Στο μεταξύ, ο δημοφιλής θιασάρχης, που έτοιμάσε την καινούργια κομωδία των κ. κ. Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου με το νέο του θέατρο, στον οποίο μετέχουν τρεις γνωστές φίρμες του μουσικού θεάτρου, ή Νανά Σκιαδά, ή Μαρίκα Νέκερ και ο Σταύρος Ιατρίδης, έτοιμάζεται για τουρνέ στις επαρχίες.

Η Λυρική Σκηνή θα έγκαινιάσει στα τέλη του μηνός την εφετινή σεζόν, με την «Κασσιανή» του μουσουργού κ. Σκιάδου.

Η «Κασσιανή», ελληνική έπερα, γραπτή από το μουσουργό, πριν 24 χρόνια, πάνω σε λιμπρέτο του κ. Στ. Σπεράντζα, παρουσιάζεται δε για πρώτη φορά στη σκηνή.

Έχει την έντελως μοντέρνα γραμμή μουσικού δράματος, διατηρεί όμως και πολλά γνωστά ρυθμικά μοτίβα.

Ιδιαίτερως εντυπωσιακά θα είναι τα σκη-νικά του νέου σκηνογράφου κ. Φωτοπούλου. Το ρόλο της Κασσιανής θα υποδυθή ή λυρική ύψιφανος Μωραΐτου.

Την ίδια περίπου εποχή, αν όχι λίγο άργότερα, θα δοθεί και στην οδό την «Κασσιανή», που γράφτηκε το καλοκαίρι, μέσα σε βιχαντινού αυθιχό βλάσε της Σκιάδας, με σκηνοθέτη τον κ. Ν. Παρλασκέα.

Η «Κασσιανή» είναι το πρώτο έγχρωμο ελληνικό φιλμ ιδιαίτερων αξιώσεων, που γυρίστηκε με το σύστημα «Φεράντο».

Το ρόλο της Κασσιανής στην οδόη υπο-δυεται ή Ζαφειρίδου.

Η είδησι της άφίσεως της Κατερίνας Βαλέντε, έχει βάλει σε πείρασμό όλους τους επιχειρηματίες κέντρου, δικαιολογημένα, άλλ-ωστε, αφού ή Βαλέντε θεωρείται ή πιο έμπορική άτραξιόν.

Έτσι, δικαιολογημένα, οι αξιώσεις, που έχει, φθάνουν τους αστρονομικούς άριθμούς. Όστόσο, δεν έχει καθορισθή ακόμη σε ποιά άθηνάικα κέντρο θα εμφανισθή ή με-γαλύτερη Βεντέτα των δισκίων, που ξεκίνησε από το τσίρκο, για να μεσοφανή μέσα σε λίγα χρόνια.

Για πρώτη φορά δύο Έλληνες καλλι-τέχνες, έκαναν την εμφάνισι τους στην τη-λεόρασι.

Χαρακτηριστικό μάλιστα είναι, ότι ή έμ-φάνισι της Μαίρης Λά και του Νάνο Γιάκο-βλερ, από το σταθμό του Αμφοδούρου, γιορ-τάστηκε σαν ελληνικό γεγονός, αφού τους παρουσίασαν στο «έκρας» με φόντο το άρ-χαλο θέατρο της Επιδάουρου.

Η επέλασι έδειξε πρώτα τα χέρια του Γιάκοβλερ στο πιάνο και κατόπιν τη Μαίρη Λά, ή οποία, αφού χαίρεται το κοινό γερ-μανικά, τραγούδησε ένα ελληνικό και ένα α-μερικανικό τραγούδι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πώς θα οδηγηθώ στην έκλογή σας

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ να παντρευτείτε, έφοσον η έκλογή σας είναι ανεπηρεάστος, έφοσον, δηλαδή, δεν πρόκειται για συμβατικό γάμο, πρέπει να είσαστε βέβαιοι ότι ο μέλλον σύζυγός σας είναι ο ιδανικός. Το ιδανικό σημαίνει απλούστατα: έκεινος που προσομοιάζει περισσότερο στον τύπο που έχετε φτιάξει μέσα στο μυαλό σας.

Αλλά, για να αποκτήσετε τη βεβαιότητα που είπαμε, πρέπει να έχετε τα μάτια σας ανοιχτά. Πρέπει, δηλαδή, να προσπαθήσετε να ανακαλύψετε τον χαρακτήρα, τις προτιμήσεις κλπ. του αγαπημένου σας. Μη νομίζετε πως χρειάζεται να έχετε βαθιές ψυχολογικές γνώσεις ή να βλέπετε ο έներγεια τα μεγάλα μέσα. Άρκει να έχετε λίγο παρατηρητικό πνεύμα και κάποια αντικειμενικότητα στις κρίσεις σας.

Αν π.χ. κάποτε μια παρατήρησή, θα πρέπει να έχετε την ευκαιρία να την επαληθεύσετε πολλές φορές στη σειρά. Νά ένα απλό παράδειγμα: "Αγαπάτε τα θιγία και τη μελέτη και έδη επιθυμείτε να έγινε κι ο αγαπημένος σας την ίδια κλίση. Κάποια μέρα, λοιπόν, που έρχεται να σας έπισκεφθεί, οα έρσιονε να διαβάσετε ένα θιγίο, πού, ελέποντας τον, τώ αποθέτετε ο ένα τραπέζι ή ο κάποιο άλλο έπιπλο. Αυτός ρίχνει μια ματιά στο θιγίο κι έπειτα τώ παραμερίζει με τώ γέρι του. Θά θυάλετε τώ συμπέρασμα ότι δεν τώ άρεσει τώ θιγία ή ότι είναι αντίδοιανθητικός τύπος;

Αλλά, αυτή η κλίση μπορεί να προέρχεται από πολλούς λόγους. Από τώ ότι δεν ήρθε να κουβεντιάσει φιλολογία μαζί σας, από τώ ότι τώ θιγίο που διαβάσατε δεν τόν ενδιέφερε, από τώ ότι ήταν άκερος κλπ.

Και τώρα να μερικές άλλες παρατηρήσεις, πού μπορείτε να κάμείτε κατά τώ συμπέρασμα που πρέπει να θυάλετε απ' αυτές:

1) Έχετε μια μικρή ή μεγάλη θιγιοθήκη στο σπίτι σας; Ένας θιγιοθηκικός τύπος, από τήν πρώτη άκομη φορά, θα έρθι τόν τρόπο να πάη κοντά στη θιγιοθήκη σας και να ρίξη μια ματιά στα θιγία. Ο αγαπημένος σας μπορεί για πολλούς λόγους να μην τώ έκαμε τήν πρώτη φορά πού οα έπισκέφτηκε. Αλλά, αν δεν τώ έκαμε ούτε τήν πέμπτη, μπορείτε να θυάλετε τώ συμπέρασμα ότι τώ θιγία κι' η μελέτη δεν τόν ενδιέφεραν.

2) Πέστε του να οα περιγράψει ποιές είναι οι ώριότερες άνατολές τού ήλιου πού είδε. Αν οα άναφέρι άναμνηστικόν μόνο από τώ παιδικό του χρόνιο, αυτό δείχνει ότι η ζωή του έχει σταματήσει εκεί. Μ' άπλοότερα λόγια, νοσταλγεί μια έποχή άειμνηστικής και έξνοιαστικής. Δέ θα είναι πρόθυμος, λοιπόν, να άναλάβει εθόνες.

3) Ένει φίλος ο αγαπημένος σας; Κανένα:

Είναι τότε άκοινωνικός. Τώ άρεσει η μοναξιά. Πολλούς, είναι άναμνηστικόν καλόκαρδος, αλλά κι' επιπόλαος. Τώ άρεσει να στέκεται στην έπιφάνεια τών πραγμάτων. Άλιγους και διαλεγούς; Είναι άνθρωπος σταθερός και με δική του προσωπικότητα.

4) Ο αγαπημένος σας έχει άνηψα ή έξερει μερικά παιδιά φίλων του; Πέστε του να οα τώ περιγράψει ή να οα μιλήσει για τώ παιγνίδιο τους. Αν δεν τώ κατορθώσει, τώ πιθανότερο είναι ότι τώ παιδιά δεν τόν έδιαφέρουν. Αν περιοριστή να οα άναφέρει μόνο μερικά από τώ άστεία τους, αυτό δείχνει ότι τώ έλπει περισσότερο σάν μερικό διασκεδάσας.

Όταν έρωκόσαστε μαζί με παιδιά, σπρώγνι πρós τώ μέρος που κάποιο παιγνίδι όγι για να τώ διασκεδάσει, αλλά για τώ τ' άπασχολήσει και ν' άποφύγι τις ένοχλήσεις τους; Σας θέλει τότε περισσότερο σάν σύζυγο παρά σάν υπτέρα.

Προκειμένου να μιλήσει ή να παίξει μ' ένα παιδί, τώ δάξει ο ένα τραπέζι ή ο ένα έπιπλο κάθισμα ή σκύβει για να θρεβή στο ίδιο έπιπλο μ' αυτό; Στην πρώτη περίπτωση προέκτειται για έναν έγωιστή πού θέλει να φέρει όλα τώ πράγματα στα μέτρα του. Στη δεύτερη περίπτωση, μπορείτε να θυάλετε τώ συμπέρασμα ότι ο αγαπημένος σας έχει καλή καρδιά και έξερει να πηγαίνει κοντά στους άλλους, άντι ν' άπαιτή ναρθούν οι άλλοι κοντά σ' αυτόν.

5) Είσαστε βέβαιοι ότι ο αγαπημένος σας προτιμάει τήν κλασσική μουσική, έπειδή, όταν έάζετε στο πικ-άπ τώ δεύτερο θρανευόυργιο κονταέριτ του Μπάγ ή τώ κονταέριτ για φλάουτο τώ Μότσαρτ, μεταβάλλεται σε άγαλμα και προσπαθεί να μνή κουήση ούτε τώ ματοσίνορά του; Χι! Αυτή είναι ή στάση, πού παίρνουν όλοι έκεινοι πού έχουν άκούσει ότι ή άγάπη πρós τήν κλασσική μουσική είναι δείγμα κάποιας άνώτερης μορφώσεως και έέλουν να δείξουν ότι τήν έχουν... Στην πραγματικότητα όμως δεν καταλαβαίνουν τίποτα από κλασσική μουσική και πηδών από μουσική γενικά. Ο άνθρωπος πού νοιάζεται τή μουσική τώ έκδηλώνει με τήν έκφορσή του πρós τώ πρόσωπό του, με τή λάμψη τών ματιών του, άκομη και με κάποια αόθρομη κίνηση.

Δυσπιστήτε, έξ άλλου, πρós ώριμένα έρωπά. Οι άνθρωποι αυτοί, όταν τούς ήττε πώς θα έδωτε κάποια μελαγχολική άοια, παίρνουν άμέσως λυπημένο όφος, ενώ όταν τούς ήττε ότι θα έβάζετε τώ "αλάτιό Δούναβι" παριστάνουν τόν εθισμό, τώ ζωρηό, τόν άνθρωπο πού νοσταλγεί τήν παλιά καλή έποχή... Οι άνδρες πού προκαλεί ή μουσική άδρια πηγαιές κι' έχι κατά παραγγελία.

6) Ο αγαπημένος σας δίνει ιδιαίτερη σημασία στην άκομή δόρα τώ θαντή; Είναι πιθανότατα άνθρωπος τής ρουτίνας, πού τώ άρεσει να μη έξερύγη από τώ δρόμο, πού έχει γαράξει στη ζωή του.

7) Παίρνει έναν άγνωστο δρόμο για να έλπη...

όλην τώ συνωτισμό ή τώ πολλά φώτα μιας κεντρικής λεωφόρου; Είναι άνθρωπος άκοινωνικός. 8) Προτιμάει να ζή στο έξνοχοείο παρά στο σπίτι; Προσέξτε λίγο! Θά είναι δύσκολο ίσως να τόν κάμει ν' άγαπήσει τήν οικογενειακή ζωή.

9) Αν άφήνι τή στάχη από τώ τοιγάρο του να πέφτι στο πάτωμα, αν διαλέγη ένα άνοδο-γείο για να πετάξει τή γόπα του, αν τώ πούταια του είναι σκουισμένα ή λασπομένα, αν πού τύχη, χωρίς να τή διπλώσει, αν, άφο άνοδο-γούρη ένα μιμιπελό ή κάποιο άλλο μι-θόσι του, αν μπαίνοντας από στο σπίτι, πετήν άλλο τώ καπέλλο, άλλο τώ γάντια κι' άλλο τώ παλτό του, είναι άνθρωπος πού δεν αγαπάει τήν τάξη και με κακή άνατροφή.

10) Προκειμένου να πάτε σ' έναν κινηματογράφο, συζητείτε προκαταβολικά μαζί σας τώ έρω ή μπαίνει στην πρώτη αίθουσα πού θα έρεβή μπροστά σας; Στη δεύτερη περίπτωση, προέκτειται για άνθρωπο πού τώ μόνο πού θέλει είναι να σκοτώσει τήν ώρα του. Τώ πώς τώ είναι άδίκος. Μπορείτε άκομη να συμπεράνετε ότι προέκτειται για άνθρωπο πρωτόγονο κι' άκαλλίε-ρνο.

11) Όταν πηγαιέτε να φάτε κάπου, λεπτο-λογεί τώ λογαριασμό και κάνει φασαρία με τώ γκαρσόνι, για να βεβαιωθεί ότι δέ σας έκλεψε; Προσέξτε! Ο άνέρωπος πού άδιαφορεί αν ό άλλοι τόν κλέβουν είναι έπιπόλαος και δέ δίνει πηδών σόαση σημασία σε τίποτα. Από τ' άλλο μέρος, όμως, έκεινος πού λεπτολογεί τώ πάντα και πού κατέχεται από τώ φόβο ότι ό άλλο, θέλουν να τόν κλέβουν ή να τόν ελαφρώ-ναι ένας άείοθρομη τύπος, πού, έκτός από τήν ταιγικονία του, κατέχεται έπίσης από άθε-οάπειτη μικροπνία και καχυποψία.

12) Στο κέντρο πού ήγατε, ο αγαπημένος σας χαριεντίζεται με τώ γκαρσόνι και προ-σπαθεί να κάμη τόν έξνομο, μπαίνοντας στις λέ-τα ένας άνθρωπος με ταπεινά έντοικτα, και άνώ-τε μπορεί να έγη άνώτερες ρούτες.

Οι παρατηρήσεις πού οα υποδείξαμε δεν εί-ναι οι μοναδικές πού μπορείτε να κάμει. Η ζωή θά οα παροισάσει ευκαιρίες να κάμει. Η τε και πολλές άλλες. Μην τις παραμελήτε. Θά έλουν άκομή πολλά πράγματα, πού ίσως θα παίξουν κάποιο ρόλο στην άπόφασή σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τά διδάγματα τής νοοφα-λίας.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

* Άσπρα μαλλιά

* Έχουν πάψει πρós πολλού να θεωρούνται γε-ράματα τά άσπρα μαλλιά. Γιατί ένα νεανικό πρόσωπο δέ χάνει ποτέ τήν όμορφιά του, αν τώ κοινζιάρη ένας άσπρος φατσάφρανος. Σαχιά, άλλωστε, έχουν άσπρα μαλλιά γυναίκες 30 χρόνων, από λόγους κληρονομικούς ή άλ-λους.

Τώ πρόωρο άσπρι-σμα δεν προλαμάνε-ται με τίποτα. Τώ μόνον άποτελεσματικό έ-ναι τώ βάψιμο.

Πρέπει όμως ή δεν πρέπει να βάφεσθε; Αυτό εξαρτάται απ' τήν άντίληψη τού κα-νόνος τού όμορφου.

Μόνον, ή γυναίκα πού θ' άρχισή να βάφε-ται, πρέπει νάχη όπ' όρη της, ότι βάζει πολύ κακό μπλεά στο κεφάλι της. Χίλιες φορές κα-λύτερο είναι ναχη άσπρα μαλλιά, έστω κι' αν είναι άκόμη πολύ νέα, παρά ν' άρχισή τώ μαρ-τύριο τού βάψιματος — πού παρουσιάζει και κινδύνους, γιατί μια κακή βαφή μπορεί να βλά-ψι τόν όρσο, τήν άκοή, άκόμη και τόν έγκέ-φαλο.

Ποώρες ρυτίδες

Θέλετε ν' άποφύγετε τις ποώρες ρυτίδες; Μην πλένετε τώ πρόσωπό σας με ζεστό νερό, αν δέ βάλετε προηγουμένως μια-δυό κρύες κομπρέσες. Στο διάστημα τής ήμέρας περνάτε δύο, οα στο πρόσωπο μ' ένα κομμάτι πάγο. Το βράδυ, πρύν κοιμηθήτε, τρίβετε τώ πρόσωπο σας με μούτρο

φρέσκο ή με καϊμάκι. Αυτά όλα διατηρούν άν-θρη τήν έπιδερμίδα και δεν τήν άφίνουν να ζαρώσει ποτέ.

Οι καλοί τρόποι

Πρέπει να είσαστε πολύ προσεχτικοί με τώ γκαρσόνι σας, φροντίζετε να μη τόν θέξετε ποτέ, να μη τώ ήττε κάτι πού μπορεί να τόν προσ-βάλη, να μη τόν ένοχλήτε με περιττές έρωτη-σεις, γιατί στο τέλος αυτό θα καταλήξη εις βά-ρος σας. Παραρωτάντας τον δηλαδή για τήν άρρώστια σας, άθ τόν κάνετε να βαρεθή και να οα άπαντή άφηρημένα, έχοντας άλλες σκέ-ψεις στο μυαλό του.

Αν τόν καλέσετε σέ όρα άκατάλληλη, θα στείλετε άπασοιήτως άυτόκινητο να τόν πάρη και θα τώ ζητήσετε συγγνώμη για τήν ένοχλήση. Τόν ταχτικό γκαρσόνι σας τόν πληρώνετε στο τέλος τής θραπέας. Αν όμως φέρετε κάποιον έκτακτως, τώ πληρώνετε άμέσως τήν έπίσκεψη, βάζοντας τή χρημάτα μέσα σ' ένα φακέλλο. Προηγουμένως, θάχετε φροντίσει να πληροφορη-θήτε ποιά είναι ή κανονική άμοιβή του, για να μη τώ δώσετε λιγό-τερα.

Μή δείχνετε ποτέ σεμνοτυφία, όταν οα έξετάζει ή γκαρσόν. Αυτός μοιάζει με τώ ζωγράφο, πού άδιαφο-ρεί για τώ μοντέλο του. Με τώ να δείξετε πός τόν ντρέπεστε, δίνετε μεγαλύτερη ση-μασία απ' ότι πρέπει σέ κάτι πού δεν κι-νεί καθόλου τήν πο-σοχή τού γκαρσόν.

Μη μιλάτε διαρκώς

* Όταν βρισκόσαστε σέ φιλικό κύκλο, μη θέ-λετε να μιλάτε διαρκώς. Άφινετε και τούς άλ-λους να μιλάνε. Είναι μεγάλη άγένεια να έν-νοήτε ναχέτε διαρκώς έσείς τώ λόγο, ή να μην κάμει ν' άκούη, είναι ίσως μεγαλύτερη τέ-χνη απ' τώ να έξερη να διηγείται.

Κουραστική ευγένεια

Μην παραλείπετε ποτέ να ρωτήσετε ένα γνωστό σας για τούς δικούς του. Αλλά και μην τώ παρακάνετε, γιατί ή υπερβολή κατανάνει γελοία. Μερικοί ά-ρχουν να ρωτάνε: «Τι κάνει ο μπαμπάς σας, είναι τόσο κουραστικό, αυτό! Θά ήταν πώ φυ-σικό να ρωτάνε;»

Για νάχη τήν άξια της, ή ευγένεια δεν ποέπει να γίνεται κουραστική με σωρεία έρωτήσεων.

Τά κόκκινα μάτια

Θά παρασκευάσετε ένα άφέψημα, βράζοντας ίσα μέρη κενταύριο (μπούλε), άγριοστράγγι-λα, με τώ μολόχα και πέταλα από τριαντάφυ-λο. Με τώ άφέψημα αυτό, άφο κρούση τελείως, θά βάξετε έπιθέματα στα μάτια πολλές φορές τήν ήμέρα.

Μπορείτε να μου ήττε, παρακαλώ, τί ά-κριβώς πάει να πη «σκέπτομαι»; Έξρω τί θά μου άπαντήσετε:

— Σκέπτομαι, πάει να πη σκέπτομαι!

Ευχαριστώ πολύ. Αλλά αυτό δέ θά πη τί-ποτα. Η, μάλλον, θά πη ότι δέ σκεφθήκατε καθόλου πρύν μου δώσετε τήν άπάντησή. Λοι-πόν, θά οα πληροφορήσω έγώ. Σκέπτομαι σημαίνει διαφωνώ! Έδώ πάλι θά ρωτήσετε, ίσως δέ και μειδιάσετε έλαφρά μόν, ειρωνι-κώς δέ:

— Και με ποιόν διαφωνώ;
Κι' έγώ θά οα άπαντήσω πάλι:
— Με τόν έαυτό σας!

Αυτό θά πη σκέπτομαι. Στήνω συζήτησι με τόν έαυτό μου για ένα όποιοδήποτε θέμα, πού με άπασχολεί. Έξετάζω τώ υπέρ και τώ κατά. Τέλος δέ άποφασίζω. Είναι άκριβώς τώ ίδιο σά ναχουμε άπέναντί μας έναν άλλο συζητητή και βάζουμε κάτω ένα ζήτημα και λέει αυτός τή γνώμη του και λέμε κι' έμεις τή δική μας και τώ μπαίνουμε και μάς μπαί-νει και όποιος πείση τόν άλλο. Καμμία φορά, βέβαια, τσακωνόμαστε. Αλλά μήπως δεν τσα-κωνόμαστε και με τόν έαυτό μας; Πόσες φο-ρές, έκει πού καθόμαστε κι' έπειδή ένα πρά-γμα μάς ήρθε στραβά και όχι όπως τώ περι-μέναμε, δεν άνοίξαμε τήν παλάμη μας και δέ μωτζώσαμε τώ άξιοσέβαστο πρόσωπό μας;

Μ' όλ' αυτά πού οα άράδιασα, θέλω νά οα άποδείξω πώς ο καβένας μας έχει δυό έαυτούς. Φυσικά, τώ ίδιο συμβαίνει και με μένα. Με μια διαφορά: Ότι έγώ δεν περιο-ρίζομαι μόνο να συζητώ και να διαφωνώ με τόν άλλο μου έαυτό. Έγώ στήνω καυγά μα-ζί τους, μεταχειρίζομαι συχνά χοντρές φρά-σεις και, αν μπορούσα να τόν ελα μισοτά μου, μπορεί ναχόμαστε και στα χέρια. Γιατί έτυχε να είμαστε κι' οι δυό πεισματάρηδες και ποτέ ο ένας δεν ύποχωρεί στον άλλο. Και μια μέρα πού λέτε, έτσι, στο πείσμα του άπάνω, ο άλλος μου έαυτός, πού φαίνε-ται πώς είναι και πώ έξυπνος από μένα, σκέφθηκε ν' άρχισή να βάζει και στοίχημα-τα! Στοίχηματα μαζί μου. Και νά πώς έ-νινε:

* Ήταν ένα πρύνό φθινοπωριάτικο, βαρύ και σκεπασμένο από σκηνίνα σύννεφα. Τρά-βησα τήν κουρτίνα να ψυχολογήσω τόν καιρό και να κανονίσω τή στάση μου. Θά βρέξη ή δέ θά βρέξη; Πού πάει να πη, να πάρω όμ-πρέλλα ή όχι; Βύθισα τώ βλέμμα μου πρós διάφορα τοπία τού ούρανού κι' έβγαλα συμ-πέρασμα άρνητικό. Λοιπόν, δέ θάπαιρνα μα-ζί μου αυτό τώ ήλθιο άντικείμενο, πού λέ-γεται όμπρέλλα.

Τότε έλαβε τώ λόγο ο άλλος έαυτός μου κι' έγινε μεταξύ μας ή έξής διαμάχη:

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Θά βρέξη, βρέ θάκα!

ΕΓΩ: Βλάκας είσαι και φαίνεσαι κι' άλ-λη φορά να προσέχης τώ λόγια σου. Από πού τώ βγάζεις, ότι θά βρέξη;

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Δέ βλέπεις τόν καιρό, πού είναι μπουκαμένος; Για κύττα κάτι συμ-νεφάρες. Όλο μαυρίλα και κακό.

ΕΓΩ: Αυτό δέ σημαίνει τίποτα. Είναι σύν-νεφα περαστικά. Διαβάστρικά, πού λένε. Δεν έχει βροχή σήμερα.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Έγώ σου λέω, ότι θά βρέξη και να πάρης τήν όμπρέλλα σου, να μη μου κρύσσης.

ΕΓΩ: Κι' έγώ λέω, ότι δέ θά βρέξη και δεν παίρνω καμμία όμπρέλλα.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Πας ένα στοίχημα;

ΕΓΩ: Τι είπες;

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Να βάλουμε ένα στοί-χημα, είπα.

ΕΓΩ: Έκατό φορές. Αλλά τί στοίχημα;

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Νά. "Αν δέ βρέξη και κερδίσης, θά σέ πάω να σου κάνω ένα λουκού-λειο γέυμα τώ μεσημέρι. "Αν βρέξη όμως, τό-τε κάθε πρύν, τρεις μέρες κατά συνέχεια, θά τρώς από ένα κρεμμύδι.

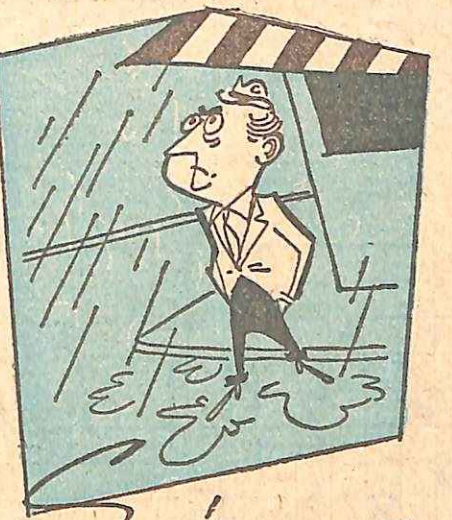
ΕΓΩ: Τι άνόητο στοίχημα είπ' αυτό;

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Μη φυγομαχίς. Δέχε-σαι;

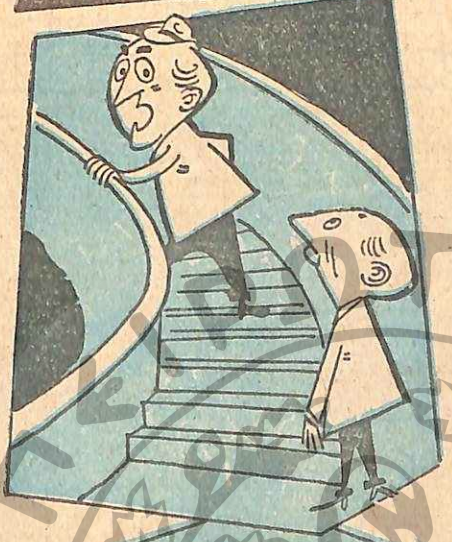
ΕΓΩ: Δέχομαι!

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Έν τάξει, λοιπόν. Και τώρα έβγα χωρίς όμπρέλλα!

Έβγήκα. Και, μόλις έφτάσα στη γωνία, άκούγεται πρósτα μια βροχή σά να γκρεμί-ζεται βουνό δίπλα σου κι' έπειτα πιάνει μια

στοίχημα με τον ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ

μόρα χαλασμός κόσμου. Χώθηκα σ' ένα μα-γαζί για να προφυλαχτώ.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Τά είδες; Έτοιμάσου τώρα για τώ κρεμμύδι.

ΕΓΩ: Μάλιστα, κύριε. Έχασα, θά πλη-ρώσω!

Τρεις μέρες συνέχεια πρύνή κρεμμυδοφα-γία. Αλλά κράτησα τώ λόγο μου.

* Έπειτα ήρθε τώ δεύτερο στοίχημα. Δεν ήταν για βροχή αυτή τή φορά. Ήταν για μια έξαισία δεσποινίδα — μπορεί και λίγο πρύνή κυρία — πού βάδισε στη λεωφόρο "Α-λεξάνδρας, δέξι πεδωδρόμιο. Μόλις τήν αντί-κρυσά, άναστένασα. Διόρθωσα τή γραβάτα μου και...

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Πού πάς;

ΕΓΩ: Ρωτάς; Δέ βλέπεις εκεί τί γίνεται; Σοφία Λάρεν!...

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Και πώς να τήν κατα-κτής; Δηλαδή;

ΕΓΩ: Δηλαδή, γιατί όχι;

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Χά, χά, χά, χά!

ΕΓΩ: Τι γελάς; Τόσο άστείο σου φαίνε-ται;

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Κάτσε, χριστιανέ μου, σ' τ' αμά σου κι' άσε τήν κοπέλλα να πάη στη δουλειά της.

ΕΓΩ: Δηλαδή, δέ με θεωρείς άξιο να κα-τακτήσω μια κοπέλλα;

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Ποιόν κατάκτησες ως τώρα, για να σ' έχω άξιο και γι' αυτήν;

ΕΓΩ: Έ. όχι δά! Μιλάς σά να είσαι κα-νένας έξνος. Έξρεις, ότι σ' αυτό τώ κε-φάλαιο...

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Μικροπράγματα...

ΕΓΩ: Έστω. Αλλά έτούτη έδω...

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Έγώ σου λέω να πα-ραιτηθής. Γιατί θά τής άμολήσης πάλι; Καμ-μία κοινοτοπία «δεσποινίς, μωρό να οας πώ», ή «δεσποινίς είσθε θαύμα», και θά πας από κεί πού ήρθε.

ΕΓΩ: Όχι. Αυτή τή φορά θά βρώ κάτι πρωτότυπο και άσυνηθιστό να πώ.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Και πού θά τώ βρής; Δέ σέ ξέρω για έξνομο.

ΕΓΩ: Θά δής, κύριε έαυτέ μου. Και ο-ταν θά σου προσφέρω αυτό τώ περίφημο κε-λεπούρι...

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Μή με κάνης και γε-λάω...

ΕΓΩ: Θά γελάση καλύτερα όποιος γελάση τελευταίος. Κι' αυτός έδωμαι έγώ!

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Πάει στοίχημα;

ΕΓΩ: Πάει!

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Λοιπόν. "Αν πετύχης αυτό πού φαντάζεσαι, θά σου αγοράσω μι-ση ντουζίνα μεταξένες γραβάτες. "Αν γίνη αυτό πού προβλέπω, έγώ έξρεις τί θά κά-νης; Ο άνεβαίνης με τώ πόδια τούς όκτώ όρόφους μέχρι τώ διαμερίσμά σου, επί δε-καπέντε μέρες.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Έγινε!

* Μέχρι τόν τρίτο όροφο τή πηγα καλά. "Από κεί και πέρα άχισαν οι δυσκολίες. Πιά-σιμο ή μέση και τώ γούστα, λαχάνισμα, άγ-κομαχητό. Στόν πέμπτο στάθμα, να συνέλθω. Κάθισα στα σκαλοπάτια. Τί διάβολο ήθελο κι' έβαλα τέτοιο στοίχημα ο Βλάς; Προτιμώ-τερο τώ κρεμμύδι.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Αυτά και χειρότερα πα-θαίνουν οι ψευδοκατακτητές πού κομπορη-μόνουν.

ΕΓΩ: "Άσε με τώρα κι' εσύ. Ποιός σου μίλησε έμένα; "Απάλασε τώ στοίχημά σου και σκάσε.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Σκάω. Άνεβα τώρα και τ' άλλα τρία. Γιατί έγώ είχα καλές διαθέ-σεις άπέναντί σου. Νά σου χάρισω τώ υπό-λοιπο στοίχημα. Τέτοιος πού είσαι όμως, δέ σου άξίζουν γενναίοι όρκες.

ΕΓΩ: Ούτε τίς θέλω. Έχασα πληρώνα.

Τή δεύτερη μέρα είχα και τήν περιέργεια τού θωροφού:

— Κύριε Τηλέμαχε, δουλεύει τώ άσσανέρ. Γιατί πάτε με τώ πόδι;

— Έχω βάσει στοίχημα, Άγαθοκλή.

— Στοίχημα; Με ποιόν;

— Με τόν έαυτό μου!

Από το κεφαλόσκαλο του πρώτου όροφου, είδα δυο γουρλωμένα μάτια κι' ένα στόμα ανοιχτό σαν στόμιο ξεροπήλαδου.
— Με ποίνε είπατε;
— Με τόν εαυτό μου!

Πληρώσα το στοιχημα σαν... σαν άνθρωπος συνετής θέλω να πω. Και ή τραγωδία μου ήταν πώς, όταν έκτελεσα και τις 15 ορειδασίες μου μέχρι το όγδοο, έτυχε να χαλαρή το ασανσέρ! Για άλλες δέκα μέρες.

Έτσι, για πολλά θέματα, που έρχονται σ' αντίθεση με τόν εαυτό μου, έβαλα στοιχήματα μαζί του, χωρίς να χρονοτριβώμαι και πολύ. Αυτός ο κύριος εαυτός μου έπρεπε σώνει και καλά να με θεωρή και να με λη βλάκα. Και για να δικαιολογήσει τη γνώμη του για μένα, μου ανέφερε χίλιες δυο περιπτώσεις, που μου είχε δώσει άριστώς συμβουλές κι' ενώ τις περιφρόνησα για να κάνω την ιδέα μου, με αποτέλεσμα να την πάθω. Όπως τότε που ήταν να συνταγογραφώ, ο εαυτός μου μου έλεγε και ξανάλεγε: «Βρέ βλάκα, μ' έναν απόφοιτο τών φυλακών πώς να κάνης συνεταρισμό;» «Ακριδώς, απαντούσα εγώ. 'Η φυλακή συνετίζει». 'Αλλά δεν συνετίζει. Κι' έτσι ο 'Αργύρης ο Χατζήκερης μουτζούρωσε πάλι την υπόληψή του, μαζί με κάμποσα χιλιαρικάκια που τόν είχα εμπιστευθί για το εμπόριο. «Δεν στάλεγα εγώ, βρέ βλάκα;» μου είπε ο εαυτός μου. Κι' εγώ του απάντησα: «Αε παράτα με. Που κάνεις πώς τα ξέρεις όλα. Συνέπεσε ο Χατζήκερης να βγη σκάρος! Και στο κάτω της γραφής, δικά μου λεφτά έχασα». «Με συχωρείς, έχω να κάνω κι' εγώ. Και μην κуттας που σοδ βάζω στοιχήματα που δεν στοιχίζουν». «Νά μου βάλης και βαρύτιμα».

Στοιχηματίσαμε, λοιπόν, για φυλάου πηδημα, κι' ο διάβολος τάφερε να κερδίσει πάντα σχεδόν του λόγου του. 'Αλλά μία φορά κέρδισα κι' εγώ. Είχαμε στοιχηματίσει για το στίπ! του κ. Χαζονικολόπουλου. 'Εγώ υποστήριζα, ότι ήταν 'Αλμπεκίς 187. Ο εαυτός μου 'Αλμπεκίς 189. Είχα πετύχει. Και είχα κερδίσει τη μισή ντουζίνα γραβάτες, που είχαμε βάλει στοιχήμα.

Γεμάτος χαρά και χαμόγελο, πήγα την άλλη μέρα σ' ένα κεντρικώτατο κατάστημα ανδρικών ειδών και Σία.

Παρακαλώ, να δώ γραβάτες.
Ήταν κάτι περίφημες γραβάτες ολόμορφες, με πασιφάνικη φυσιογνωμία· ξεδιάντροπα έξη, πράγμα που, έχαν μεγάλη εντύπωση στον υπάλληλο. Κρίνω καλό να τόν πληροφορήσω, ενώ τις τύλιγε:

— Ξέρετε, τις κέρδω σε στοιχήμα.
— Συγχαρητήρια, κύριε. Σε τί στοιχήμα εν επιτρέπετε; Στο Προπό ή στις κοούρες;
— Τίποτε απ' όλ' αυτά. 'Εβαλα στοιχήμα μ' ένα πολύ στενό συγγενικό μου πρόσωπο. Με τόν εαυτό μου!

— Πώς είπατε; Μέν... μέ...
— ... τόν εαυτό μου, πώς τόν λένε. Δεν ξέρετε μήπως τί είναι ο λεγόμενος εαυτός; Νά σας τόν επεξηγήσω. 'Α! Ξέρετε. 'Εν τάξει. Τότε θα έρχομαι κάπου-κάπου σε διαφώνια μαζί του. Τί κάνετε σεις στην περιπτώσι αυτή; Τίπυτα; Τό ήξερα. 'Εγώ όμως, στοιχηματίζω. Κι' έτσι χθές κέρδισα μισή ντουζίνα γραβάτες.

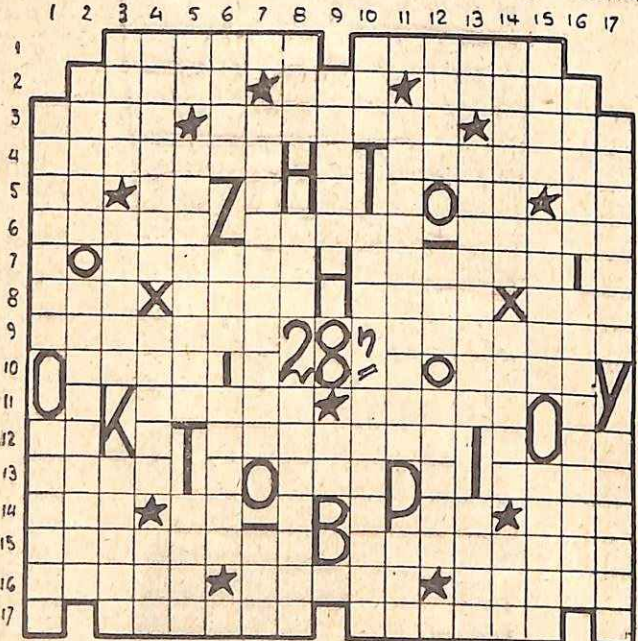
— Τις οποίες, όμως, πληρώνετε σεις...
— Μάλιστα. Αυτό όμως δε μου αποκλείει την ικανοποίησι, ότι κέρδισα. Με τόν να στοιχηματίζω δε κανείς με τόν εαυτό

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 769

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1 Κάτι που φέρνει τύχη. — Θερμό βέατρο της πρωτεύουσας.
- 2 Σάκος των χωρικών, κοινώς ταγάρι (καθαρό, πλθ.). — Ξίφος που ο 'Ομήρος θάζει στα χέρια του 'Οδυσσέως. — Τό μικρό όνομα γοησίων του θεάτρου μας.
- 3 Έτσι αρχίζουν οι περισσότερες δηλώσεις. — Δύσκολα τόν φτάνετε στο τρέξιμο. — Χειμάρρος.
- 4 Ποτάμι που θα σάς θυμίση τόν

- γός του Φιλίππου και του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου.
- 3 Φρούτα της εποχής. — 'Αρρώστια, που προτιμά τα παιδιά. — Στοιχείον ζωτικότητας (μεταφ.).
- 4 Οι γυναίκες τούς κάνουν μεγάλη κατανάλασι. — Εύθωια. — 'Αγαπή, σέ ξένη γλώσσα.
- 5 Κτητική αντανουμία. — Τα λουλούδια αυτά διασκορύν πολύ. — Χρονικός σύνδεσμος.
- 6 Κολώνα. — Ένας λουδοδίκος.

- 1 θάνατο ήρωος του 21. — 'Αγύειον.
- 5 Μισό θόλι. — Συνθεύον ύψηλά πρόσωπα. — 'Αρχή υποθέσεως. — 170.
- 6 Νησικά. — 'Υπόνομος. — 'Ετσι λέγεται σε πολλά μέρη ο Μιχάλης.
- 7 Πρωτεύουσα διωνύμου ελληνικού νομού. — Θεάτρο τών 'Αθηνών.
- 8 'Αρχικά μεγάλης δυνάμεως. — 'Η καρδιά μιας πόλεως. — Προσωπικότητας του κινηματογράφου. — Πρόθεσις.
- 9 'Αγιοι που σχηματίζουν μία γνωστή μας πόλι. — Μάρκος Αιμιλιος...: Ρωμαίος πολιτικός και στρατηγός. φίλος του Καίσαρος.
- 10 Γερέα...: στάρ του Χόλλυγουντ. — Θεότης της μυθολογίας μας.
- 11 'Η κάτοικος ενός ελληνικού νησιού. — Πρωτεύουσα χώρας της 'Ασίας, για την οποίαν έγινε τελευταία πολλές λόγος.
- 12 Συνεχόμενα στο καπέλλο. — Σημαντική πόλις της Εύβοίας. — 330.
- 13 Μερικά. — 'Εμεινε παροικιώδης ή υπομονή του. — Δεν παρουσιάζουν κομμιά δέυτητα (οὐδ.).
- 14 ...Μπατάλια: άστέρι της Ιταλικής θόδνης. — Δίνουν αξία στον αριθμό που ακολουθούν. — Δυο φωνήεντα, δυο άθροα. — Καλύπτουν τη μισή 'Ακρότα.
- 15 'Έχει σχέση με τόν σόμα μας. — 'Εστιάτοριον.
- 16 'Ο οίνος της 'Αγ. Μεταλήψεως. — Λέγεται και έβγυκι. — Δε διαφέρουν καθόλου.
- 17 Μουσική σύνθεσις. — Πλούσιος 'Αθηναίος πολιτικός, στρατηγός επί Περικλέους.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1 'Ηρωας του 'Ελληνοϊταλικού πολέμου. — Κάτοικος ασιατικής χώρας, αλλά και αρχαία τραγωδία.
- 2 Χρησιμοποιείται στην κατασκευή άγγειων. — Περιφωμος στρατη-

- Καλλιτέχνες που θυμίζουν άλλους.
- 7 Τό σύνολο τών συνθηκών, κάτω από τις οποίες ζή κάποιος. — 26. Σύμφωνο. — 'Αρχικά μονάδων άσφαλείας. — Πολύτιμα.
- 9 Κτίριο, όπου δίνονται διώνυμες παραστάσεις. — Την αγάπησε ο Ζεύς και την πλησίαζε υπό μορφήν νεφέλης.
- 10 Πρόθεσις. — 'Όργανο αίσθησεως. — 'Ανακάλυψη τού μικροβίου της ελονοσίας.
- 11 Βυάκρον νερό (καθαρό). — Μισό άστέρι.
- 12 'Εμπνέει σεβασμό. — 'Αρχικά παλαιάς αεροπορικής εταιρείας. — 'Αναταραγή.
- 13 Τό ήμισυ τού όλου. — Ευτέλες, ποταπό. — Προηγούμενα συμπεράσματα.
- 14 'Έχουν κίτρινοπώ χρώμα (οιδετ.). — 'Η κάτοικος μιας ασιατικής χώρας. — Ρεαλιστικά (μεταφορ.).
- 15 Τοπικό επίρρημα. — Μέρος τού δέντρου. — Νησί τών Κυκλάδων.
- 16 Ζακυνθινός έρωτας. — Είδος αντανουμιάν.
- 17 Παραβάτης τών θείων νόμων. — Θήκη αγίων λειψάνων.

Η λύσις του 767 στη σελ. 64

Οι υπερήγιοι διενεργούν τόν στομάχι

Ένας Ρώσος φυσιολόγος βεβαιώνει ότι — όπως εξακρίβωσε με πειράματα και παρατηρήσεις — οι στομάχου ανθρώπου υγρό το χημικά κύματα — ήχος δηλαδή τόν οδούς, ώστε να μη τούς αντιλαμβάνεται τόν ανθρώπινο αὐτί. 'Η διενέργει αυτή τού στομάχου διαρκεί επί 3 ήμερες. Τά χημικά κύματα έγιναν πάνω σε σκυλιά.

του. Έχει πάντα όφελος. Γιατί και ότα' χάνη, πληρώνει μέν, αλλά τά όφέλη μένουν στον ίδιο. Μ' έννοείτε; Δέ μ' έννοείτε... Νά σας εξηγήθώ: 'Εγώ, κύριοι μου — γιατί είχαν μαζεύει κι' άλλοι στο μεταξύ — στοιχηματίσα με τόν εαυτό μου αύτες τις έξη γραβάτες. Τις πληρώνω, βέβαια, δά μου πήτε, ενώ έπρεπε να τις πληρώσω ο εαυτός μου. Μάλιστα. 'Αλλά ο εαυτός μου είναι μέσα μου, συνεργάτης μου και αντίδικός μου, αναπόσπαστον μέλος της υπάρξέως μου. Διότι, κύριοι μου — παρακαλώ ν' ακούσουν και οι πελάται — κάθε άνθρωπος έχει δύο εαυτούς. Οι όποιοι δύο εαυτοί... Νά πληρώσω, είπατε; Ευχαριστώ πολύ. Θα τά πούμε μίαν άλλη μέρα. 'Οχι και πολύ σύντομα. 'Αλλά θα μάς δοθί ευκαιρία και θα σας μπιάσω στο νόημα. Πάντως, αύτες οι έξη γραβάτες είναι για μένα ιερέι!

Φοράω τις κερδισμένες γραβάτες μου και κάνω τόν κομμάτι μου. Τώρα όμως με άπασχολεί ένα σοβαρώτατο πρόβλημα. Λογόφραμε, όπως πάντα, με τόν εαυτό μου χτες για κάποιον ζήτημα, κι' εγώ τού είπα: — Πάς στοίχημα; — Τό κεφάλι μου! άπάντησε με σιγουριά, χωρίς να σκεττή. — Πήγε! συμφώνησα κι' εγώ, χωρίς να σκεφτώ περισσότερο. Και τώρα σκέπτομαι. 'Αν κερδίσω εγώ, πιανώ το κεφάλι θά πάρω;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Μεταξύ λοποδυτών:
— 'Αστα, καμένε! 'Επεσα θύλα δικαστικής πλάνης...
— Μπα! Μήπως σ' άθώωσαν;...

— Γκαρσόν, τί θά μου δώσης να φάω;
— Δυστυχώς, κύριε, ήρθατε πολύ άργά. Δέ μάς μένει παρά θωδινή γλώσσα.
— Δεν τρώω ποτέ πράγματα που θγαίνουν απ' τόν στόμα ενός ζώου.
— Τότε, μήπως προτιμάτε αυγά;...

— 'Αδύνατον, κυρία μου, να σας φτιάσω τόν πορτραίτο σας, με τόσο λίγα λεφτά που διαθέτετε.
— Τρύπάζω τον μιά καρικατούρα δέ θα στοιχίσει φτηνότερα;
— Μά τότε γιατί δεν πάτε να φωτογραφηθήτε;...

Στό ταχυδρομείο:
— Δεσποίνε, αυτό τόν γραμματόσημο δέν κολλάει, μ' όλο που τόν σάλωνα δυο φορές!
— Τι να σας κάνω, κύριε; Εισαστε ό εικοστή απ' τόν πρωί, που τόν σάλωνάτε. Πάς θέλατε πιά να μείνι κόλλα άπάνω του;

— Βρέ τόν άναπτή του Νίκο! 'Εχωμε να ιδωθούμε τριάντα χρόνια... απ' τόν καιρό που πηνάινωμε άκόμα στο σχολείο.
— 'Ακριδώς! Θυμάμαι μάλιστα πώς... μού χρωστάς από τότε ένα εικοσάρι!

— 'Η θεραπεία της γυναικας σας, κύριέ μου, θα στοιχίση πολύ... Πρέπει να κληρονομήση.
— 'Εν τοιαύτη περιπτώσει, γιατί, πρέπει να στείλετε τόν λογαριασμό στον πεθερό μου!...

— Οι γιατροί έχουν πολλούς έθ' θρούς σ' αυτό τόν κόσμο.
— Ναι, αλλά πολύ περισσότερους στον άλλο!

— Λοιπόν, Πάνη, πώς σοδ εάινκε ή παντρεία;
— Βαθια, φίλε μου! 'Όσο πάω, θανανειώνω... Φαντάσου πώς ξανάγιναν να καννίζω κρυφά, όπως τότε που ήμουνα μικρός!...

— Έμαθα πώς ήταν πολύ άσχημα ό άντρας σας. Πώς πάει;
— Καλλίτερα. Δέ χάθηκε όμως άκόμα κάθε έλπίδα.

Η διεθνής άπήχησί του πριν από 19 χρόνια

Η 19η επέτειος από την Ιταλική έπίθεσι έναντιόν της 'Ελλάδος και τού Ιστορικού ΟΧΙ, μάς ξαναφέρει στην εποχή, όπου ο ελληνικός λαός έγραφε στα 'Ηπειρωτικά βουνά μία από τις λαμπρότερες σελίδες της Ιστορίας του. 'Αντί άλλου πανηγυρικού για την Ιστορική επέτειο, θα δώσω μερικά αποκόμματα από τόν διεθνή Τύπο της εποχής εκείνης — συμμαχικό και ούδέτερο — που υποδέχτηκε με ένθουσιασμό και κατάπληξη τις ελληνικές νίκες έναντιόν τού άπτήτην ως τότε 'Αξονα. Τά σχόλια αυτά μάς δίνουν μίαν εικόνα από την έντύπωση και την άπήχησι, που είχε ο ελληνικός άγώνας στο ευρύτερο διεθνές κοινό.

Ποιά ήταν ή στρατιωτική και πολιτική κατάσταση στην Εύρώπη όταν ή 'Ελλάς την 28 'Οκτωβρίου 1940 απέριπτε τόν Ιταλικό τηλεγράφο και εισήρχετο στον πόλεμο, μάς τή δίδουν οι δύο αντίπαλοι: 'Ο ένας είναι ό τότε 'Αγγλος ύπουργός της 'Εμπορικής Ναυτιλίας Νόελ Μπράικερ, και ό άλλος ό δικτάτωρ της 'Ιταλίας Μουσσολίνι.

Έλεγε ό 'Αγγλος ύπουργός την πρώτη επέτειο τού ελληνικού ΟΧΙ, από τόν ραδιοφωνικό σταθμό τού Λονδίνου: «Σήμερα, στο Λονδίνο και σε όλο τόν κόσμο, όλοι σκέπτονται την 'Ελλάδα. Πώς ή μικρή αυτή χώρα άντιμετώπισε τήν άναυδον έπίθεσι τού έχθρου, όταν όλα τά άλλα έθνη υπέκυπταν, τόν ένα μετά τόν άλλο, στη βία τού 'Αξονα. 'Αλλά έθνη, πολύ πιδ ισχυρά από τήν 'Ελλάδα, είτε παραδόθηκαν άμέσως, είτε κάμφθηκαν ύστερ' από ένα σύντομο άγώνα δλίγων έβδομάδων. Τό αποτέλεσμα είναι ότι, τόν 'Οκτώβριο τού 1940, σε καμμία χώρα της Εύρώπης δέν υπήρχε πλέον άργανωμένη αντίστασι κατά τού 'Αξονα. 'Αν οι 'Ελληνες ένέδιδαν στο τηλεγράφο τού Μουσσολίνι, κανένας δέ θα μπορούσε να τούς μεμφθί. Και όμως, γνωρίζαμε από τότε και γνωρίζουμε σήμερα άκόμα καλύτερα τί θα σημείωνε για μάς και για τόν άγώνα μας μία τέτοια συνθηκολόγησι της 'Ελλάδος».

Και βροντοφωνούσε — κατά τή συνήθειά του — ό περιδότης Ντούτσε, την 23 Φεβρουαρίου 1941: «ΟΙ θεελλώδεις, συντριπτικές νίκες της Γερμανίας στη Δυτική Εύρώπη, απέκλειαν, τόν 'Οκτώβριο τού 1940, κάθε δυνατότητα μικρού ευρωπαϊκού πολέμου. Ο γερμανικός έξοπλισμός είναι ήδη, από άπόψεως ποιότητας και ποσότητας, άπείρο ανώτερος από ό,τι ήταν στην αρχή τού πολέμου. 'Η Γερμανία δέ χρησιμοποίησε άκόμη τις έφεδρείες της. Τό ίδιο ισχύει και για τήν 'Ιταλία. 'Εχουμε τώρα υπό τά όπλα δυο εκατομμύρια άνδρών, αλλά, έντός τού έτους, μπορούμε να φθάσωμε, άν χρειαστή, τά τέσσερα. 'Ενώ, στον προηγούμενο πόλεμο, ή Γερμανία ήταν άπομονωμένη στην Εύρώπη και στον κόσμο, σήμερα ό 'Αξον είναι κυρίαρχος στην Εύρώπη και έχει σύμμαχο τήν 'Ιαπωνία».

«Ο Σκανδιναβικός έσμος (ή Φινλανδία, ή Σουηδία, ή Νορβηγία και ή Δανία) είναι έμμέσως ή άμέσως έντός τού γερμανικού πλαισίου. 'Ο Παραδουνάβιος και ό Βαλκανικός κόσμος, ούτε άγνοεί, ούτε μπορεί ν' άγνοήσιν τόν 'Αξονα. 'Η Ουγγαρία και ή Ρουμανία προσχώρησαν ήδη στον 'Αξονα. 'Η Γαλλία, τó Βέλγιο και τó Λουξεμβούργο βρίσκονται ήδη μέσα στο γερμανικό πλαίσιο. Στή Μεσόγειο ή 'Ιταλία είναι σύμμαχος, ή 'Ιαπωνία φίλη. 'Η Ρωσία διατηρεί πολιτική καλής γεινιανσεως με τόν 'Αξονα και έχει σύμφωνο μαζί του. 'Ολόκληρη ή Εύρώπη μάς άνηκει και είναι έναντιόν της Μεγάλης Βρετανίας, με μοναδική εξαίρεσι τήν 'Ελβετία και τήν Πορτογαλία, που είναι ούδέτερες, και τήν 'Ελλάδα, που πολεμά έναντιόν μας, στο πλευρό της Μεγάλης Βρετανίας...».

Και συνέχισε, κομπορρημονών ό Μουσσολίνι: «Για να νικήσουν τόν 'Αξονα τά στρατεύματα της Μεγάλης Βρετανίας, δά πρέπει ν' αποβιβαστούν στην ήπειρωτική Εύρώπη, να επιδράμουν στη Γερμανία και στην 'Ιταλία και να νικήσουν τά στρατεύματά μας. Αυτό όμως κανένας 'Αγγλος, όσονδήποτε άνισόρροπος κι' άν είναι και όσο και νά παραληρή από τή χρσί ή τήν κατάχρησι τού οινόπνεύματος και τών ναρκωτικών, δέ μπορεί ούτε να τόν δεινυρήσει καν...».

Μπροστά σ' αυτή τή γενική κατάσταση της Εύρώπης, με κυρίαρχον τόν παντοδύναμο 'Αξονα, ή ελληνική αντίστασι στην Ιταλική έπίθεσι προκάλεσε τόν παγκόσμιο θαυμασμό και οι νίκες τού Στρατού μας τήν κατάπληξη και τόν ένθουσιασμό στο δημοκρατικό και πολιτισμένο κόσμο. 'Ολόκληρος ό Τύπος τών ελευθέρων κρατών χαίρετο τις ελληνικές νίκες. Οι έφημερίδες της Βορείου και νοτίου 'Αμερικής άφιέρωναν έγκωμιαστικά άθροα στην ελληνική αντίστασι. Με ένθουσιασμό έγραφαν και οι ευρωπαϊκές έφημερίδες όσες δέ βρίσκονταν κάτω από τόν γερμανικό έλεγχο. 'Αλλά και αύτός ό γερμανικός Τύπος άναγνώριζε τις ελληνικές νίκες, κατά τρόπο μάλιστα δηκτικώτατο για τούς συμμάχους τού 'Ιταλούς.

Στό έξασμα αυτό τού ένθουσιασμού ύπερ της 'Ελλάδος, τόν προβάδισμα, φυσικά, άνηκε στη Μεγάλη Βρετανία ή όποια μόνη τότε έμάχετο έναντιόν τού 'Αξονος και ή όποια, στη μικρή και νικηφόρο έν έλποισι αποκτοσμο τόν μοναδικό σύντροφο έν όλοις σύμμαχο. 'Ανεπιφύλακτη ήταν τότε ή άναγνώρισι της μεγάλης συμβολής της 'Ελλάδος στο συμμαχικό άγώνα. 'Ο Αγγλος ύπουργός 'Αμερυ έλεγε, την 1η Δεκεμβρίου 1940: «Μέσα σε λίγες έβδομάδες, ολόκληρη ή μορφή τού κόσμου μετεβλήθη ριζικά, χάρις στους 'Ελληνες». Καί, τήν προηγούμενη, ό συνάδελφος τού ύπουργός Ρόναλντ Κρόες, μιλώντας στο ραδιοφωνικό σταθμό τού Λονδίνου, έξέφραζε τή γνώμη ότι: «ό Ιστορικός τού μέλλοντος θα βρή τήν κρίσιμη και άποφασιστική καμπή τών τυχών τού πολέμου, στο θαυμασίο άγώνα, που διεξάγει ή μικρή 'Ελλάς έναντιόν της Ιταλικής δυνάμεως, και στις ευρύτερες συνέπειες, που δά έχη αυτή».

στηκή καμπή τών τυχών τού πολέμου, στο θαυμασίο άγώνα, που διεξάγει ή μικρή 'Ελλάς έναντιόν της Ιταλικής δυνάμεως, και στις ευρύτερες συνέπειες, που δά έχη αυτή».

Από τά έγκώμια ύπερ της 'Ελλάδος, που έκαμε ό πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας Ουίνστον Τσώρτσιλ, σε όλο τόν διάστημα τού πολέμου, θ' αναφέρω μία περικοπή από λόγο του, που έξεφώνησε στη Βουλή τών Κοινοτήτων την 28 Μαρτίου 1944: «'Η χώρα αυτή (ή 'Αγγλία) όφείλει πολλά στην 'Ελλάδα. Μέσα στα πολλά παραδείγματα ήρωισμού, που σημειώθηκαν κατά τή διάρκεια τού παρόντος πολέμου, σπανίως θα βρή κανείς ευγενέστερες πράξεις από εκείνες που άπετελέσθησαν στην 'Ελλάδα προς υπεράσπισι τών άρχών της ελευθερίας».

Και τσός ήταν ό ένθουσιασμός, που προκάλεσε στην 'Αγγλία ή ελληνική αντίστασι, ώστε τόν Πρακτορείο «Ρούτερ» έγραφε, στο έπίσημο δελτίο του, την 31 'Οκτωβρίου 1940: «Είναι μεγάλο πράγμα να είναι κανείς 'Ελληνας σήμερα στην 'Αγγλία. Τό ελληνικό γόητρο καί ό θαυμασμός προς τήν 'Ελλάδα ποτέ άλλοτε δέ βρέθηκαν σε τόσο ύψηλο επίπεδο. 'Ο άγγλικός λαός λησιμόνης σχεδόν τή μάχη για τήν 'Αγγλία και δέν όμιλεί παρά για τήν 'Ελλάδα και πάντοτε για τήν 'Ελλάδα». Καί ό ραδιοφωνικός σταθμός τού Λονδίνου προσέθετε: «'Ός τώρα λέγαμε, ότι οι 'Ελληνες πολεμούν σαν ήρωες' τώρα θα λέμε, ότι οι ήρωες πολεμούν σαν 'Ελληνες».

«'Ο ίδιος ένθουσιασμός παρατηρείται και στις Βρετανικές Κτήσεις. 'Ο πρωθυπουργός τού Καναδά Μακκένζυ Κίγκ τηλεγραφούσε: «'Η στιγμή, που ή κοίτης τού ευγενεστέρου πολιτισμού, που γνώρισε ή ανθρωπότης, ή χώρα στην όποία όφείλουμε δ,τι κάνει τή ζωή άνώτερη και άραιότερη, ύπστη τέτοια άδικο έπίθεσι, όλων τών αληθινών ανθρώπων ή θέσι είναι στο πλευρό της και υποχρεώσι τούς είναι να τής δώσουν κάθε βοήθεια». 'Απερίγραπτος ήταν ό ένθουσιασμός στη Γιουγκοσλαβία, στην Αίγυπτο, στη Μέση 'Ανατολή. Στο Βελιγράδι έγιναν συλλαλητήρια ύπερ της 'Ελλάδος, καθώς και στην 'Αλεξάνδρεια. «'Η Κύπρος τηλεγραφούσαν οι έν-θουσιασμοί και πατριωτικές εξάρσεις, καλύφθηκε ολόκληρη από ελληνικές σημαίες».

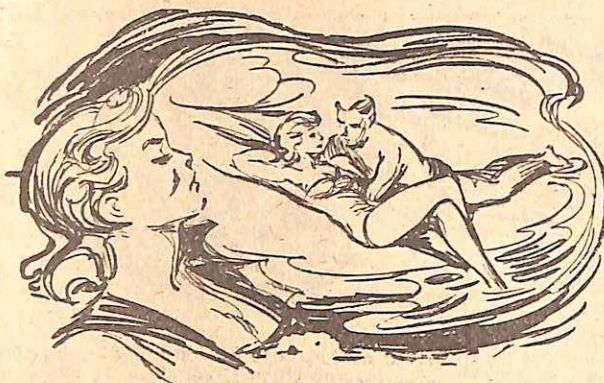
«'Αλλά και ό τουρκικός Τύπος δέν ύστερησε σε έγκώμια για τήν 'Ελλάδα. 'Ο στρατηγός 'Ερκιλέτ έγραφε, μεταξύ πολλών άλλων, στην έφημερίδα «Σόν Πόστα» της Κωνσταντινούπολης: «'Ο ελληνικός στρατός απέσπασε τόν θαυμασμό ολόκληρου τού κόσμου. Τό ελληνικό έθνος δικαίως υπερηφανεύεται γι' αυτόν. 'Η άπήχησι της ελληνικής νίκης υπήρξε εύρεσι και τ' αποτέλεσμα άποφασιστικό. 'Η 'Ελλάς, διαθράμβως έγραφαν, επί καιρό, για τήν 'Ελλάδα ό τουρκικός έφημερίδες. 'Η 'Ελλάδα της 29 'Οκτωβρίου τέλειωνε με τή φράσι: «Ζήτω ή 'Ελλάς! Είμεθα υπερήφανοι γιατί συνδεόμεθα με συμμαχία μ' ένα τέτοιο έθνος». Καί ή 'Βακήτ, την 1 Νοεμβρίου χαρακτήριζε τή στάσι της 'Ελλάδος ως «αληθινή για όλο τόν κόσμο παράδειγμα γενναιότητας». Τά πραγματικά αίσθηματά της υποδωλωμένης τότε Γαλλίας, μάς τά έδινε ό ραδιοφωνικός σταθμός της Μπραζαβίλ, την 3 Νοεμβρίου 1940: «'Ας μην άπορούν οι 'Ελληνες γιατί άποσπάζουν άκόμα οι εκδηλώσεις τών άπογόνων τού Σατωμαριάν, τού Βικτωρος Ουγκώ, τού Φαβιέρου και τού Μαυζάνος. Τούς έξορκίζουμε να μη πιστεύουν, ότι οι Γάλλοι άδιαφορούν για τήν τύχη της ένδόξου τών πατρίδος. 'Ολοι οι αληθινοί Γάλλοι είναι σήμερα στο πλευρό της μικρής 'Ελλάδος, που δίνει στα μεγαλύτερα έθνη ένα υπέροχο παράδειγμα. 'Η ψυχή τους είναι μαζί με τή λατρευτή 'Ελλάδα, που θα βγη από τόν άγώνα μεγαλύτερη και ένδοξότερη παρά ποτέ».

Από τόν παγκόσμιο ένθουσιασμό δέν ύστερησε φυσικά ή μεγάλη Δημοκρατία τού 'Ατλαντικού. 'Εκει έπάνω, στα βουνά της 'Ηπείρου, κρίνεται ή τύχη όλου τού κόσμου, έγραφε ό 'Χριστιανικός Μηνύτωρ» την 4η Νοεμβρίου. Τό ελληνικό ΟΧΙ και οι νίκες τού στρατού μας είχαν και μία άποφασιστική έπίδρασι στον 'Ελληνισμό της 'Αμερικής. Μέσα σε λίγες ήμερες μετέβαλαν στα μάτια τών 'Αμερικανών τούς 'Ελληνες της 'Αμερικής από μετανάστες σε ήρωες!...

Αυτά λέγονταν και γραφονταν για τήν 'Ελλάδα, πριν από 19 χρόνια, με τόν ΟΧΙ της 28 'Οκτωβρίου 1940. Περιττόν να λεχθί, ότι άμα τέλειωσε ό πόλεμος όλα αυτά όλοι Μεγάλοι μας Σύμμαχοι τά είχαν ξεχάσει. Τά έθνη, όσο μεγαλύτερα είναι, τόσο γρηγορότερα λησμονούν...

Έλληνες στρατιώτες με τοσημάνικη κόπη στην Πίνδο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τό μέντιουμ 'είδε' ότι ο σύζυγος δισκοδεάζε με μία νέα ο' ένα κοσμικό νησί...

MENTIOYM ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

Μερικές χαρακτηριστικές επιτυχίες

Η Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών, στα πενήντα χρόνια των συνεών επιστημονικών εργασιών της, έδωσε την λύση ή την λογική εξήγηση ενός πλήθους παραξενιών φαινομένων: Τι είναι οι βροχολάκκες, τα στοιχειώδη σπύδια, τα προφητικά όραματα, οι φωτεινές σφαίρες, που κυλούν κι' εξαφανίζονται με τρομακτικό θόρυβο, τα μετακινούμενα αντικείμενα, τα φαντάσματα, οι φλογές των νεκροταφείων, το διάστημα ενός κλειστού γραμμάτος, η ανεύρεση του ιδιοκτήτη του ενός αντικειμένου κι' ε-να πλήθος παραδόξων γεγονότων, που ήταν άλλοτε μυστη-ρια... "Ας αναφέρουμε, λοι-πόν, μερικές αξιοσημείωτες ι-κανότητες των μέντιουμ της Έταιρείας, που έχουν επιστη-μονική κατάρτιση, σεβάσμι-στο χάρισμα με το οποίο τα προέκρινε, από μια ιδιοτροπία, η φύση και την επαγγελματι-κή πείρα της τόσο κοπιαστι-κής και παραξενής εργασίας τους.

Το κάθε μέντιουμ έχει στο σπίτι του το σαλόνι όπου δε-χεται τον κύκλο των ανθρώ-πων της εργασίας του. Οι αν-θρώποι αυτοί ανήκουν σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις και σ' όλα τα επαγγέλματα και α-ξιώματα. Έκει μπορεί να συ-ναντησή κανείς ένα καθηγητή κι' έναν άπολο αγγότρη, έ-να στρατηγό κι' ένα υπαλ-λωματή, μια κυρία της άρι-στοκρατίας και μια υπέρ-τρια, ένα κορίτσι ολόδροσο και μια γρηά ζαρωμένη από τα χρόνια. Όλοι έχουν τον πόνο τους κι' όλοι έχουν ά-πο το μέντιουμ να συγκεντρω-θώ γι' αυτούς και να τους πληροφορήσει για ό,τι τους έν-διαφέρει. Τι θέλουν να μά-θουν; Ό,τι μπορεί να βάλει τόν μυαλό σας!

Ας δούμε, λοιπόν, τι έχουν καταφέρει ως σήμερα τα διά-φορα μέντιουμ.

Μία κυρία είχε χάσει ένα βαρύνον δακτυλίδι. Αφού ά-νασπάτωσε κυριολεκτικά το σπίτι για να το βρή, στο τέλος άρχισε να υποψιάζεται, όπως ήταν φυσικό, τη νεαρή υπέρ-τριά της. Κατήγγειλε, λοιπόν, το γεγονός στην αστυνομία, άρχισε η προανάκριση κι' ό-λες οι ένοχλές έφεραν ως έ-νοχη την νεαρή υπέρτριά που και συνέλαβαν. Η εξοντιλι-κή ανάκριση της, όμως, δέ-μύρεσε να φέρη το ποδομένο αποτέλεσμα: Τη λεπτομερή ά-φηση της κλοπής του δακτυ-λιδίου και την αποκάλυψη πο-δ το είχε δώσει η που το είχε πουλήσει. Η νεαρή υπέρτριά διαμαρτυρόταν ότι ήταν ά-θωα, ότι δεν είχε καμιά σχέ-ση με αυτή την υπόθεση κι' ότι δεν ήξερε πού και με ποιά ο-ρτύμιο δακτυλίδι της κυράς της. Η αστυνομία, για να δ-λοκληρώσει αυτή την υπόθε-ση, έψαχνε παντού. "Υστερα από δέκα μέρες, ωστόσο είδοποιή-θη από την κυρία ότι είχε βρεθή το δακτυλίδι, κι' ότι ή

Γιατί, αν κανείς πάρη τοίς με-τρητοίς τα λόγια τους, μπορεί να μπλέξη άσχημα. Έτσι την έ-παθε γνωστός γιατρός, που ά-σχοληται με πνευματιστικά πειράματα. Είχε γίνει μία κλο-πή στο σπίτι του. Ο γιατρός κάλεσε τα πνεύματα στη συ-νεδρίαση, που έκανε γι' αυτή την δουλειά, κι' εκείνα του γει-τονικού σπιτιού. Δίχως να έ-ξετσή αυτή την έκδοχή, τους υπέβαλε άμέσως μήνυση! Οι άνθρωποι συνελήφθησαν, μά-δεν άργησαν ν' αποδείξουν ό-τι δεν είχαν καμιά σχέση με αυτή την υπόθεση. Έτσι ά-φρόδικαν έλεύθεροι. Άγανακτι-σμένοι όμως έσπευσαν, φυσι-κά, να μηνύσουν με τη σειρά τους κι' εκείνοι τόν γιατρό. Έτσι ο άτυχος κάθισε στο δέωλο του κατηγορουμένου και τρώμετα να ξεμπλέξη!

Μά τα πνεύματα όμως και με την άσυνειδησία ενός μέν-τιουμ, που δεν προερχόταν ά-πό την Έταιρεία Ψυχικών Έ-ρευνών, παίχθηκε στην Αθή-να, πριν λίγα χρόνια και μία ιλαροτραγωδία.

Μία πλούσια κυρία είχε με-νει χήρα, ήταν όμως τόσο ά-φοσιωμένη στη μνήμη του συ-ζύγου της, ώστε δεν ένοιού-σε να παντρευτεί. Τον περισ-σότερο καιρό, για παρηγορία, τον περνούσε στις πνευματι-στικές συγκεντρώσεις. Καλού-σε το πνεύμα του συζύγου της και μιλούσε μαζί του. Μία νύ-κτα όμως άκουσε κατάπληκτη το πνεύμα του, να της δη-λώνει:

— Πρέπει να παντρευτείς. Δεν πρέπει να στενοχωριέσαι! Σε σου υποδείξει τον διάδοχο σου. Έτσι θα μ' εύχρηστη-σες κι' έμένα που θα σε βλέ-πω χαρούμενη! της δήλωσε το πνεύμα του μακαρίτη...

Και της υπέδειξε πράγμα-τι, έναν άνδρα νεώτερό της, που ήταν στον κύκλο των πνευματιστικών συγκεντρώ-σεων. Η γυναίκα του τά έ-χασε. Μά, αφού ήταν η μονα-δική έπιθυμία του μακαρίτη, άρχισε να κάνει τα γλυκά μά-τια στον υποψήφιο και τέλος τον κατάφερε να την παντρευ-τεί. Έξηγηση: Έτσι μαζί δυο χρόνια, ξαφνικά, όμως, μία μέρα, τον πέταξε κλωστήρον από το σπίτι της! Τι είχε συμβή; Τό έξηγε: Ο έξυπνος αυτός νέος, γνωρίζοντας πόσο πλούσια ήταν αυτή η γυναί-κα, έκανε τόν άκόλουθο κλέ-πο: Ύπασχέθηκε στο άσυνείδη-το μέντιουμ, ότι θα του έδινε τριακόσιες χιλιάδες δραχμές, αν κατάφερε να πείσει τη πλούσια κυρία να τόν παν-τρευτεί! Κι' εκείνο κάλεσε τό-σο, πνεύμα του μακαρίτη και υπέδειξε στη χήρα τόν υποψή-φιο γαμπρό. "Ως έδω είχαν πάει καλά τα πράγματα. Με-τά τόν γάμο, όμως, ο δεύτε-ρος σύζυγος έκανε τόν... κου-τό να τιά τις τριακόσιες χιλιάδες της συμφωνίας. Μάλιστα το μέντιουμ τόν τίς ζητούσε. Έ-κείνος τόν άπαντούσε γελών-τας ειρωνικά:

— "Αν νομίζης πως μπορείς να τίς πάρεις, κάνε μου μνή-μη. Μά νομίζω ότι έσύ θα μπλέξεις για άπάτη κι' όχι έ-γώ!... Έσύ λες πως συνομι-λείς με τόν... πνεύμα!... Τό μέντιουμ είχε γίνει έξω φρενών και εξομολογήθηκε τό πάθημά της σε μία έμπιστη φίλη του, εκείνη σε μία άλλη και η ιστορία έκανε τόν κύ-κλο της. Έφτασε έτσι και σ' αυτή της πλούσιας κυρίας, που έτρεξε άμέσως άνησυχή στο μέντιουμ.

— Πές μου, την ρώτησε, αν είναι αλήθεια. Σε συγχώρ-ω, για ό,τι έκανες. Μόνο θέλω να μάθω αν ό,τι έμαθα είναι α-λήθεια... Τό μέντιουμ τό παραδέχθη-κε. Κι' ο δεύτερος σύζυγος έφυγε... άρροπικώς από τό πλουσιόσπιτο!...

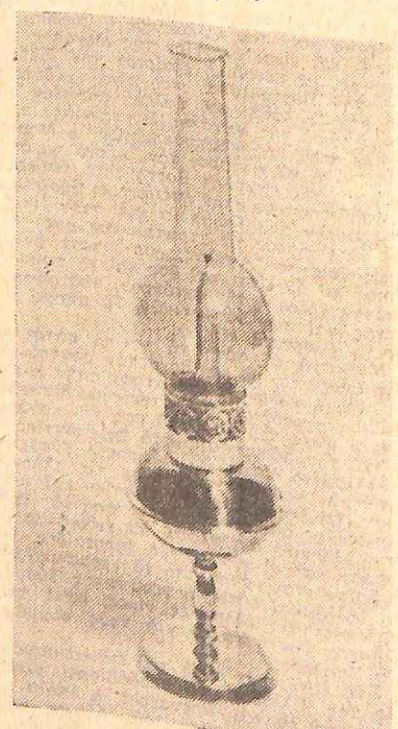
Φυσικά, ό,τι λένε τα μέντιουμ δεν είναι άπόλυτο, άλλα μόνο μπορεί να έρευνήθώ έκ έκδοχής.

Δ. ΔΡΑΚΟΣ

ΑΥΤΟΥΣΙΑ Σ ΚΥΛΟΥ

Η μικρούλα Φράνκα Μπιέδνα, που μένει στο Παλέρμο της Σικελίας, διατηρεί σε ξεχωριστή θέση μέσα στο δωμάτιό της τη φωτογραφία αυτή που την παρουσιάζει μαζί με τόν άναστημένο σκύλο της. Τό έξυπνο τετράποδο θυσίαθηκε κυριολε-κτικά για να σώση από τόν βέβαιο θάνατο τη μικρή κυρία του. Στις 2 'Οκτωβρίου, ενώ έκαναν μαζί ένα περίπατο σ' ένα έξοχο δρόμο, ο σκύλος είδε ένα αυτο-κίνητο να έρχεται ολόταχως κατ' επάνω τους, πράγμα που η Φράνκα δεν είχε προ-σέξει. Τό έξυπνο σκυλί διαπισθώνον τόν κίνδυνο έπεσε τότε με δύναμη επάνω της και την έσπρωξε στο πλάι του δρό-μου, τό αποτέλεσμα ήταν όμως να χτυ-πηθή εκείνο θανάσιμα από τό αυτοκίνη-το και να έμψυχθη ύστερα από λίγο μπροστά στα μάτια της κυρίας του, που τόν λάτρευε.

ΛΑΜΠΑ ΜΕ... ΚΕΡΙ

Νά και μία πρακτική σκέψη Ιταλικής προελεύσεως. Ο έφευρέτης της σκέφτηκε να τοποθετήση μέσα σε μία παλιά λά-μπα, που την χρησιμοποιούσε ή φλόγα, ένα κερί. Χάρη στο θερμό φως που έξασφαλίζει ή φλόγα δεν με-τή φλόγα τόν πετρελαιο, ενώ συγ-χρόνως άποφεύγεται τό λέρωμα των χεριών.

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ της πολεμικής 'Αθήνας

Πώς ήταν ή τελευταία προπολε-μική βραδυά στην πρωτεύουσα

ΕΚΑΕΝΝΕΑ χρόνια πέρασαν από τότε ως σήμερα. Οι νεότερες άθ-ηναϊκές γενιές, όσαι δηλαδή είναι τούλάχιστο κάτω από τά είκοσι πέντε χρόνια, ή δέ θυμούνται, ή δεν είχαν έρ-θει ακόμη στη ζωή. Ησυχία, ξένοιαση και κεφάτη ήταν ή προπολεμική 'Αθήνα τη φθινοπωρινή έ-κείνη κυριακάτικη βραδυά της 27ης 'Ο-κτωβρίου 1940. Στα μεγάλα ζαχαροπλα-στεία της, συγκεντρώνοντο οικογενεια-κάς οι 'Αθηναίοι, έπαιρναν τό γλυκό τους. Στο καφενείο τού Ζαχαράτου, οι θαμώνες τόν δεν είχαν να σχολιάσουν σπουδαία γεγονότα. Μερικοί κύτταζαν ά-διάφορα τις πρωινές κυριακάτικες έφη-μερίδες. Οι έπικεφαλίδες τους, μάλλον άνετες, με μία είδησι μόνο για νέο βομ-βαρδισμό τού Βερολίνου, από τόν πόλε-μο της Γερμανίας με τις Δυτικές Δυνά-μεις. Η 'Ελλάδα όμως ήταν μακριά από τά μέτωπα και άσπληρώς ούδέτερη. Τίποτα άποωδότησε στην ελληνική πρω-τεύουσα δεν προηνοούσε τη μεγάλη θύε-λα, που θα έζωπαζε σε λίγες άρες, τά χαράγματα της έπομένης ήμέρας, Δευ-τέρας 28 'Οκτωβρίου.

Έτσι, τόν πρωί της Δευτέρας οι 'Α-θηναίοι έζήτησαν για να πληροφορηθούν έκπληκτοι, ότι ή 'Ελλάδα βρισκόταν σε πόλεμο με τήν 'Ιταλία. Κι' άκούγαν από τό ραδιόφωνο, ότι και τό πληθυσμός της πρω-τεύουσας δέ άισθανόταν άρκετά την άτιμ-οσύνη της έμπολέμου καταστάσεως. Και πρώτα ήρθε ή γενική διαταγή της Παθνήκης 'Αεραμύνης, που... καταδίκαι-σε σε θάνατο τήν καταφύκτη νυκτερινή 'Α-θήνα και τούς 'Αθηναίους νυκτερινούς. 'Ελάττωσεν, έλεγε, όποιον άποκοιμηθείτο ή όποιον τόν οικιών άδωτε να μην ει-ναι όρατός!... Έξω ούδ ή έλαχίστη άκτις φωτός. Μά λέει που θα ήταν από έδω και πέρα ο έφύλακτος γιος τού 'Α-θηναίου και τό προμήνυμα γιάς κατα-στρεπτικού βομβαρδισμού τού 'Αστεως.

Τά σχολεία έκείνην. Η 'Εταιρεία Τηλεφώνων δήλωνε, ότι τά τηλεφώνη-ματα πρέπει να γίνονται μόνο σε περίπτω-σι ανάγκης και ή 'Εταιρεία 'Υδάτων, ότι έπρεπε να γίνουν άποθέματα νερού για περίπτωση καταστροφής τού δικτύου ύ-δρευσεως από βομβαρδισμό. Οι κωδο-νοκρούσεις των έκκλησιών άπαγορεύθη-καν, για να μη γίνεται σύγχυση με τούς συναγερμούς. 'Επείγουσε επίσης διατα-γές άνακοινώθηκαν για τήν προφύλα-ξή των μουσείων και των αρχαιολογικών θη-σαυρών.

Επειδή, έξ άλλου, ήτο φόβος να δημιουργηθή κάποιος πανικός στην 'Α-γορά με τυχόν κρύψιμο τροφίμων, μία άλλη διαταγή των πρώτων πρωϊνών ώ-ρών της Δευτέρας, άριξε, ότι ή διανομή τροφίμων θα εξακολουθήσει κανονικά και ότι άπαγορεύεται με τήν απειλή παρα-πομπής σε δίκη, σε στρατοδικείο, ή ά-πόκριψη τροφίμων από καταστημάτάρ-χες ή από οικογένειες στα σπύδια.

Τά θέατρα ή και κινηματογράφοι θα εξακολουθούσαν να λειτουργούν, χωρίς όμως έξωτερικό φωτισμό. Άλλη άνα-κοίνωση περιόριζε τις σελίδες των έφη-μερίδων.

Αυτές ήταν οι πρώτες-πρώτες έπαφές των 'Αθηναίων με τήν καινούργια πολε-μική κατάσταση. Πολλοί βγήκαν πρωί-πρωί από τά σπύδια του, για να μάθουν περισσότερα, να συζητήσουν με γνωστούς τόν νέο άπροσδόκητο θέμα και να δούν τήν κίνηση. Και πολλοί, από καιρό σε καιρό, άφουγκραζόντουσαν για βομβή άε-ραποράς τόν... από άέρα έχθρό. Σ' ό-λοκληρή τήν πρωτεύουσα κυμάτιζαν ση-μαίες, που αλθρόμην είχαν ύψώσει οι 'Αθηναίοι. Μπροστά από τό Πανεπιστή-μιο, ή νεολαία έκτενέωσε με λάδαρα, διαδηλώσεις, που αύξαναν σιγά-σιγά με τή συμμετοχή διαδωτών, ενώ άλλες όμά-δες κατευθύνοντο προς τούς στρατώ-νες των 'Αμπελοκήπων, τραγουδώντας πατριωτικά άσματα. Ήταν οι έπιστρα-τευμένοι.

Μόλις βράδυσε, ή 'Αθήνα, για πρώ-τη φορά, βυθίστηκε στο σκοτάδι. Όπως-πως, όλοι συμμαρμόθηκαν με τή διαταγή εσωκοτίσεως, σκεπάζοντας πρό πάντες με μπλε κάλινε τά τζάμια και κάθε μέ-ρος άπ' όπου θα μπορούσε να έξερύνη ήλεκτρικό φως και να δώση στόχο στις βόμβες των Ιταλικών άεροπλάνων. Ήταν μία κατάσταση, που έμελλε πιά να κρα-τήσει χρόνια ολόκληρα, ε'Η ζήτησις κυα-

ποδ χάρτου, έγραφαν οι έφημερίδες τήν έπομένη, ύπήρξε χθές μεγάλη έξ δλα τά χαρτοπωλεία και τά καταστήματα φιλι-κών, καθώς και ήλεκτρικών φανών τά-της. Χθές τή νύκτα, ή πόλις ήτο βυθι-σμένη εις τό σκοτάδι.

Και οι μανιώδεις 'Αθηναίοι ξενύχτη-δες:

Άναγκαστικά, μαζεύτηκαν στα σπύδια τους από τις 9, ή συγκεντρώθηκαν σε φι-λικά σπύδια. Άλλά ή κυκλοφορία, μετά τις 10, δεν ήταν εύκολη, γιατί τά συγ-κοινωνικά μέσα δεν κυκλοφορούσαν πα-ρά σπάνια. Έπρεπε, λοιπόν, και οι ξε-νύχτες να προσαρμόσουν άμέσως με τή νέα νυκτερινή ζωή. Έτσι και έγινε, όπως τό βεβαιώνουν και οι έφημερίδες της 3 Νοεμβρίου. Οι 'Αθηναίοι, σιγά-σιγά, συνήθισαν τή νέα νυκτερινή ζωή. Οι περισσότεροι μαζεύονταν πολύ νωρίς εις τά σπύδια των και ύποβόλονται εις ύπνο βραδυά. Έλάχιστοι φανατικοί ξενύ-χτες περιφέρονται μόνον έως τας 10. Άλλοι περνούν τό βράδυ σε φιλικές συγκεντρώσεις.

Τά θέατρα όμως και οι κινηματογρά-φοι λειτουργούν κανονικά. Μόνο τό Βα-σιλικό 'δεν έπαίξε τό έργο τού Ξενοπού-λου 'Ο πειραμύς, γιατί έπιστρατεύ-θηκαν άρισμένοι ήθοιοι του.

Έτσι πέρασαν τήν πρώτη πολεμική τους ήμέρα οι 'Αθηναίοι. Τήν έπομένη, Τρίτη 29 'Οκτωβρίου, ό Τύπος έδωσε τις πρώτες περιγραφές της έμπολέμης έλ-ληνικής πρωτεύουσας και της άτμοσφαι-ρας τού γενικού ένθουςιασμού και της πίστωσης στη νίκη κατά των 8 έκατομ-μυρίων λογών τού Μουσολίνι.

Αί 'Αθηναί, έγραφε, ήσαν χθές ση-μαιοστόλιστοι. Ούδεις ύπέδεινε εις τούς 'Αθηναίους να άνυψώσουν τάς σημαίες εις οικίας και καταστήματα. Έκείνοι ό-μως τας ύψωσαν και εξακολουθού να τας έχουν ύψωμένες. Και όλος έκείνος ο πό-λύδους ανθρώπινος χείμαρρος, που δι-ηρβύοντο προς τούς στρατώνες, ήτο ένας λαός, που έσπινε άσφαλής προς τήν νί-κην. Ήτο ή άθάνατη 'Ελλάς, όχι ή 'Ελ-λάς των καφενέων πλέον και των συζή-τήσεων. Και όσοι ακόμη δεν έκλήθησαν στρατιώται, έσπευδον και αυτοί. Μά ένα τραγούδι! Όποιος δεν είδε τό θέαμα αυτό, δέν είδε τήν 'Ελλάδα. Δεν είδε τήν νίκη. Ο λαός χθές εις τούς δρόμους των 'Αθηνών, έστρεψε τήν σημαία της νί-κης.

Και άλλη μία εικόνα, που έδιδαν οι έ-φημερίδες για τή διαδηλώσει των νέων. 'Είς μίαν από τας διαδηλώσεις των πρώ-των ώρών, ένας έθροδωμντάρης, έπιγιναι-νε μπροστά με τήν άλλαλάζουσαν νεολαία. Δέν ήμπορούσε τίποτε άλλο να προσφέρει από τήν φωνή του, από τήν φωνή της καρδιάς του. Και ήσαν δακρυσιμένα τά μάτια του.

Γιατί κλαίει, παιπτό; τόν ρώτησαν. Γιατί δέν είμαι τριάντα χρόνια νεότερος... άπάντησε.

Άλλες είδησεις άναφέρον τούς πρώ-τους ώρητες για τόν άγώνα, με τόν τίτλο 'Δωρατέ πλούσιων'. Άπαστάλησαν γενναία προσφορά προς τόν πρόεδρο της Κυβερνήσεως, 3.000.000 δραχ-ών, 5.000 λίρες Άγ-γλας ή χήρα Στ. Έμπερικού, 1.000.000 α κληρονόμοι Κ. Βελή. Ο Ιατρός Ν. Συναδινός προσέφερε τήν χειρουργι-κή κλινικήν του, κλπ.

Επίσης οι 'Αθηναίοι άπάντησαν άμέ-σως στην έκκληση της τότε προηγήσεως Διαδόγου για τή φανέλλα τού Στρατιώ-του. Τό Λύκειο των 'Ελληνίδων όργά-νωσε όμάδες άποστολής πλεκτών στο μέ-τωπο.

Από τήν τρίτη κιόλας ήμέρα μετά τήν κήρυξη τού πολέμου, οι 'Αθηναίοι είχαν προσαρμόσει όλότελα στη νέα κατάσταση. Στις στήλες 'Από τήν άθηναϊκή ζωή', οι έφημερίδες της 31 'Οκτωβρίου έγρα-φαν:

Αί τοιοχιδρομικά συγκοινωνία έπο-κινώθησαν και πάλιν. Η 'Αγορά έπανε-κτισης τόν ρυθμόν της, ή συνωστισμός των άγοραστών έξέλιπε. Τά τζάμια είναι και πάλιν άθωα, ως και πρίν, και οι φαύ-ροι γεμίζουν ψωμιά. Όλοι οι κάτοικοι άφρόντισαν διά καταφύγια, διαρρυθλίον-τες τά ύπογεια και τοποθετώντας καθί-σματα, νερό και άλλα είδη, προς αντί-μετώπιση παντός ένδεκάμερου.

Και, κοντά σ' αυτό, ήρθε πολύ γρη-γορά και τό πρώτο μεγάλο άγγελμα της νίκης, που δικαιολόγησε τόν ένθουςιασμό τού άθηναϊκού λαού. Στις 2 Νοεμβρίου τερσάτιοι τίτλοι των έφημερίδων άνήγ-γελαν: "Με τήν πολεμικήν ισχύν, ε'Ε-ρα, 'Αέρας, ο στρατός μας εισέβαλε εις τήν 'Αλβανία".

Και, στις 6 Νοεμβρίου, "Προελαύν-ομεν προς Κορυτσάν. Συνέληφθη 'Ισακός στρατηγός και έκτετίθη πολύ υλικόν".

Η πολεμική 'Αθήνα, αφού έδωσε τόν κύριο τόνο τού ένθουςιασμού τις πρώτες δόσολκες στιγμές της 28ης 'Οκτωβρίου, γιόρτασε τώρα — μόλις έπειτα από μία έβδομάδα — τήν πρώτη νίκη!

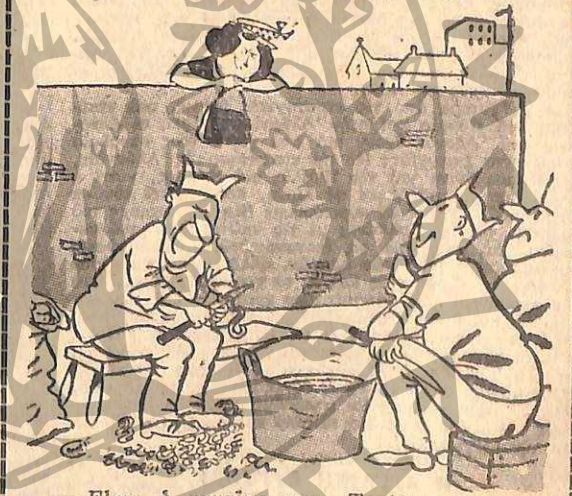
ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

— Ούτε σήμερα μάς στείλανε τόν σαλπικητή που ζήτησαμε;

— Να και τά προστεγγήματα!...

— Είναι ή γυναίκα μου. Τοελλαινετα να με βλέπη να κάνω δουλειές που δέν δεχόμουν ποτέ να κάνω στο σπίτι!...

Άγώνας μέχρις εσχάτων. (Ζωγραφικός πίνακας).

Α. Μεγαλειότητα, έλεγε, νομίζει, ότι εκπληρώνει βασικό καθήκον, κάνοντας τη δήλωση με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, ότι αποδίδει μεγαλύτερη σημασία στο να απορροφήσει κάθε διαταγή με τη βία ή με την απειλή της βίας στις στάσεις κεί της Μεσογείου και της Βαλκανικής Χερσονήσου. Έτσι κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι σε περίπτωση καθαράς απειλής βίας κατά της ανεξαρτησίας της Ελλάδας ή της Ρουμανίας, έναντι της οποίας απειλής η ελληνική και η ρουμανική κυβέρνηση θα θεωρούσαν αναγκαίο να αντισταθούν με τις εθνικές δυνάμεις τους, ή βρετανική κυβέρνηση θα τις βοηθήσει όσο μπορεί.

Μα ο Μουσσολίνι μίλησε πιο ξεκάθαρα για την επιχείρησή, που λογίζαζε να κάνει για να καταλάβει την Ελλάδα, στη σύσκεψη των πολιτικών και στρατιωτικών αξιωματούχων του φασισμού, που έγινε στο Παλάτιο Βενέτσια στις 15 Οκτωβρίου 1940:

«Πρόκειται, έλεγε, για μία επιχείρησή, που την άφησα να ωριμάσει πολύ καιρό στη σκέψη μου. Την είχα αποφασίσει πριν από την εισβολή μας στον πόλεμο. Ακόμη και πριν άρχισο ο πόλεμος αυτός...».

Κι έλεγε την αλήθεια. Αυτό, άλλωστε, αποκαλύπτει από το «Ημερολόγιο» του κόμητος Ισιάνο, υπουργού των Έξωτερικών της Ιταλίας, που γράφει, στις 12 Μαΐου 1939, δηλαδή ένα μήνα μετά από τη στρατιωτική κατάληψη της Αλβανίας:

«Τα δημόσια έργα στην Αλβανία προχωρούν καλά. Όλοι οι δρόμοι χαραχτηκαν έτσι, που να οδηγούν προς τα ελληνικά σύνορα. Αυτή, άλλωστε, είναι κι η προσωπική διαταγή του Ντούτσε, που σκέπτεται με την πρώτη ευκαιρία να επιτεθεί κατά της Ελλάδας».

Μα, στη χώρα μας, ο τότε Ιταλός πρεσβευτής, μιλούσε άλλη γλώσσα. Στις 10 Απριλίου 1939, είχε κάνει, εξ ονόματος του Μουσσολίνι, την ακόλουθη δήλωση:

«Κάθε φήμη, που πιθανόν κυκλοφόρησε ή που μπορεί να κυκλοφορήσει περί δήθεν Ιταλικής ενέργειας έναντι της Ελλάδας, είναι ψεύτικη. Μόνο κακόβουλοι προάκτορες μπορούν να τη διασπείρουν. Η φασιστική Ιταλία επιβεβαιώνει την πρόθεσή της να σεβασθεί απόλυτα την εδαφική ανεξαρτησία της Ελλάδας. Η θέληση της φασιστικής Ιταλίας είναι να δια-

Πώς θέλησαν να μάς ξεγελάσουν και πώς τους είπαμε «ΟΧΙ»

Σ' ΟΛΕΣ τις χώρες άλλη γλώσσα μιλά ο λαός, άλλη οι πολιτικοί κι' άλλη οι διπλωμάτες. Οι τελευταίοι παρασύρουν τους δεύτερους κι' αυτοί πάλι, με τη σειρά τους, το λαό, που μοχθεί για το ψωμί του... «Ετσι πάντα αρχίζει ένας πόλεμος. Ξεπηδάει από μέσα από τις Συνθήκες, από τα Σύμφωνα μη... επιθέσεως κι' από τις εδαφικές ή οικονομικές βλάβες των Μεγάλων Δυνάμεων. Έτσι, κάθε λαός αγκαλιάζει ή μισεί θανάσιμα τους γείτονές του και σκοτώνεται γι' αυτούς, ή τους σκοτώνει. Ωστόσο, όλοι πέφτουν στο πεδίο της τιμής για την πατρίδα. Γιατί ο λαός, κάθε λαός, σκεπτεται με την τιμία και άδολη καρδιά του και τις ευγενικές κι' ιερές παραδόσεις του...».

Γιατί μάς ρίχτηκαν οι Ιταλοί εκείνη την άεχαστη 28 Οκτωβρίου 1940; Γι είχαν να μοιράσουν μαζί μας και τι επιδιώκαν; Πώς παράτησαν τις κιάρες και τα μαυτολίνα τους και φόρεσαν τα καπέλλα των Αλβινι με το φτερό και τα κράνη των Βερσαλλιέρων; Πώς παρασύρθηκαν κι' αντί να μάς τραγουδήσουν ναπολιτανικές καντονέττες, θέλησαν να μάς ρημάξουν με τα πολυδάλα τους; Πότε το σκέφτηκαν να μάς οικήσουν;

Όταν, στις 11 Νοεμβρίου του 1918, υπεγράφη η ανακωχή του α' παγκοσμίου πολέμου, οι απώλειες της συρράξεως αυτής υπολογίστηκαν σε 8.903.852 νεκρούς. Ο αριθμός των τραυματιών και των ανθρώπων, που έμειναν ανάπηροι, σύμφωνα με δ, τι αναφέρει ο στρατάρχης Αλέξανδρος Ισιάνος, ήταν τέσσερις φορές μεγαλύτερος από τους σκοτωμένους!... «Όσο για τις υλικές ζημιές ήταν τρομακτικές κι' ανυπολόγιστες. Μόνο στη Γαλλία καταστράφηκαν 594.000 σπίτια και 20.000 εργοστάσια. Σ' άλλες χώρες οι ζημιές ήταν ακόμη πιο τρομακτικές».

Όλοι τότε, μέσα σ' αυτό το άπειρο νεκροταφείο και στο πεδίο της φοβερής καταστροφής και έρημωσης, σήκωσαν ψηλά τα χέρια κι' ικέτησαν: — Μη μάς τιμωρήσει, Θεέ μου, μ' έναν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο...

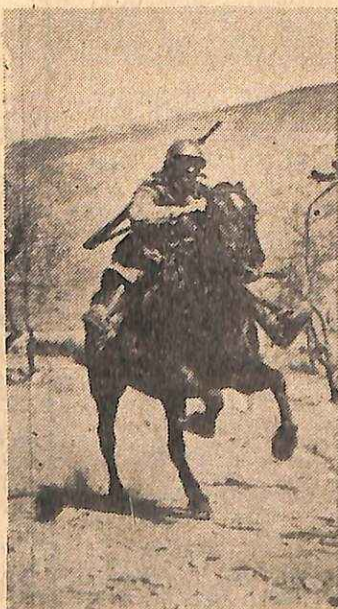
Ωστόσο, μόνοι τους οι πολιτικοί των λαών με τα σφάλματά τους και τις βλάβει τους, προετοίμασαν αυτόν το νέο πόλεμο, που ξέσπασε τον Αύγουστο του 1939. Κι τότε, στη σύσκεψη, που έγινε στο Όμπερζάλτμπεργκ της Βαυαρίας, στις 12 και 13 Αυγούστου, κρήθηκε κι' η τύχη της Ελλάδας... «Ο κόμης Τσιάνο τολμήσε μόνο να παρηγορήσει, ως εκπρόσωπος του πεθερού του Ντούτσε, ότι εάν η Γερμανία ήταν έτοιμη να εισβάλει στην Πολωνία, η Ιταλία δεν ήταν ακόμη έτοιμη να βγεί στον πόλεμο».

Κι' όμως, από εκείνες τις ημέρες, η Ελλάδα θεωρήθηκε σαν ένας από τους πιο σημαντικούς στόχους της επιθέσεως, κι' είχε καταδικασθεί σαν έθνος, που, αφού δέ φαινόταν να έχει διάθεσι να υποταχθεί στις θέλησεις του Αξονος, έπρεπε να σβύσει από το χάρτη! Το λέει καθαρά ο Μουσσολίνι, λίγο μετά την υπογραφή του γερμανοϊταλικού συμφώνου της 30ής Μαΐου 1939, στο υπόμνημα προς το Χίτλερ:

«...Υστερα από τις στρατηγικές θέσεις, που πέτύχαμε στη Βοημία και στην Αλβανία, γράφει, οι δυνάμεις του Αξονος έχουν πια στα χέρια τους σπουδαίο παράγοντα επιτυχίας: Με την κατάκτηση της Αλβανίας, ο πόλεμος έγινε για την Ιταλία πιο εύκολος, γιατί η Αδριατική μεταβλήθηκε σε λίμνη, που μπορεί εύκολα να κλεισθεί. Πρέπει να κυριεύσουμε όλη την περιοχή του Δούναβι και τα Βαλκάνια με τις πρώτες δυνάμεις του πολέμου. Δε μπορούμε να ικανοποιηθούμε με δηλώσεις ουδετερότητας μόνο των κρατών, αλλά πρέπει να καταλάβουμε τα εδάφη τους και να τα χρησιμοποιήσουμε για την προμήθεια των απαραίτητων τροφίμων και των πολεμικών και βιομηχανικών εφοδίων. Με την κραυνοβολία αυτή επιχείρησι, που πρέπει να γίνει αποφασιστικά, όχι μόνο οι χώρες, που δέχτηκαν την έγχεσή της Αγγλίας, όπως η Ελλάδα, η Ρουμανία κι' η Τουρκία, θα τεθούν εκτός μάχης, αλλά κι' εμείς θα εξασφαλίσουμε τα νύτα μας. Σ' αυτό το παιχνίδι μπορούμε να υπολογίσουμε — όπως στο σκάκι — σε δύο ευνόικα πιόνια: τη Βουλγαρία και την Ουγγαρία».

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΓΓΥΗΣΗ

Ποιά ήταν η Αγγλική Εγγύηση, για την οποία μιλούσε ο Μουσσολίνι; Γι' αυτήν έκανε σχετική ανακοίνωσι στη Βουλή των Κοινοτήτων ο Άγγλος πρωθυπουργός Τσάμπερλαιν, στις 13 Απριλίου 1939: «Η κυβέρνηση της

Ταχυδρόμος στο μέτωπο.

ΓΙΑΤΙ

τηρή και να αναπτύσσει πιο περισσότερο τις εγγάρδιες σχέσεις φιλίας, που αποδείξεις αυτής της θελήσεως της». Αυτά έλεγε ο Ιταλός πρεσβευτής στην Αθήνα, μα στην Αλβανία τα πράγματα παρουσιάζονταν πολύ διαφορετικά.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Στις 3 Μαΐου 1939, ο αρχηγός του γιουγκοσλαβικού Γενικού Επιτελείου, στρατηγός Σιμόβιτς, πληροφορούσε το στρατάρχη Αλέξανδρο Παπάγο, ότι: «2τους λιμένες της Αδριατικής, από Τεργεσίτς μέχρι Μπρίντζι, υπάρχουν λικοί στρατός, που υπάρχει στην Αλβανία. Κι' επίσης, ότι το τελευταίο 000 άνδρες!».

Και, πραγματικά, η Ιταλία, στην Αλβανία, διατηρούσε τις ακόλουθες μονάδες: 3 μεραρχίες πεζικού, που η κάθε μία τους είχε δύο συντάγματα πεζικού κι' ένα σύνταγμα πυροβολικού. Μία μεραρχία αλπιανών, Μία και αεροπορία, Σύνολο 26 τάγματα μελανοχιτώνων, 2 τάγματα αλπιανών, 2 τάγματα πολυβόλων, 2 τάγματα βερσαλλιέρων, Δύο τάγματα μελανοχιτώνων και νοσοκόμων, Έξι τάγματα πεντε έλαφρες πυροβολαρχίες (8 πεδινές των 75 και 25 ορειβατικές των 75, 5 ορειβατικές των 100, 5 αγνώστου διαμετρήματος, 4 μηχανοκίνητες των 75 και 15 αγνώστου διαμετρήματος). Επίσης 28—30 βασιλείς 18 πυροβολαρχίες (από τις οποίες 7—9 ήταν έπακτες), 3 βασιλείς των 75, 3 έως 4 ίλες, 200—220 άρματα, 20 αεροπλάνα βομβαρδισμού, 40 διώκτες.

Είχε μεταφερθεί ακόμη στην Αλβανία τ-ράστιο πολεμικό ολικό και 25.000 έργατες. Στα Δωδεκάνησα επίσης η Ιταλία είχε συγκεντρώσει την εξής δύναμη:

Στη Ρόδο: 15.000 άνδρες, 300—350 πυροβόλα, 165 αντιαεροπορικά, 120 αεροπλάνα και υδροπλάνα, 20—25 άρματα μάχης.

Στη Λέρο: 5.000 άνδρες, 165 πυροβόλα, 65 αντιαεροπορικά πυροβόλα, 30 υδροπλάνα, 8 άρματα μάχης, 8 αντιτορπιλικά και 10 υποβρύχια.

Στην Κω: 4.000 άνδρες, 12 πυροβόλα, 24 αντιαεροπορικά, 6 υδροπλάνα.

Στην Κάλυμνο: 1000 άνδρες, 12 πυροβόλα.

Στην Κάρπαθο: 1000 άνδρες και 8 πυροβόλα.

Στην Αστυπάλαια: 1500 άνδρες, 8 πυροβόλα.

Στη Σμύνη: 400 άνδρες και 300 άρματα.

Μα, σε κάθε στιγμή, μπορούσαν αυτές οι μονάδες να αυξηθούν από την Ιταλία... Ένώ όμως η Ιταλία βρισκόταν επί ποδός πολέμου και συνεχώς μεταφέρονταν μονάδες στην Αλβανία, στις 17 Σεπτεμβρίου 1939, ο Ιταλός πρεσβευτής επέδιδε έγγραφο διακρίνωσι της Ιταλικής κυβέρνησεως στην οποία δηλώνεται, κατηγορηματικά, ότι «κι' αν ακόμη η Ιταλία ήθελε αναμείχθαι στη σύρραξη, σε καμμία περί-

Οι πρώτοι Ιταλοί αεράλωτοι.

πτώσει, δε θα επιτίθετο κατά της Ελλάδας». Με βάσι αυτή τη δήλωσι, δημοσιεύθηκε, στις 20 Σεπτεμβρίου 1939, κοινό ανακοινωθέν στην Αθήνα και στη Ρώμη, που τόνιζε τις σχέσεις ειλικρινούς φιλίας και αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των δύο χωρών.

Συγχρόνως, ήρθαν τα στρατιωτικά μέτρα, που είχε λάβει τον Αύγουστο του 1939 η Ελλάδα στην Ήπειρο και στη Δυτική Μακεδονία, εξ αφορμής της συγκεντρώσεως στα Έλληνοαλβανικά σύνορα Ιταλικού στρατού. Ανώλογες δηλώσεις έκανε ο υπουργός των Έξωτερικών της Ιταλίας, μιλώντας για τη διεθνή κατάσταση στη φασιστική Βουλή, στις 16 Δεκεμβρίου 1939. Τις ίδιες διαβεβαιώσεις υπογράμμισε κι' ο υπουργός της Εθνικής Άγωγης, κ. Μποτάι, στις 18 Δεκεμβρίου 1939, που βρισκόταν στην Αθήνα για τα εγκαίνια της εκθέσεως του Ιταλικού θρίλιου...

ΜΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν, μετά την κατάρρευσι του γαλλικού μετώπου και τη συνθηκολόγησι της Γαλλίας, η Ιταλία αποφασίζει πια να πετάξει τη μάσκα: Τον Αύγουστο 1940 αρχίζει συκοφαντική επίθεσι κατά της Ελλάδας. Μας φορτώνουν τη δολοφονία του ληστού Δασού Χοτζά, που έγινε από Αλβανούς, μέσα στο αλβανικό έδαφος. Έγείρονται Ιταλικές δελιώσεις επί της Ήπειρου και της Δυτικής Μακεδονίας. Ζητούν ακόμη να διεκδικήσουν... ελληνικά νησιά!... Ιταλικά αεροπλάνα παραδίδουν συνεχώς την ελληνική ουδετερότητα: Πετάνε διαρκώς πάνω από τον εναέριο χώρο της Ελλάδας. Έμπορικά σκάφη τορπιλλίζονται και βομβαρδίζονται. Τορπιλλίζεται η «Ελλη» την ημέρα της Παναγίας στην Τήνο. Δημιουργούν πλήθος από συνομαικά επεισόδια.

Ο Ιταλός πρεσβευτής Γκράτσι αποκάλυψε άργότερα, ότι γνώριζε καλά τις απόψεις του Μουσσολίνι, για τις οποίες του είχε μιλήσει ο υπουργός των Έξωτερικών, κόμης Τσιάνο, «ότι ήθελαν να πάρουν από την Ελλάδα την Κερκύρα». Η επίθεσι κατά της Ελλάδας είχε υπολογισθεί μάλιστα να γίνει κατά τις 15 Αυγούστου 1940. Τότε έπρόκειτο ν' άρχισι η «Εμερτζέντσα Ιζή» (το Ιταλικό σχέδιο για την επίθεσι κατά της Ελλάδας). Ο Ιταλός διοικητής της Δωδεκανήσου, Ντέ Βέκκι, φανατικός μισέλληνας, ήθελε το σχέδιο του Μουσσολίνι, γι' αυτό και δόθηκε η διαταγή να τορπιλισθι η «Ελλη». Δεν είχε πληροφορηθι εγκαίρως την αλλαγή της ημερομηνίας, που θα γινόταν η επίθεσι κατά της Ελλάδας.

Και το σχέδιο αυτής της επιχείρησεως, που υπόγραφε ο στρατηγός Ροάττι, προέβλεπε τα εξής: Να γίνουν ταυτόχρονας επιθέσεις των Ιταλικών δυνάμεων σε δύο κατευθύνσεις: 1) Άρτα - Λαμία - Αττάλντη - Τα-νάγρα, Και 2) Άγρινιο - Μεσολόγγι - Αθήναι. Ακόμη προέβλεπε την

βασιλέως στην Αλβανία, Ισαιομόνι, λάδαμε ένα έπιγουν τηλεγράφημα, που μάς καλούσε από τα Τίρανα στη Ρώμη να παρουσιασθούμε στο Μουσσολίνι και τον κόμητα Τσιάνο. Αναφέρει κατόπιν, ότι ρωτήθηκε αν μέσα σε δύο - τρεις μέρες μπορούσε να γίνει η αιφνιδιαστική επίθεσι για την κατάληψη της Ήπειρου. Ο στρατηγός Πράσκα ανέφερε στο Μουσσολίνι, ότι δεν ήταν δυνατό αυτή η επιχείρησι να γίνει άμέσως, γιατί οι δυνάμεις ήταν ανεπαρκείς και γιατί κυλάς ήταν διατεταγμένες κατά μήκος των συνόρων της Γιουγκοσλαβίας. Για τη στρατηγική μετατόπισι τους χρειαζόντουσαν τ' ολιγώτερο δεκαέντε μέρες...

Ο στρατηγός Μπαντόλιο, μαθαίνοντας τα λόγια του Μουσσολίνι, φώναξε, έξαλλος:

μάς προέβλεπαν ος Ιταλούς

κατάληψη επίσης της Κερκύρας και της νότιας ακτής της Διώρυγος της Κορινθίου...

Ο ύπαρχηγός του Ιταλικού Γενικού Επιτελείου, στρατηγός Αρμελίνι, γράφει, στις 5 Οκτωβρίου 1940, στο «Ημερολόγιο» του:

«Η επανεμφάνισι της πολεμικής δράσεως έναντι της Ελλάδας φαίνεται αναποδογυρισμένη όχι πια από την πραγματοποίησι των αλυτρωτικών φιλοδοξιών της Αλβανίας, αλλά από την επιβμία της εξασανίσεως ενός σπριγύματος της Αγγλίας. Επομένως, όχι πια Ισαιομορία, αλλά σαφώς Θεσσαλονίκη κι' οι ελληνικές ναυτικές βάσεις, δηλαδή ολόκληρη η Ελλάδα».

Η επίθεσι κατά της Ελλάδας είναι γεγονός. Δι είχε αποφασισθι για τις 15 Αυγούστου, γιατί φαίνεται ακόμη κι' από το βιβλίο του αρχηγού των Ιταλικών στρατευμάτων στην Αλβανία, στρατηγού Βισκόντι Πράσκα: «Εγώ επέτεθην έναντι της Ελλάδας». Νά τι γράφει σχετικά:

«Ο πρώτος της 13ης Αυγούστου 1940, έγω κι' ο τοπιοτητής του Ιταλού

— Τον τρελό! Τώρα θέλει και την Ελλάδα;...

Κι' αλήθεια, ένα από τα όνειρα του Μουσσολίνι ήταν πραγματικά να κατακτήσει την Ελλάδα. Γιατί την ήθελε; Γιατί μάς κήρυξαν τον πόλεμο οι Ιταλοί;

Μα το αναφέραμε: Για τον ανεφοδιασμό τους. Για να εξασφαλίσουν ένα σπριγύμα της Αγγλίας. Για να εξασφαλίσουν οι Ιταλοί τα νύτα τους και για ν' απλωθούν με πιο άνεσι στη Μεσόγειο!...

Μέχρι την ώρα, που επεδόθηκε, στις 28 Οκτωβρίου 1940, το τηλεγράφημα από τον Ικράσι, όμως, προσπαθούσαν να μάς αποκοιμήσουν. Εδώχως, όλες οι ύπηρεσίες μας λειτουργούσαν αξιοθαύμαστα! Έτσι γνωρίζαμε τα πάντα και δεν αιφνιδιαστικαίμε. Κι' η Παναγία βοήθησε να πούμε το «ΟΧΙ», να πετάσουμε τους φασίστες πολλές φορές στη θάλασσα, και να τούς β' αλουμε με τη λογχή από τα ελληνικά βουνά...

Με τα ελάχιστα πολεμικά μέσα, που διαθέταμε και με την άσημαντη βοήθεια των Αγγλων, κρατήσαμε το μέτωπο κι' αλλάξαμε την τύχη του πολέμου. Αυτή είναι η αλήθεια, που δε μπορεί να την αμφισβήτηση κανείς.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΩΣ ΠΑΡΑΒΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ

Σε όλες τις χώρες, καθώς ξέρουμε, το διπλωματικό πρωτόκολλο είναι όχι μόνο ψυχρό και άλυστο, αλλά, σε ώριμες περιπτώσεις, και εντελώς παράλογο. Ένας από τους περιεργότερους παραλογισμούς του διπλωματικού πρωτοκόλλου είναι και ο κανόνας, που ισχύει στην Ούδαιγκτον, ότι σε κάθε επίσημη δεκλώσι, που δίνεται είτε από τις ξένες πρεσβείες, είτε από τους ανωτέρους υπαλλήλους του Στέιτ Νηπάρτμεντ, οι καλεσμένοι πρέπει να φεύγουν, το αργότερο, στις 22.45'.

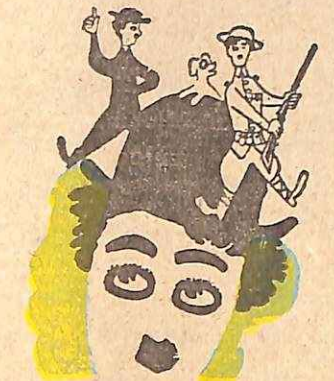
Φυσικά, καθώς οι περισσότερες δεκλώσεις είναι βαρετές, τις περισσότερες φορές δε δημιουργείται καν ζήτημα και οι καλεσμένοι εύλογον την τυπική αυτή υποχρέωσι, που τους εξαναγκάζει να φεύγουν έναρως. Τελευταία, όμως, παρουσιάστηκαν μερικές περιπτώσεις, που αμφιτρύονες και καλεσμένοι χωρίζανε με ζήση δυσφορία στις 22.45', γιατί, ανέλπιστα, είχε δημιουργηθι εξαιρετικά ευχάριστη ατμόσφαιρα. Ωστόσο, κανείς δεν τολμούσε να εισηγήθι αλλαγή του διπλωματικού πρωτοκόλλου, και η κατάσταση θα είχε μείνει ή ίδια, αν δε καθιερωνόταν ένας τρόπος παραβιάσεως του κανόνας με όλα τα επιδιδόμενα προσχήματα: Σήμερα, στις διπλωματικές δεκλώσεις της Ούδαιγκτον, οι καλεσμένοι, όταν διασκεδάσουν, φεύγουν στις 22.45', αλλά μόνο για να κάνουν... ένα μικρό περίπατο και να ξαναγυρίσουν μετά ένα τέταρτο! Έτσι και το πρωτόκολλο διατηρείται σώο και οι διπλωμάτες μπορούν να ξενοχτάν όταν τους κάνει κέφι!

Μεταφορά πυρομαχικών στις κιονιμένες κορυφές

ΣΑΝ δώδεκα Εσκασε στο Χόλλυγουντ η είδηση, που δημοσιεύτηκε κάτω από τον πολυσήλο τίτλο: «Ο Τζόν Γουάιτλιν ερίσκει απεικονισμένη στη δολοφονία μιας ώρας στάρλετ». Ο ηθοποιός αυτός, που έχει ειδικευτεί στα έργα τύπου γουέστερν, είναι εδώ και δεκαπέντε χρόνια ένα από τα δημοφιλέστερα και πιο καλοπληρωμένα αστερία του Χόλλυγουντ, είχε δε μέχρι σήμερα μια καθ' όλα άψογη ιδιότητα ζωής.

Το δώδεκα είναι η ώρα ξαθούλα στάρλετ Λατζίλν «Ερρίτ», 23 χρόνων, την οποία σκότωσε από ζήλεια ο φίλος της Τέστερ Χάρβετ Σμιθ, επίσης φηγυράν και 23 χρόνων. Η Λατζίλν και ο Τέστερ ανήκαν σε μια ομάδα νεαρών καλλιτεχνών, οι

Ο άθνατος Σαρλ

οποίοι είχαν έρθει στο Τέξας, για να πάρουν μέρος στο γύρισμα του φιλμ «Ο άνθρωπος του Άλλας» που γυρίζει ο Τζόν Γουάιτλιν, ως παραγωγός και πρωταγωνιστής. Πόιν από λίγες μέρες ο Τζόν είχε ξεχωρίσει την Λατζίλν, για την ομορφιά της και είχε εγείρει μερικές φορές μαζί της. Αυτό στάθηκε άρκετο για να δηλώσει η Λατζίλν σε μια φίλη της: «Είμαι έρωτευμένος μαζί σου και θα σου δώσω ένα μεγάλο ρόλο στο προσεχές του φιλμ. Θα παρατήσω τον Τέστερ και θ' ακολουθήσω τον Τζόν στο Χόλλυγουντ. Σε λίγο θα είμαι πια άγνωστη, γιατί θα γίνω η μεγάλη ανακάλυψη του Τζόν Γουάιτλιν.

Δύο μέρες αργότερα ανακοίνωσε την απόφαση της αυτή στον ίδιο τον Τέστερ: «Φεύγω, του είπα. Μη ζητήσεις να με εναλλάξ. Θέλω να ξεγυμνωθώ το παρελθόν». Κι' έφυγε για το θεατρίο, προκειμένου να φορέσει το κοστούμι, με το οποίο θα έπαιρνε μέρος στο γύρισμα. Σαφινικά όμως αντίλασε ένα ούρισμα, που πέρασε από φρικτή θύση το άκουσαν. «Όταν ανακάλυψαν την Λατζίλν, ήταν κιάλα νεκρή. μ' ένα μαχαίρι της κουζίνας θυθιμένο στο στήθος της.

Ο Τέστερ είχε εξαφανιστεί, αλλά ο ασκήτης της πόλεως δεν άργησε να τον ανακαλύψει κοντά σε μια σιδηροδρομική γραμμή, με τα ρούχα του καταματωμένα.

Δε μπορούσα να υποφέρω την ιδέα πως θα μ' εγκατέλειπε, ύστερα από τόσο αγάπη, για ν' ακολουθήσει τον Τζόν Γουάιτλιν, είπε.

Το περιστατικό αναστάτωσε τους πάντες και ιδιαίτερα τον Τζόν Γουάιτλιν, ο οποίος ζήτησε να διακοπεί για λίγες μέρες το γύρισμα του έργου, παρ' όσον ότι αυτό το στοιγίζει 50.000 δολάρια κατά 24ωρο άναβολή.

Στο Παρίσι, τρία φιλμ της νέας κινηματογραφικής περιόδου κατάρθωσαν ήδη να ξεπεράσουν τις 200.000 εισιτήρια: «Η Μπαμπέτ πηγαίνει στον πόλεμο» της Μπαρντό, «Οι επικίνδυνες σχέσεις του 1960» του Βαντίλν με τον Ζερρό Φιλντ και τη Ζάν Μορά και «Ο Μαγκρέ και η υπόθεση του Σαίν-Φιάκ» με τον Ζάν Γκαμπέν. Γενικά παρατηρείται φέτος μια αύξηση των εισιτηρίων των κινηματογράφων της γαλλικής πρωτεύουσας, έναντι των περυσινών, κατά την αντίστοιχη περίοδο. Απο-

Σύντομες ειδήσεις

γοντευτική ήταν η κίνηση, που παρουσίασε η «Επιθεώρηση Σαρλ», η οποία επί τρεις εβδομάδες σε πέντε μεγάλα σινεμά πραγματοποιήσε μόνο 50.000 εισιτήρια. Στο φιλμ αυτό, που διαφημιζόταν ως κανένα άλλο, ο Τσάρλν Τσάπλν παρούσαζε τρεις από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του: «Σκυλίσια ζωή», «Ο Σαρλ φαντάρος» και «Ο προσκυνητής».

Η στατιστική αποδεικνύει πως η Μπαμπέτ Μπαρντό παρά την επιτυχία της «Μπαμπέτ» δεν κατάρθωσε να καταρρίψει το περυσινό ρεκόρ της «Ελίζαμπετ Ταίλορ», της οποίας το φιλμ «Αυσα-σμένη γάτα» είχε προδλήθη κατά την ίδια περίοδο στους ίδιους τρεις κινηματογράφους του Παρισιού και πραγματοποιήσε μέσα σε μια και μόνη εβδομάδα 98.000 εισιτήρια.

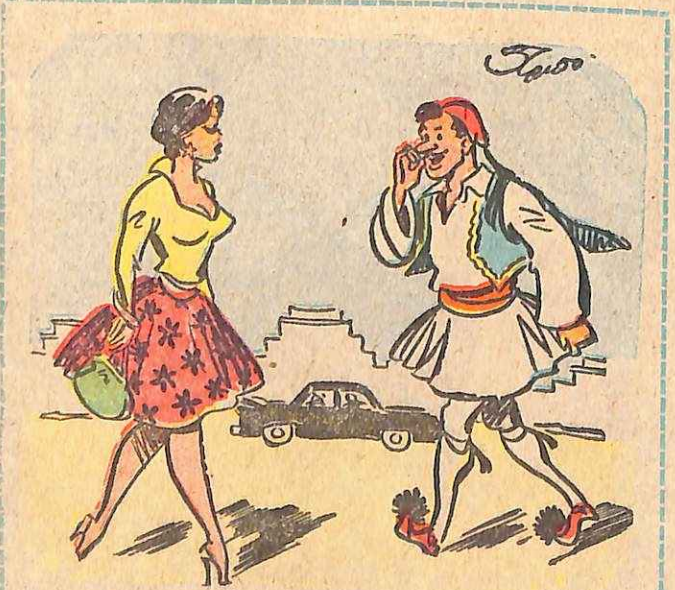
Το αμερικάνικο φιλμ, που θριαμβεύει φέτος είναι το έργο της Μαίριλν Μονρόε «Μερικοί το προτιμούν καυτό», που πραγματοποίησε 115.000 εισιτήρια μέσα σε τρεις εβδομάδες και συνεχίζεται η προβολή του.

Σε πολλές πόλεις της Γαλλίας, διάφορες επιτροπές γονέων ζήτησαν από το δήμαρχο τους ν' απαγορεύσει την προβολή στην πόλη τους του φιλμ του Βαντίλν «Επικίνδυνες σχέσεις του 1960». Μέχρι στιγμής όμως μόνο ο δήμαρχος του Μάν δήλωσε πως δε θα επιτρέψει την προβολή του.

Ο Ροσσάνο Μπράττι έφυγε για το Χόλλυγουντ, όπου θα γυρίσει τρία φιλμ. Δεν υπογράφει πια κανένα νέο συμβόλαιο, γιατί σκοπεύει κατόπιν να γίνει παραγωγός. Αγόρασε ήδη τα δικαιώματα, για να μεταφέρει στον κινηματογράφο το ρομάντο της Εύας Μπάρος «Η Σειρήνα». Η υπόθεση του έργου εκτυλίσσεται αμέσως μετά τον πόλεμο σ' ένα σατανικό της Ουγγαρίας. Ο Μπράττι θέλει για πρωταγωνίστρια τη Λέσλυ Κάρβον.

Φτάνοντας στο Λονδίνο από τη Μαδρίτη, η «Αθνα Γκάρντνερ» ανακοίνωσε ν' αποχωρήσει το αγαπημένο της σκυλάκι. Ένας ανγλικός νόμος δεν επιτρέπει την εισαγωγή τετραπόδων στην Αγγλία παρά ύστερα από εξάμηνο παρακολούθησης. Η «Αθνα» όμως θα φύγει πολύ πιο σύντομα και θα μπορεί τότε να αναπαύεται μαζί της το σκυλάκι της.

Ο Ουίλλιαμ Γουάιλερ, ανακοίνωσε πως κατά το κοντά του

Να μου λήσης, συνάδελφε!...

(Το Β. Χριστοδουλίου)

«Μπέν Χορ» έκοψε άλλα 25 λεπτά προβολής. Έτσι η προβολή του έργου θα διαρκεί τώρα 3 ώρες και 50 λεπτά.

Παρά τις πιέσεις των διευθυντών της «Μέτρο» ο Γουάιλερ αρνείται να κόψει πιά έστω και ένα μέτρο. Η επίσημη προεμένα του έργου θα δοθεί στη Νέα Υόρκη στις 19 Νοεμβρίου.

Η Κριστίν Κράουφορντ, κόρη της Τζόν Κράουφορντ, θα κάνει το ντεμπούτο της στον κινηματογράφο με το φιλμ «Πολύ σκοτεινό».

Η Σουζάν Κλουτιέ, που είναι εδώ και 8 χρόνια σύζυγος του Πιέρε Ούστίνωφ και έχει αποκτήσει μαζί του 3 γιους, του είπε πρό ημερών: «Δε λέω ότι δεν είμαστε ευτυχισμένοι, αλλά το μόνο μου παράπονο είναι πως δε μπορούμε να στερεώσουμε κάποιο περισσότερο από 6 μήνες. Έχουμε μόνο πράγματα, που μπορούν μέσα σε λίγα λεπτά να κλειστούν στις θαλάσες και να είμαστε έτοιμοι να πάμε στην γη έτοιμοι για αναχώρηση!»

Για να μεταφερθεί στο Λος Άντζελες, η σορός του «Ερρόλ Φλόνν» τοποθετήθηκε μέσα σ' ένα σφαγείο φέρετρο, που αγοράστηκε στο Βανκούβερ 600 δολάρια. Σύμφωνα με μια διαθήκη, που συνέταξε πρό δυο χρόνων, ο «Ερρόλ Φλόνν» αφήνει όλα του την περιουσία, έξη εκατομύρια δολάρια περίπου, στα τέσσερα παιδιά του. Δεν αφήνει ούτε δολάριο στις τρεις γυναίκες που παντρεύτηκε, ούτε και στην Μπέριλν «Αντλάντ», τον τελευταίο μεγάλο έρωτά του. Με το θάνατό του όμως έκανε την τελευταία διάσημη και είναι κι' αυτό μια έκρηξη κληρονομιάς.

15.000 άτομα ακολούθησαν στη Φιλαδέλφεια των Ην. Πολιτειών την κηδεία του Μάριο Λάντσα. Μία φίλη της οικογένειας, η κυρία Μαζάνα, 71 χρόνων, πέθανε ξαφνικά από συγκοπή, ενώ ακολουθούσε τη νεκρώσιμη πομπή.

Μία νέα απόφαση του δικαστηρίου της Ρώμης υποχρέωσε τον Ρομπέρτο Ροσσάλνι, να παραδώσει αμέσως πίσω στη μητέρα τους «Ινγκριντ Μπεργκμάν» τα παιδιά του, που είχαν περάσει κοντά του τις θερινές διακοπές τους και τα οποία κατακρατούσε παρανόμως από τις αρχές Οκτωβρίου.

Ο Τζέρο Λιούις απέκτησε ένα πέμπτο γιο. Έδω και 15 χρόνια, που είναι παντρεμένος, το

χειρό του είναι ν' αποκτήσει μια κόρη.

Η Τζέιν Τίρνεθ, 37 χρόνων, ύστερα από μακρά παραμονή σε διάφορες ψυχιατρικές κλινικές έγινε... πωλήτρια σ' ένα κατάστημα νεοτερισμών της Τοπέκα (Κάνσας).

«Θέλω, είπε, να δοκιμάσω καλά τα νεύρα μου, πριν αποφασίσω να εναγυρίσω στο Χόλλυγουντ».

Ο χαρακτήρισμός «Ακατάλληλο για ανήλικους» επεξετάθη διανύμου στη Γαλλία, στους νέους μέχρι 18 χρόνων, αντί των 16 που ίσχυε ως σήμερα. Η απαγόρευση αυτή αφορά τα φιλμ, που θα κυκλοφορήσουν στο μέλλον και όχι όσα προεβλήθησαν μέχρι τώρα. Για τα τελευταία ισχύει η παλαιά απαγόρευση.

Η Νάντια Τίλλερ

Προλαμβάνοντας τους Αμερικανούς, οι Γερμανοί θα γυρίσουν αυτοί πρώτοι ένα βιογραφικό φιλμ με θέμα τη ζωή του συμπατριώτη τους Βέρνερ φον Μπράουν, πατέρα των πυραύλων. Το ρόλο του Γερμανού επιστήμονα θα υποδυθεί ο Κούρτ Γιόργκενς. Το φιλμ θα γυρισθεί στα στούντιο του Μονάχου και ο Κούρτ θα έχη σ' αυτό για παρτενέρ τον Αμερικανό Τζέιμς Νταίλντ, την Άγγλιδα Βιττόρια Σάου και την Ιταλίδα Τζία Σκάλα.

Μετάξύ των δεκάδων νεαρών υποψηφίων που δοκιμάστηκαν για το φιλμ «Ολντ», εκείνη που συγκέντρωσε σήμερα τις περισσότερες έλξεις, είναι η Πόρτλαντ Μέησον, κόρη του Τζέιμς Μέησον, και της Παμέλας Κελλι. Φαίνεται όμως μάλλον άπιθανο η άφιξη ο Μέησον την κόρη του να παίζει το ρόλο αυτό. Αν και έχη μοντέρνες και φιλελεύθερες αρχές, βρίσκει υπερβολικά τολμηρό κι' αυτός, το μυθιστόρημα του Ναυπόκοφ, έσσει το οποίο θα γυρισθεί το άμύνυμο φιλμ.

«Δεν ζητώ πιά τίποτα από τη ζωή, δήλωσε πρό ημερών η Λίντα Κρίστιαν. Μου φτάνει ένα μικρό διαμέρισμα με δυο δωμάτια και με τσούρες πλούσιους από γούρλες έρωτευμένη μ' ένα νεαρό και άγνωστο ακόμα καλλιτέχνη, τον Πιέρ Μπράν, 30 χρόνων, ο οποίος με τα ταπεινά του έσοδα δε μπορεί να νοι που έπαιζαν πριν απ' αυτόν κάποιο ρόλο στη ζωή της ώρας στάρ.

Σε τρία νέα φιλμ θα δομει φέτος τη νέα στάρ του γερμανικού λ.ρ. που μιά αποκάλυψε το περυσινό φιλμ «Ρόζ-Μαρί, το κορίτσι της άμαρτίας». Τα δυο είναι γερτόν «Ότο Φισερ και «Το μικρό και το γλυκό» με τον Τόνυ Μπρόντ. Το «Ριφιφι» στις γυναίκες και η ώραία τοδε δυο πιο δυναμικούς αστέρες της γαλλικής οθόνης: «Έντν Κωνσταντίν και Ρομπέρ Οσσέν.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Κίωτας Καναβάς
Νίνα Τριάνον

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΔΙΧΩΣ ΑΡΩΜΑ

και τον πόθο ξεσπώ...
Της καρδιάς μου βασίλισσα
στο όνειρό μου σου μίλησα
με τα χείλη καυτά,
με τα μάτια κλειστά.
Σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ!...

Τους διάβασε δυο τρεις φορές τους στίχους αυτούς η Ρόζα, μ' όλο που τους είχε ξαναδιαβάσει, τους είχε μάθει απ' έξω... Κι ύστερα, μπροστά στα δακρυσιμένα της μάτια, πρόσβαλε ή εικόνα του ποιητή. Ήταν ψηλός, με μαλλιά κατάμαυρα και σγουρά, με μάτια όνειροπόλα. Τον είχε πρωτοδεί ένα απόγευμα του καλοκαιριού στην εξέδρα του Φαλήρου, όταν είχε πάει περίπατο με τη μητέρα της. Είχε περάσει δίπλα της και την είχε αγκαλιάσει με το θερμό βλέμμα του... Η Ρόζα τον κτύπησε κλεφτά κι ένοιωσε τη ζέση της ματιάς του να γλιστράει μέσα της... Κι ύστερα, όταν ο περίπατός της τέλειωσε, η Ρόζα ένοιωσε μια μεγάλη ευτυχία. Ο όμορφος νέος την ακολουθούσε!

Αργά τη νύχτα, μια φωνή γλυκειά ακούστηκε να τραγουδάει κάτω από το παράθυρό της, με τη συνοδεία μιας απαλής κιθάρας... Η Ρόζα πετάχτηκε από το παρθενικό της κρεβάτι κι έτρεξε στο παράθυρο. Μισάνοιξε τη γρίλλια και με ένα δυνατό καρδιοχτύπι είδε τον όμορφο θαυμαστή της λουζμένον από τις άκτινες του φεγγαριού! Ύστερα τον είδε να προχωράει προς την πόρτα της, κάτι να άσπινε στο κατώφλι και να φεύγει βιαστικά...

Η Ρόζα άνοιξε την πόρτα της σιγά, κατέβηκε τις σκάλες κι έφτασε στην εξώπορτα, την άνοιξε, έσκυψε στο κατώφλι και πήρε ένα μπουκετάκι γιασεμιά τυλιγμένο σε ένα χαρτί. Τά έσφιξε και τὰ δυο άπάνω στο παρθενικό στρώμας της που σκιστούσε, κι άνθηκε με την ίδια προφύλαξη τις σκάλες. Μπήκε στην κάμαρά της, άνοιξε το χαρτί και διάβασε τους στίχους που είχε υπαγορεύσει αυθόρμητος ο έρωας στον όμορφο ποιητή... Ύστερα πήρε τὰ γιασεμιά, τὰ πλησίασε στο φλογισμένο της πρόσωπο, άνίστανε δυνατά, ήδονικά, τὸ άρωμά τους και τὰ φίλησε—όπως βὰ φύλαγε τὰ χείλια αυτού που τὰ είχε στείλει...

Από τη νύχτα αυτή, η Ρόζα ζούσε με τὸ όνειρό της... Κάθε νύχτα, ὁ άγαπημένος της—γιατί τον άγαπούσε!—έρχότανε κάτω από τὸ παράθυρό της, τραγουδούσε—κι' έφευγε...

Και νὰ τώρα, ξαφνικά, ἡ φτωχιά κοπέλλα έπρεπε νὰ άρνηθῇ τὸ έρωτικό της όνειρο... Ένας γάμος με «διαλεχτό γαμπρό», γεμάτο μέλλον, την άπειλούσε! Πῶς ήθελε νὰ μπορούσε νὰ πῇ «όχι!», ἂν ἡ θέλησι του Πανσανία Βαλέρη ήτανε διαταγή! Νόμιζε ὅτι είχε κόρη του—έπρεπε νὰ ὑπακούσῃ!

Ποφασιστικά, ένεργητικά, στον πατέρα της! Δὲν τολμούσε όμως, μπροστά του στρατιώτες και τους πρόσταζε... πρόσταζε και την *

Έπεσε σὲ μια βαρειά μελαγχολία ἡ φτωχιά κοπέλλα. Ἀμίληση, άγέλαστη, με τὰ μάτια της στηλωμένα σὲ ένα άκαθόριστο δὲν έδωσε σημασία ἡ μητέρα της, πού, σὰ γυναίκα, μπόρεσε κατ' ἑξῆς της, δὲν τόλμησε νὰ ἀντιδράσῃ... Κι' ἔτσι οἱ άρραβῶνες έγιναν κι' ὁ γάμος άναγγέλλθηκε γιὰ σύντομα. Ἡ Ρόζα άφινε στην πικρή της τύχη νὰ την τραβᾷ στο βάραθρο, χωρίς νὰ προσπαθῇ νὰ ἀντιδράσῃ...

Και, μια μέρα, τὸ ποτήρι ξεχείλιζε: Τὸ άναστατωμένο της μυαλό πήδηξε έξω από τὰ σύνορα της λογικῆς! Μὲ γέλοια και κλάματα άνακατωμένα, ἡ φτωχιά ἡ Ρόζα έσκισε τὰ ρούχα της και προσπάθησε νὰ πηδήξῃ από τὸ παράθυρο! Τὴν κρατήσανε—την τρέλλα... Κι' ἔτσι, σὲ λίγο ένα δωμάτιο με κάγκελλα φυλάκιζε τὰ πληγωμένα της νεύρα, τὰ κουρελιασμένα της όνειρα. Γελούσε, έκλαιγε και φώναζε: ἀπάγγελτε!

Εἶμαι βασίλισσα!... Εἶμαι βασίλισσα!...
«Της καρδιάς μου βασίλισσα
στο όνειρό μου σε φίλησα...»
Ήτανε μια θλιβερά βασίλισσα χωρίς στέμμα, χωρίς ὑπηκόους—και χωρίς χαρά...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ «ΛΑΠΙΣ ΛΑΖΟΥΛΙ»

Στὸ Μουσείο Φυσικῆς Ἱστορίας τοῦ Σικάγου ὑπάρχει τὸ μεγαλύτερο πολυτίμητο πετράδι τοῦ εἶδους «λάπις λαζούλι». Ἐχει βάρος 140 κιλά, ὅσοι 63 πόντοι και πλάτος 35. Ἐκείνο ποὶ παραξενεύει περισσότερο τοὺς ἐπιστήμονες ποὺ τὸ εξετάσαν, εἶναι ἡ προέλευσί του. Ποτέ αἰσθόρην δὲν ξαναβρέθηκε στὸ πέτρινο θαλάσσιο πετράδι αὐτοῦ τοῦ εἶδους. Αὐτὸ όμως τὸ βρήκαν ἡ πλησιέστερη κοιτάσματα εἰς τὴν ἕλξη, 1.000 χιλιόμετρα ἀπ' τὸ παρόντος εἶδος. Καίτοι δὲν ἔχει μπόρσιν ἀκόμη ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησι, ἀλλ' ἀποκλείεται ὡστόσο νὰ ὑπάρχουν τέτοια πετράδια καὶ σὰ βουνά τοῦ Περσίου, ἢ ἑνὸς μέρους άγνωστοῦ τοῦ Ἰσπανίου. Πάντως, εἶναι φανερό ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ πετράδιου τοῦ εἶχε τὴν ἀνάγκη, γιὰ τὸ ὥραιο μπλε χρώμα του, ὥστε ἄφισε παραγόμενα νὰ τὸ θαυμάσει μὲ τὸ ὄνομα «λάπις λαζούλι» γιὰ τὸν ἰδιοκτήτην τὸν μελαγχολία, τὸ διακρίνοντα μὲ τὸ καὶ διάφορες ἄλλες ἀρρώστειες καὶ πῶς προσέλαβε ἀπ' τὰ κκα πνεύματα.

Χειμώνας

Εἰς αὐτὴν τὴν μάταιη ζωὴ, φοικτὸ νὰ εἶσαι μόνος κι' ἰδίως όταν βροίσκεσαι στὰ πρόθυρα χειμῶνος, γιατί ὁ χειμῶνας, φίλοι μου, ἡ παγωνιά, τὸ κρύο ὅπως τὸ λέει κι' ὁ λαός, εἶναι «καιρὸς γιὰ δύο». Καιρὸς γιὰ δύο, ἀσφαλῶς, θὰ εἶναι ὁ χειμῶνας, γιατί ἄλλοιῶς σοῦ φαίνεται «ἡ νύχτα σὰν αἰῶνας», ὅπως τὸ εἶπε προσφυνῶς, κάποιος γνωστὸς ταγκοποιὸς πλὴν σιγορουθῶσε, φαίνεται, θλιμμένος κατὰ μόνας.

Μὰ σκέπτομαι τὰ βάσανα ποῦχει και τὸ «ντανέττο», ποῦ εἶναι τόσο δύσκολο στὸ κρύο νὰ μονοιάσῃ, όταν ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι, ὅπως συνέβη φέτο, τελειῶνῃ τὸ φθινόπωρο και πᾶν νὰ χειμωνιάσῃ. Ἐὰν «οἱ δύο» ἀνήκουνε εἰς τὴν μεσαία τάξι, θὰ κάνουν ὅ,τι ὁ χειμὼν ἀμέσως διατάξῃ. Ὁ ἀνάφων τὸ καλοριφέρ ἢ ἔστω και τὴ σόμπα και θάχουν ἀπὸ πέφου και κάποια γκαρνταόμπα, μετὰ μὴν μπροστὰ τὸ σίδερο κι' οἱ πρόχειρες οἱ λύσεις, μετὰ μὴν μὲ βιαστικὲς δουλειές, περὸς ἡ πρώτη φούρια, μὲ σὰν με βιαστικὲς δουλειές, περὸς ἡ πρώτη φούρια, κι' ἀρχίζῃ ἡ ἐκείνη νὰ μιλή γιὰ δύο «ταγιέρ» καινούργια, γιὰ φουστανάκια, γιὰ παλτά, σὲ μὴν γραμμὴ μοντέρνα —«οἱ ἄλλες κι' ὅλας ντύθηκαν ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὴν φτέρνα»—

ἀρχίζει Ἐκείνος:
«Κάτσε ντέ!
«Ἄς εἶσαι λίγο «ντεμοντέ»!
«Βλέπεις δὲ φθάνουν τὰ λεφτά! Μὲ τὰ παλιά σου πέφου!»
— Δουλέψ' λίγο, λέει αὐτὴ, και κόψε τὴν ταβέφου, Κι' ἀρχίζει γκρίνια και ναυγάς, κουδέντες με πικρία και μὲς τὸ κρύο φέρονται κι' ἐκείνοι πολὺ κρύα...

Μὰ και στοὺς μεγαλοαστοὺς τὰ πράγματα εἰν' ὅμοια μ' ὅλο ποὺ ἔχουν στὴ ζωὴ σαφέστατα προνόμια, γιατί ἡ κυρία, ἡ «κομψή» ποὺ γράφουν «Ἀθηναία» θέλει μοντέλλα τοῦ Ντιόρ, θέλει μὴν γούνα νέα! Γίνεται τόση ἀμύλλα στὴν κοσμικὴ τὴ στήλη, ποὺ δὲν τολμᾷ προτοῦ ντυθῇ μὴν προσκλήσῃ νὰ στείλῃ, ἢ οὔτε νὰ ἐμφανισθῇ, σ' ἑνὴ «πινάκλ» νὰ πᾶν! Νάσαι ντυμένη «ντεμοντέ»! Τὴ γούνα θέτει ὡς ὅσο φτάνει ὡς ὁ διαβόλιος! Τὴ γούνα θέτει ὡς ὅσο κι' ὁ σύζυγος ἂ ἀνακτεῖ, γιατί γρῶσταίε τὸ φόρο και δὲν ὑπάρχει στὸν κανὼν καμμιὰ ὑπατιότης — γιατί δὲ φταῖν οἱ σύζυγοι τὰ φταῖε ὁ χειμῶνας! Ὅμως αὐτὴ... κλειδώνεται μὲς τὸ δωμάτιό της κι' ἡ νύχτα φαίνεται ψυχρὴ κι' ἀλήθεια «σὰν αἰῶνας»!

Πάντως αὐτοὶ ποὺ «τὸν φυσᾷ» γκαρντίζουνε ἀδίκως στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς. Καθίνας μας τὸ ξέρει πῶς τὴν περῶνε μπεῖνα, χειμῶνα-καλοκαίρι, κι' αὐτὸς ποὺ κλαίει δίκαια εἶναι ὁ λαουτζίκος, ποὺ «τὴν περῶνε» πολὺ σκληρὰ τὴ δόλια τὴ ζωὴ του, ξεστῶνιόντας τὰ δάχτυλα μετὰ τὴν ἀναπνοὴν του. Στῆθος μετὰ στῆθος δίνει αὐτὸς μετὰ τὸν χειμῶνα μάχη, χωρίς λεφτά, χωρίς φωτιά και μ' ἄδειο τὸ στομάχι. Κούρς οἱ μέρες, παγερὲς και κρύες οἱ βραδυνές. Κρῶν τὰ πάντα γύρω του και κρῶν κι' οἱ καρδιές... Μὰ δὲ, αὐτὰ εἶναι «γραφικά»! «Ἐχουνε κάποια πόλη»! Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδική... γι' αὐτὸν ἱκανοποίησι!

Επισημογράφου
Jm. Tzeta & Sonografus T

Η ιστορία που θα διηγηθώ έγινε μια εποχή πιο παλιά, πιο ρομαντική, πιο ευγενικά από τη δική μας μια εποχή που τη χαρακτηρίζει το αίσθημα, την ομορφαινε το όνειρο και την έντυνε στα χρυσάφια ο έρωας!

Την εποχή εκείνη λοιπόν—εδώ και πενήντα τόσα χρόνια...—ζούσε σε μια γραφική γειτονιά της ποιητικής Αθήνας του καιρού μια όμορφη κοπέλλα, ψηλή, περήφανη, που έκρυβε τον πλούσιο αισθηματικό της κόσμο πίσω από το παγερό περικάλυμμα της σεμνοτυφίας, που της επέβαλλαν τα τότε αυστηρά ήθη και τα αυστηρότερα έθιμα... Ήτανε κόρη ενός αυστηρού στρατιωτικού, που ζούσε για την τιμή και άνασταίε για την υπόληψη. Έλευθερία, φυσικά, δὲν είχε η Ρόζα δὲ χρειαζόντουσαν έλευθερία τα κορίτσια της εποχῆς εκείνης...

Όταν έρχόταν ο καιρός να παντρευτούνε, για το γαμπρό θα έ ενδιαφέροντουσαν οι γονείς. Το κορίτσι δὲν είχε παρὰ νὰ δεχτῇ ὅποιον της επιβάλλανε. Ἔτσι κι' ἡ Ρόζα: Ὅταν έφτασε στὴν ἡλικία τῶν δεκαεννιά ετῶν, ὁ πατέρας της τὴν κῶλεσε μὴν μέρα στὸ γραφεῖο του και τῆς εἶπε:

— Άκου, παιδί μου, εἶναι καιρὸς νὰ σκεφτοῦμε γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σου...

— Ἡ Ρόζα χλῶμισε:

— Γιὰ τὴν ἀποκατάστασί μου;... ψέλλισε.

— Ναι, ἔτσι πιά σὲ ἡλικία νὰ δημιουργήσῃς οἰκογένεια...

— Ἡ κοπέλλα έμεινε σιωπηλή...

— Βρέθηκε κι' ὁ καλὸς νέος ποὺ θὰ ἀναλάβῃ νὰ σὲ κάνῃ ευτυχισμένη...

— Ποιὸς εἶναι;... τόλμησε νὰ ρωτήσῃ ἡ Ρόζα.

— Ὁ Πελοπίδας Ἀσπέρης...

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;...

— Ένας λαμπρὸς κύριος με γερὴ περιουσία, κτηματίας κατὰ τὸ πλεῖστον, στὴν ἐπαρχία του... Δικηγόρος ἀπὸ τοὺς πῶ καλούς, σπουδασμένος στὴν Ἰέννα... Μέλλον βουλευτής, γιατί διαθέτει ἰσχυρὸ κομματι προσωπικό, σὲ ὁλόκληρη τὴ Θεσσαλία, ἴσως και μέλλον ὑπουργός... Μαζὶ του ἀνοίγεται ἑνα τεράστιο μέλλον μπροστὰ σου...

— Έσπασε λίγο ἡ αὐστηρότης στὸ πρόσωπο τοῦ γερο-Βαλέρη. Τὰ χέρια του ὑψώθηκαν γιὰ νὰ αγκαλιάσουνε τὴν κόρη του:

— Ξέρεις, παιδί μου, ὅτι ἡ εὐτυχία σου εἶναι τὸ όνειρό μου και ἡ ἔλπίδα μου.

— Τότε ἡ Ρόζα, ξεθαρρεμένη κάπως, ρώτησε:

— Καί... πῶσων ετῶν εἶναι;

— Ὁ μέλλον γαμπρός μου;... Μά... νομίζω σαράντα!

— Κοπήκαν τὰ γόνατα τῆς φτωχικῆς κοπέλλας. Ἡ πατρικὴ βέλησι τὴν καταδίκασε νὰ γίνῃ γυναίκα ενός άντρα δυὸ φορές πῶ μ-γῶλου ἀπὸ αὐτὴν στὰ χρόνια!... Ἐσκυψε τὸ κεφάλι της κι' ἔνας λυγμὸς φούσκωσε τὸ βαρυφορτωμένο της στήθος...

— Όταν έμεινε μόνη της ἡ Ρόζα, ἀμπαροκλειδώθηκε μέσα στὴν κοριτσιίστικη της καμαρούλα, άνοιξε ἑνα συρτάρι τοῦ γραφείου της κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἑνα χαρτί. Τὸ ξεδίπλωσε και διάβασε στὸ φῶς τῆς λαμπτήρας τοῦ πετρελαίου ποὺ άναβε δίπλα της:

«Της καρδιάς μου βασίλισσα
στο όνειρό μου σε φίλησα.
Ὁπτασία ἀπαλή,
ποὺ σοῦ δίνω φίλι

Ο «ήλιος» θά θρέψη ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Πολύτιμες εστίες στους σπόρους
και στις ρίζες του

Ο «ήλιος», αυτό το γνωστό μεγάλο λουλούδι, μπορεί να προσφέρει στον κόσμο ένα σωρό νόστιμες και θρεπτικές τροφές. Οι επιστήμονες που το μελετούν, ανακαλύπτουν τις πολύτιμες ιδιότητές του, βεβαιώνουν πως μπορεί να μας δώσει ψωμί, σαλάτες, μακαρόνια, γλυκίσματα και πολλά άλλα. Οι σπόροι του και οι ρίζες του αποτελούν θησαυρό, ιδίως για τις υποσιτισμένες χώρες του κόσμου.

Και πρώτα-πρώτα οι σπόροι του «ηλιάνθου» (αυτή είναι η βοτανική ονομασία του) περιέχουν, περισσότερο πρωτεΐνη απ' το βαμβάκοπορο ή απ' τα φασόλια της σόγιας, που θεωρούνται ωστόσο πλουσιώτατα απ' αυτή την άποψη. Με δύναμη πιέσει, δίνουν ένα άριστο φανώσιμο λάδι, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για σαλάτα, για μαγειρέμα ή για την παρασκευή μαργαρίνης.

Εξ άλλου, περιέχουν σε σημαντικές ποσότητες σάκχαρο, βιταμίνη, νιασίνη και βιταμίνη D.

Όταν αλεστούν, οι σπόροι του ηλιού δίνουν ένα αλεύρι, που, εκτός απ' το λάδι που είπαμε ήδη, περιέχει και 50% πρωτεΐνη κι είναι πλούσιο σε σίδηρο, περίπου όσο ο κρόκος των αυγών και το σπανάκι.

Είναι όμως δύσκολη η συγκομιδή των σπόρων του ηλιού, εξ αιτίας του μεγάλου ύψους του φυτού αυτού. Υπάρχει πράγματι ένα είδος του που είναι 9 μέτρα ψηλό, σωστός γίγας! Και τ' άλλα είδη όμως έχουν ύψος 2½ μέτρα και μέσον όρον. Τώρα λοιπόν προσπαθούν οι ειδικοί να επιτύχουν με διάφορες διασταυρώσεις ποικιλίες χαμηλότερες, αλλά εξ ίσου αποδοτικές σε θρεπτικές ουσίες. Έχουν ήδη δημιουργήσει φυτά που φτάνουν μόνο τους 30 πόντους.

Συγχρόνως επιδιώκουν ν' αυξήσουν την απόδοσι σε σπόρους. Κι' έχουν καταφέρει να μαζεύουν από κάθε στρέμμα περί τα 350-400 κιλά σπόρων.

Ο ηλιάνθος μπορεί να ευδοκιμήσει και σε «ζερικά» εδάφη. Έκείνα που χρειάζεται όμως απαραίτητα, είναι το ήλιο και φως. Αν του λείπει έστω και για λίγα λεπτά, άργει να μεγαλώσει το φυτό.

Εκτός απ' τους σπόρους, οι έρευνες έχουν ενδιαισθήσει και για τα κοντρά και ζυλωδή κοτσάνια του ηλιού. Βρῆκαν λοιπόν ότι, αν τα λυώσουμε και τα συμπιέσουμε, γίνονται μια καλή καύσιμη ύλη. Αφού πολτοποιηθούν, δίνουν ένα χαρτί άσπρο, εκλεκτική ποιότητας. Μπορεί ακόμα να χρησιμοποιηθούν ως λίπασμα, αν χωθούν μέσα στη γη με το όργωμα.

Είναι πολύτιμες επίσης οι ρίζες μιας ποικιλίας του.

Εδώ και 300 χρόνια, κάποιοι Γάλλοι έρευναν παρρησιαστικά ότι οι Ινδιάνοι της Αμερικής τρώγαν κάτι πράγματα που μοιάζαν σαν μεγάλα και κόκκινα άρακια φωτιστικά. Τα ονόμαζαν «ρίζες του ηλιού», κι' έδειξαν στους λευκούς το φυτό απ' το οποίο προέρχονταν: ένα είδος ηλιάνθου.

Οι Ευρωπαίοι πήραν αυτές τις ρίζες μαζί τους στην πατρίδα τους και τις διαδόσαν σε διάφορα μέρη της Ευρώπης.

Στην Ιταλία, το φυτό αυτό ονομάστηκε «ηλιοτρόπιον», γιατί γυρίζει διαρκώς προς τον ήλιο. Οι Άγγλοι του δώσανε την περιερπνη ονομασία «άγγινάρα της Ιερουσαλήμ».

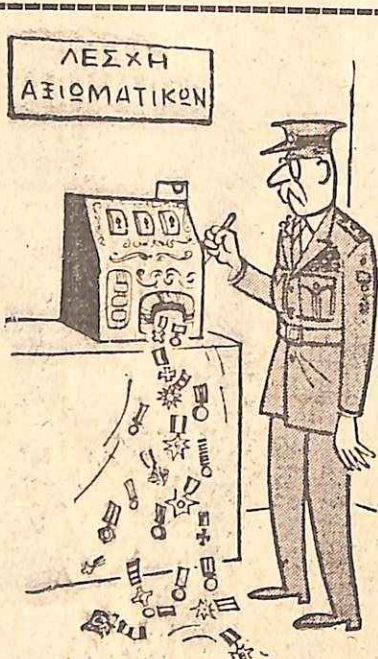
Το ύψος του φτάνει τα 1½-3 μέτρα και βγάζει πολλά κίτρινα λουλούδια διαμέτρου 5-8 πόντων.

Οι ρίζες του έχουν μια ευχάριστη γεύση σέλινο. Με τη συστηματική ή καλλιέργεια, έχουν γίνει σαν μεγάλες πατάτες. Τρώγονται ωμές σαλάτα, βραστές ή τηγανιτές. Όταν αλεστούν, δίνουν ένα άσπρο αλεύρι, που μπορεί ν' αντικαταστήσει σε όλα το αλεύρι του σιταριού, για ψωμί, γλυκίσματα, ακόμα και μακαρόνια.

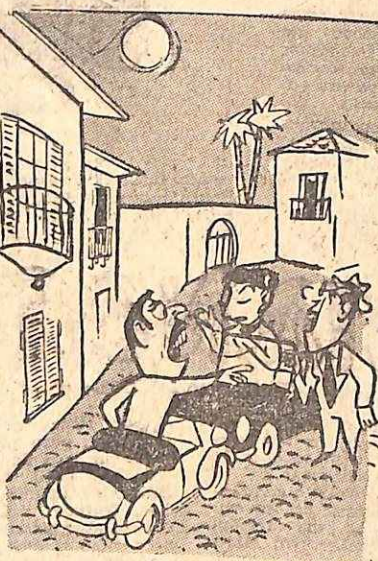
Το πιο σπουδαίο είναι ότι αυτές οι ρίζες δίνουν θερμίδες στον οργανισμό μας, γιατί οι υδατάνθρακες που περιέχουν δεν έχουν μορφή αμύλου ή σάκχαρου, όπως στα άλλα φυτά, αλλά «λεβουλόζη» και «ινσουλίνη» που δε μπορεί να χρησιμοποιηθούν απ' το ανθρώπινο σώμα. Έτσι, οι άγγινάρες της Ιερουσαλήμ, συνιστούν για όσους κάνουν δίαιτα για ν' αδυνατίσουν, καθώς και για τους διαβητικούς.

Η καλλιέργειά τους είναι ευκολωτή. Πολλαπλασιάζονται εκπληκτικά γρήγορα και μπορεί να μείνουν όλο το χειμώνα μέσα στο έδαφος.

Ενώ η παραγωγή της πατάτας κυμαίνεται γύρω απ' τα 700-800 κιλά το στρέμμα, η άγγινάρα της Ιερουσαλήμ φτάνει συνήθως τον 1½ τόνο (το ρεκόρ είναι 5 τόνοι στο στρέμμα!).

Χωρίς λόγια!

— Για πάντα γρήγορα το λεξικό, Κρίστ! Πώς λένε «Παλιάνθρωποι» ισπανικά;

— Κόττα, τί γούνα σου έφερα, άγάπη μου! Πρέπει όμως να μου υποσχεθής, πως δε θα τη φορέσεις ποτέ στο δρόμο!

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ του διαστήματος

Αριθμοί που προκαλούν ίλιγγο

ΕΝ Θ' άργήσει ίσως η στιγμή, που ο άνθρωπος θα κάνει το πρώτο βήμα μέσα στο διάστημα.

Αλλά τί είναι το διάστημα; Όσο κι' αν κοιταχούμε πώς μπορούμε να το συλλάβουμε, το διάστημα είναι για μας κάτι το ακατανόητο. Το μόνο που μπορούμε να κερξουμε, είναι να συγκρίνουμε τον πλανήτη μας με μερικά από τα άστρα που κινούνται μέσα στο διάστημα. Αυτή η σύγκριση θα μας επιτρέψει να σχηματίσουμε κάποια ιδέα, αν και πολύ ατελή, για το ίδιο το διάστημα.

Ο «ήλιος» μας, που είναι, άλλωστε, από τα μικρότερα και λιγότερο σημαντικά άστρα, έχει, ως γνωστόν, διάμετρο 108 φορές μεγαλύτερη από εκείνη της Γης και όγκο 1.300.000 φορές μεγαλύτερο. Αυτό σημαίνει ότι, κομματιάζοντας τον «ήλιο», θα μπορούσαμε να φτιάξουμε 1.300.000 πλανήτες σαν τη Γη, ή αντίστοιχα ότι 1.300.000 πλανήτες σαν τη Γη θα μπορούσαν να χωρέσουν μέσα στον «ήλιο».

Συγκρινόμενος με τη Γη, ο «ήλιος» είναι ένας γίγας. Αλλά όταν τον συγκρίνουμε με άλλα άστρα, καταστάνει νάνος. Αν παραστήσουμε το γνωστό Σύννεπο με έναν συρραφιστή ύψους 300 μέτρων, ο «ήλιος» μας αντιστοιχούσε μόλις με 6 κόκκους σκόνης!

Είπαμε ότι η διάμετρος του «ηλιού» είναι 108 φορές μεγαλύτερη από της Γης. Για να σχηματίσουμε κάποια ιδέα για τους γίγαντες του διαστήματος, η διάμετρος της Γης δε μπορεί να μας χρησιμεύσει πια ως μέτρο. Θα πάρουμε, λοιπόν, για βάση τη διάμετρο του «ηλιού». Το άστρο Ρίγκελ, του αστερισμού του «θρίωνος» έχει διάμετρο 19 φορές μεγαλύτερη από εκείνη του «ηλιού», ο «Αρκτούρος» 120 φορές, ο «Μπετελγέζ» 300 φορές, ο «Αντάρης» 450 φορές και το άστρο 46 3000 φορές! Ο «Αρκτούρος» έχει όγκο 20.000 φορές μεγαλύτερο από εκείνου του «ηλιού», ο Μίρα 30.000.000 φορές και ο «Αντάρης» 60.000.000 φορές!

Ενα περίεργο άστρο είναι ο Μένας Κύων, που αποτελείται από 4 ήλιους. Καθένας απ' αυτούς είναι μεγαλύτερος 250 φορές από το δικό μας «ήλιο». Αν κομματιάσαμε αυτούς τους 4 ήλιους, θα μπορούσαμε να φτιάξουμε 1.200.000.000 πλανήτες σαν τη Γη!

Όλοι οχεδόν αυτοί οι γίγαντες του σύμπαντος έχουν κόκκινο χρώμα. Όπως ξέρομε, όταν θερμαίνουμε ένα σώμα, π.χ. μία μπάλα, γίνεται ορατό από σκόνη που ήταν σιωπηλή, από κίτρινο ή κόκκινο. Αν αυξηθούμε τη θερμοκρασία, θα περάσει στο κίτρινο, στο λευκό και θα καταλήξει στο γαλάζιο. Το ίδιο γίνεται και με τα άστρα. Όταν γεννιούνται, είναι κόκκινα, ηλικία, γίνονται κίτρινα, λευκά, γαλάζια, και όταν περνούν από το στάδιο της γαλάζιας, περνούν στο λευκό, στο κίτρινο, στο κόκκινο, και τέλος στο γαλάζιο. Αυτός ο κύκλος ζωής των άστρων, που γίνονται και γοργά των νεκρών άστρων.

Πέραν απ' αυτούς τους κολλοσσούς, βρίσκονται οι νεφελοειδείς, που τρέχουν με ταχύτητα 20.000 χιλιομέτρων στο δεύτερο, ένα μέρος από τη μέση τους, χωρίς ποτέ να ξεφύγουν. Γεννιούνται τότε νέοι κόμμοι ή διασκατομύρια άστρων. Η έκτασι που πιάνουν οι νεφελοειδείς ληπτο για μας. Μερικοί απ' αυτούς έχουν διάμετρο 5½ περίπου τριακομμυρίων χιλιομέτρων. Ένα αεροδυναμικό ηλεκτρικό τρένο, που θα έτρεχε με ταχύτητα 200 ριζότερο από 10 εκατομμύρια χρόνια, για να κάνει το γύρο τους.

Όλοκληρο το ήλιο μας σύστημα, παρ'ότι νεφελοειδής, θα ήταν ό,τι ένα φα-σάκι μέσα σ' ένα πιάνο.

Ο Γαλαξίας μας, που τον βλέπουμε ν' απλώνει την πλατιά ταβάνια του πάνω από το κεφάλι μας, μας γεμίζει με θαυμαστά αναρίθμητα παράμοια διαστήματα υπάρχουν φτωχών άστρων, σαν τον «ήλιο» μας. Και θωρήνουν αυτά συγκροτήματα χωρίζονται με διάστημα είναι μπορεί να τα συλλάβει, πιασμένα εδώ κι' εκεί. Αυτά τα σπυρίδια της νεφελοειδούς, οι γαλαξίες, τα άστρικά συγκροτήματα... Πέραν απ' αυτά απλώνεται το άγνωστο, το χάος και το σκοτάδι.

ΠΟΛΕΜΟΣ! Τί τραγικές αναμνήσεις! Χιλιάδες νέοι που γεννήθηκαν με τη προσδοκία να χαρούν τη ζωή τους, αφανίστηκαν μέσα στη κόλαση της φωτιάς και του πόνου. Όσοι μέρα στον κατακλυσμό αυτό του μίσους, γεννήθηκαν τρυφερά αισθήματα και υπέροχες πράξεις αυτοθυσίας.

Η «Ελένη» λένον κι' εγώ είδαμε τ' αδέρφια μας και τους νεαρούς φίλους τους να φεύγουν για τον πόλεμο. Έμεις, που είμαστε κοπέλλες δε μπορούσαμε να τους ακολουθήσουμε. Πόσο λυπόμαστε γι' αυτό. Στεκομαστές διαρκώς στο κατώφλι του στρατολογικού γραφείου, ικετεύοντας να μας στείλουν σε κάποια πολέμια υπηρεσία.

— Όχι, μας είπε ευγενικά ο Διευθυντής. Είστε πολύ μικρές ακόμη και δε οσες χρειάζεστε. Αν είχατε όμως νοσοκομειακή εκπαίδευση, κάτι θα μπορούσε να γίνει.

Τρέξαμε άμέσως στα γραφεία του Αμερικανικού Έρυθρου Σταυρού και παρακαλέσαμε να μας στείλουν στη σχολή των νοσοκόμων. Μας το υποσχέθηκαν, αλλά χύσαμε μάυρα δακρύα για να πείσουμε τους γονείς μας να μας αφήσουν.

Δε φαντάζεστε με τί χαρά και ύπερ-πρόθυμη η «Ελένη» κι' εγώ φορέσαμε τη στολή της μαθητευόμενης αδελφής. Όμως τα πράγματα δεν ήταν τόσο εύκολα. Μας περιμέναν ατέλειωτες ώρες διδασκαλίας, μελέτης και ασκήσεως. Σιδερένια πειθαρχία, σκληρή δουλειά. Μα όλα αυτά τα περάσαμε μ' ένα καρτερίτσι.

Ελπίζα πως κάποτε θα τελειώναν τα βασανιστήρια και θα μας έστελλαν σε ενεργό υπηρεσία, έδινε φτερά στο ήλιο και στη θέλησή μας.

Μία μέρα κατεβήκαμε στο σιδηροδρομικό σταθμό με δυο αδελφές, που πήγαιναν ν' αποχωρηθούν τους νεαρούς φίλους τους, που έφευγαν για το μέτωπο. Η πλατφόρμα του σταθμού ήταν γεμάτη από γυναίκες, μητέρες, αδελφές, πατέρες και μικρά παιδιά. Η «Ελένη» κι' εγώ ανακατευτήκαμε μαζί τους. Οι συγκινητικές σκηνές και τα κλάματα τους μας έφεραν δάκρυα στα μάτια. Δεν ξέραμε πώς να μην κλάψουμε. Θυμήθηκα λίγους μήνες πριν πώς κάναμε και μες το ίδιο, όταν αποχωρηθήκαμε τους δικούς μας. Αταν αποχωρήσαμε τους δικούς μας, όταν γονατίσαμε, να τους πούμε να μην ανησυχούν, να μην ανησυχούν, να μην ανησυχούν.

— Δώσε μου το μαντήλι σου, Πόλυ, μου φώναζε η «Ελένη».

Πήγα να της το δώσω, μα ένας νεαρός στρατιώτης, που στεκόταν πιο πέρα, έριξε το μαντήλι του μέσα στη φούχτα της. Χωρίς να το αντιληφθώ η «Ελένη», σφουγγίσε μ' αυτό το δάκρυά της. Μα η επαφή του χοντρού ύφους στο πρόσωπό της, την έκανε άφοβη και καταλάβαινε πως δεν ήταν δικό μου. Εκπληκτική, σήκωσε τα βουρκωμένα μάτια της κι' είδε ένα ευγενικό, ένα συμπαθητικό πρόσωπο νεαρού στρατιώτη, να την κυττάει επίμονα, σαν να βλεπε να της πει κάτι.

Τη στιγμή αυτή το τραίνο σφύριζε. Το πλήθος αναταράχτηκε και μέσα στο γενικό άνακατμα τὸν χάσαμε. Ο συρμός έγκλησε και η «Ελένη» κουάνασε στο τραίνο χέρι της το μεγάλο άσπρο μαντήλι.

Γυρίσαμε στο νοσοκομείο. Η «Ελένη» ήταν ένθουσιασμένη για το άναπατοχο δώρο της.

— Θεέ μου, μουρμούρισε! Τί άγριο, τί ευγενικό πρόσωπο! Θα φυλάξω αυτό το μαντήλι για έφημο. Ίσως καμιά μέρα τον ξαναδώ...

Η ζωή κυλούσε άργά στο νοσοκομείο μας, ενώ ο πόλεμος συνεχιζόταν ολόενα και πιο άγριος.

Όμως τα γεγονότα νειότα βρισκόταν πάντα μια ευκαιρία χα-συνηστικής με μερικούς στρατιώτες της Ύγειονομικής Υπηρεσίας και περνούσαμε ευχάριστα τις λίγες ώρες της ψυχικής μας. Η «Ελένη» δε μπορούσε γι' αυτόν, που κανένας με το άσπρο μαντήλι. Ολοένα ένας απ' αυτούς που έφευγαν, δεν τον ήξερε. Να ήταν τάχα ένας απ' αυτούς που έφευγαν; Κάθε βράδυ στο δωμάτιό μας, βγαίνι με λαχτάρα από το βαλ-πύργο αγρυπνούσα, την είδα να αδερωμένο μαντήλι του άγνω-στου φίλου της. Με τί τρυφερότητα του σιγομιλούσε! Ύστερα τόφερνε στα χείλη της και το φιλούσε...

Να όμως που ήταν γραφτό να ξαναδώμε για ένα δευτερόλε-πτο το ευγενικό πρόσωπο του άγνωστου στρατιώτη. Πήγαίναμε μ' ένα επιβατικό τρένο στην έσοχη. Σ' ένα ενδιαιεσο σταθμό διασταυρώθηκαν μ' ένα συρμό γεμάτο στρατιώτες. Ξαφνικά η «Ελένη» μ' άρπασε απότομα από το μπράτσο.

— Κιτάξτε! Ξεφώνισε.

Ο κάτοχος του μαντηλιού ήταν γυμνός αν μας είδε κι' άγριο ένος βανγίου και γελούσε. Δεν ξέραμε αν μας είδε κι' αν μας άναγνώρισε. Η «Ελένη» ήταν τόσο συγκινημένη, που δε μπορούσε να αδρωθή λεί.

— Ώ! έρωτευμένη καρδιά, της είπα πειρακτικά. Τί χαρά! Έδώ είναι ο καρδιοκλέφτης σου!

— Μη λες άνοησίες, Πόλυ, μου άπάντησε. Θάθελα άπλως να τον έδλαγα για να του έπιστρέψω το μαντήλι του!...

Η επιθυμία της φίλης μου εκπληρώθηκε πιο γρήγορα απ' ό,τι έλπιζε. Ύστερα από λίγες μέρες, ένα νοσοκομειακό αυτοκίνη-το έφτασε.

Ο άγνωστος στρατιώτης

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τις μέρες αυτές πήραμε το δίσλωμα της αδελφής. Τότε η «Ελένη» έκανε μια συγκινητική έκκληση στη Διοίκηση του Έρυθρου Σταυ-ρού να την στείλουν στην Άγγλία. Η αίτησή της έγκρίθηκε και σε λίγες μέρες φώναμε αεροπορικά για την Ευρώπη. Όταν φτάσαμε στο Λονδίνο, πήγαμε άμέσως στο νοσοκομείο που νο-σολογούσαν ο Κρίς. Για να μη του δώσουμε μεγάλη συγκίνηση, μπήκα εγώ πρώτη στο θάλαμο του να τον προετοιμάσω. Μόλις με είδε ένθουσιασθηκε. Το χλωμό πρόσωπό του ρόδιζε και τα βαθουλωμένα μάτια του σπίασαν. Βρισκόταν στην ανάρρωσι, μα ήταν ακόμα πολύ αδύνατος.

— Γου είναι η «Ελένη»; με ρώτησε μ' άγνια.

— Γ'ω είναι, Κρίς. Θάρρη αν μου υποσχεθής πως θασαι ψυ-χραιμος.

— Σ' το υποσχομαι, Πόλυ. Θα είμαι πολύ ψυχραιμος. Πες της νάρρη άμέσως!

Όταν η «Ελένη» μπήκε τρέποντας στο θάλαμο, άναγκάστηκε να τον πιάσει από τους ώμους για να τον έμποδίσω να σηκωθεί από το κρεβάτι του. Έκείνη έγυρε άπάνω του μ' ένα νευρικό χα-μόγελο.

— Κρίς, άγαπημένε μου!

— Έλεν, λατρεία μου!

Καθώς άπλωσε το δεξί του χέρι γύρω από το λαιμό της, είδα-με με φρικη πως τούσαν κόψει το άριστερό. Ο Κρίς έννοιωσε τη λήψη μας και είπε:

— Μη λυπάσαι, άγαπημένη μου, το πρόσφερα στη πατρίδα. Για μένα τώρα τελείωσε ο πόλεμος... και μαζί μ' αυτόν και οι έλπί-δες μου. Δε θα σου ζητήσω ν' άκάνεις τη θυσία να παντρευτής ένα άναππο...

— Ώ! Κρίς, τώρα σου το ζητώ εγώ!... Δε μπορείς να μου άρνηθής.

Τα γαλάνα, τα εξαίσια μάτια της βούσκωσαν.

— Πως να σου το άρνηθώ!

Έβαλε το χέρι του στον κόρφο της, πήρε το άγαπημένο μαν-τήλι που της χάρισε και σκούπισε μ' αυτό τα δάκρυά της.

ΕΞΟΠΙΣΤΗΜΗ

Το θαυματουργό φάρμακο κατά των φλογώσεων

Ανώτερο από τα αντιβιοτικά και την κορτιζόνη

Οι παθογόνοι κόκκοι, όταν φτάσουν στους ιστούς, προκαλούν την άμεση αντίδραση του οργανισμού. Τα λευκά αιμοσφαίρια τρέχουν από όλα τα μέρη και αγωνίζονται να προλάβουν τη μόλυνση. Πολλά από αυτά πέφτουν στη μάχη και σχηματίζεται τότε πυόν, όπως συμβαίνει σε όλα τα αποστήματα. Έχουμε ταυτόχρονα μια συρροή αίματος γύρω στο σημείο της μόλυνσης, ενώ, εξ άλλου, τα αιμοφόρα αγγεία λόγω της εξασθενησής των τοιχωμάτων τους, συνεπεία της φλογώσεως, αφήνουν ένα μέρος από τον όρρο του αίματος να χυθεί έξω. Τυπικό παράδειγμα φλογώσεως είναι οι δερμάτινες (καλόγεραι). Έχουμε εδώ το πυόν (λευκή μύτη), τη διάχυτη ερυθρότητα, τους αντανάκλαστικούς πόνους των γειτονικών γαγγλίων κτλ.

Οι φλογώσεις καταπολεμούνται σήμερα αποτελεσματικά με τα αντιβιοτικά. Τα αντιβιοτικά, όμως, καταπολεμούν μόνο τους παθογόνους κόκκους. Αλλά η συμφορητική κατάσταση συνεχίζεται επί πολλές ημέρες. Αν η φλογώση βρίσκεται στο δέρμα, οι συνέπειες είναι μόνο αντιαισθητικές. Αν, όμως, βρίσκεται στις βαθιές της καρδιάς, στον καρδιακό μυ, στα νεφρά, στο σπλήν, στον εγκέφαλο, στα μάτια ή στα αυτιά, είναι δυνατόν να προκληθούν σοβαρές αλλοιώσεις ή διαταραχές.

Δεν αρκεί, λοιπόν, η καταπολέμηση των παθογόνων κόκκων. Πρέπει να καταπολεμήσουμε επίσης τη φλογιστική επεξεργασία, την έκχυση όρρου, τον έρεθισμό και το πρήξιμο των γαγγλίων κτλ. Την υπηρεσία αυτή μας την προσφέρει η κορτιζόνη και τα παράγωγά της. Πραγματικά, η κορτιζόνη εμποδίζει τη συρροή των λευκών αιμοσφαιρίων (που είναι πια περιττά, αφού το έργο της εξολοθρεύσεως των παθογόνων κόκκων το εκτελούν τα αντιβιοτικά), προλαμβάνει την έκχυση όρρου κι εξαφανίζει τη φλογώση.

Αλλά ούτε τα αντιβιοτικά, ούτε η κορτιζόνη έχουν επίδραση στην ίνιξη και στα πηκτικά στοιχεία, που συγκεντρώνονται στο σημείο μιας φλογώσεως ή μιας πληγής κατά την περίοδο της επουλώσεως της και σχηματίζουν «κόρες» κλπ.

Βρέθηκε, όμως, το φάρμακο και για τα δυσάρεστα αυτά επακόλουθα μιας φλογιστικής επεξεργασίας. Αυτό το φάρμακο είναι η πρωτεάση ή θρυψίνη, που χορηγείται από το στόμα ή με τη μορφή ενέσεων ή ακόμη με τη μορφή σκόνης πάνω στην ίδια την πληγή. Το φάρμακο αυτό επουλώνει την πληγή μέσα σε 3—5 ημέρες κι εξαφανίζει όλα τα δυσάρε-

στα επακόλουθα της φλογώσεως. Κάνει, εξ άλλου, ελαστικό τον έπουλωτικό ιστό και ξαναφέρει το δέρμα στην προηγούμενη κατάστασή του, χωρίς να αφήνει το παραμικρό ίχνος. Κατά κανόνα, η πρωτεάση ή θρυψίνη ενδείκνυται σε όλες τις φλογιστικές καταστάσεις. Ειδικότερα, οι ενδείξεις της είναι οι ακόλουθες:

1) Εξαφανίζει τα πρήξιμα του δέρματος, καθώς κι εκείνα που προεκλήθησαν από γροθιά, πείσιμο, χτύπημα κτλ. Ένα χτύπημα από γροθιά στο μάτι π.χ. εξαφανίζεται μέσα σε 3—6 ημέρες χωρίς να αφήνει κανένα ίχνος.

2) Εξαφανίζει τα πρήξιμα του προσώπου που οφείλονται σε ιγμορίτιδα.

3) Είναι το καλύτερο φάρμακο έναντι των έγκυμων παντός είδους, των έγκυμων αίματος κάτω από το δέρμα (αιμάτωμα) ή μέσα στους μύς, των οίδηματων των αρθρώσεων και των μυών.

4) Η πρωτεάση ή θρυψίνη επιδρά ευνοϊκά στις φλεβίτιδες και θρομβοφλεβίτιδες, γιατί διαλύει τα πηκτικά στοιχεία και την ίνιξη, που συγκεντρώνονται μέσα στις φλέβες, και συντελεί στην αποβολή τους. Επί 51 περιπτώσεων θρομβοφλεβίτιδας, στις οποίες ο δόκτωρ Ίνερφελντ χρησιμοποίησε αυτό το φάρμακο, οι 50 θεραπεύτηκαν σε διάστημα 72 ωρών. Στις χρόνιες περαιτέρω, η χορήγηση του φαρμάκου πρέπει να συνεχιστεί επί 2 ημέρες τουλάχιστον. Οι δόσεις, η χορήγηση του φαρμάκου για πολύ μεγάλο θρόμβο, ευεργετική επίδραση έχει επίσης η πρωτεάση και στα κίρσωση έλκη.

5) Το φάρμακο αυτό χορηγείται ακόμη έπειτα από τις χειρουργικές επεμβάσεις, λόγω της ιδιαίτερης επίδρασής του στη διαμόρφωση του έπουλωτικού ιστού. Ενδείκνυται περισσότερο στις επεμβάσεις αισθητικής χειρουργικής.

6) Χορηγούμενο κατά τις εξαγωγές δοντιών κι ύστερα απ' αυτές, καθαρίζει τελείως την κοιλότητα που απομένει μέσα στα ούλα κι εξαφανίζει το τυχόν υπάρχον πρήξιμο.

7) Ορισμένες μορφές αιμορροΐδων παρουσιάζουν, συνεπεία μόλυνσεων, σοβαρές επιπλοκές που συνοδεύονται από ισχυρούς πόνους. Και στις περιπτώσεις αυτές η πρωτεάση παρέχει άμεση ανακούφιση, γιατί συντελεί στη διάλυση και αποβολή των μικρών θρόμβων που σχηματίζονται μέσα στις αιμορροϊδικές φλέβες και στους οποίους οφείλονται οι φλογώσεις και οι πόνοι. Το φάρμακο αυτό έχει επίσης ευνοϊκή επίδραση στις κρίσεις. Σε 27 περιπτώσεις οδυνηρών αιμορροΐδων, στις οποίες ο δόκτωρ Ίνερφελντ χορήγησε την πρωτεάση, οι 25 παρουσίασαν άμεση βελτίωση.

8) Η πρωτεάση θεραπεύει τους δερμάτινους σε 24 ώρες. 9) Ευνοϊκή επίδραση έχει σε ώριμους μορφές κυτταρίτιδας. 10) Στις φλογιστικές καταστάσεις των πνευμόνων, ιδίως στις χρόνιες, που συνοδεύονται από άφθονη απόχρεψη και βήχα, η πρωτεάση αποδίδει άριστα αποτελέσματα. Μετριάσει ή εξαφανίζει το βήχα, καθαρίζει τους βρόγχους, ξαναφέρει την όρεξη και καλύτερη τη γενική κατάσταση του ασθενούς.

11) Η πρωτεάση αποδίδει καλά αποτελέσματα και στην ακμή. Διαλύει το πυόν, εξαφανίζει τη φλογώση και ξαναδίνει στο δέρμα την κανονική του όψη.

Τα μοναδικά μειονεκτήματα της πρωτεάσης είναι ότι ερεθίζει τη γλώσσα κι επιφέρει κάποια διαταραχή στην πέψη, όταν χορηγείται από το στόμα. Αλλά πρόκειται για παροδικές ανωμαλίες, που, άλλωστε, δεν έχουν καμιά σοβαρότητα.

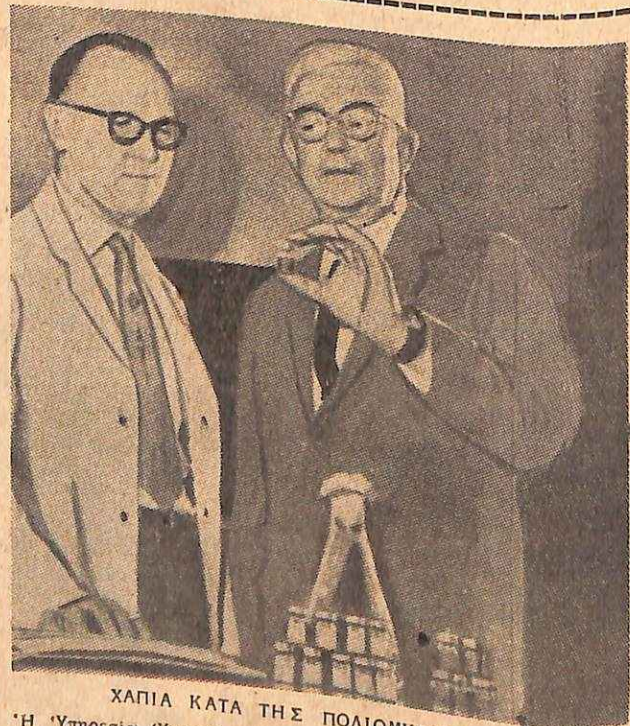
Η πρωτεάση μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί και τοπικά με τη μορφή σκόνης, σε περιπτώσεις τραυμάτων κλπ. Κι εδώ επίσης καθαρίζει την πληγή και συντελεί στην ταχύτερη κι αισθητικότερη επουλώση της.

ΟΟ

Το κάπνισμα βλάπτει το γυναικείο οργανισμό

Ο γυναικείος οργανισμός φαίνεται, ότι έχει ιδιαίτερη ευαισθησία στο κάπνισμα. Πρόσφατες παρατηρήσεις, που έγιναν στην Γαλλία, έδειξαν, ότι μεταξύ των γυναικών, που έχουν οδοντωτά έμμηνα, οι 74% καπνίζουν κι οι 26% δεν καπνίζουν. Οι πρόωροι τοκετοί είναι επίσης συχνότεροι στις γυναίκες, που καπνίζουν. Η έμμηνουρρία, τέλος, επέρχεται νωρίτερα.

Καταρνούνται οι επίδρασεις. Στις γερμανικές κλινικές οι επίδρασεις έχουν καταγραφεί σχεδόν.

ΧΑΠΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΟΣ

Η Υπηρεσία Υγείας της πολιτείας Μινεσότα (Η.Π.Α.) δοκιμάζει τώρα την αποτελεσματικότητα ενός νέου εμβολίου κατά της πολιομυελίτιδας, για το οποίο γράφουμε ήδη σε προηγούμενο τεύχος μας. Το νέο εμβόλιο θα προσφέρεται πια υπό μορφή ενέσεων, αλλά σε χάπια, τα δε αντίστοιχα θα σχηματίζονται μέσα στα έντερα. Στη φωτογραφία μας δύο γιατροί της υπηρεσίας, που κάνουν τις τελευταίες δοκιμές, μπροστά σε μερικά φιαλίδια με το νέο φάρμακο, που πρόκειται σύντομα να παραδοθεί στο εμπόριο.

Οι χειρουργοί ρίχνουν με βαποριζατέρ πάνω στις πληγές μία ακρυλική σκόνη, που ξεραίνεται σε 30 δευτερόλεπτα. Τα αντιβιοτικά είναι σχεδόν περιττά, γιατί με τον τρόπο αυτό οι πληγές δε μολύνονται.

Σοβαρές ασχολίες!

Μία θρυπτική στην Ίρλανδία υπέβαλε ένα νομοσχέδιο, που προβλέπει την κατάργηση του γυναικείου νυχτικού, που φτάνει ως τον αστραγάλο. Τα νυχτικά αυτά, υποστηρίζει η πολυπράγμων βουλευτίνα, είναι επικίνδυνα σε περίπτωση πυρκαγιάς.

Φαινόμενο!...

Στο Σαντοίν (Ιταλία) εργάζεται ακόμη ως οδηγός ταξί κάποιος Μπαλντο Ταβάτι, που είναι σήμερα 73 χρόνων. Ο Ταβάτι πήρε το δίπλωμα του οδηγού το 1902, δηλαδή πριν από 57 χρόνια. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν υπέπεσε σε καμιά παράβαση και δεν προκάλεσε το παραμικρό ατύχημα. Ο φάκελλός του στη διεύθυνση της Τροχιάς είναι άδειος.

Το φιλί και τα μικρόβια

Σύμφωνα με τους Αμερικανούς επιστήμονες, ένα φιλί μπορεί να μεταδώσει 250 μικρόβια διαφόρων κατηγοριών και κάποτε περισσότερα, φυλαχτήτε λοιπόν!

Η άσπιρνη αυξάνει την πικράδα

Οι Γερμανοί επιστήμονες ανακάλυψαν μία καινούργια ιδιότητα της άσπιρνης: αυξάνει την ευαισθησία στα πικρά πράγματα. Δεν έχει, αντίθετα, καμιά επίδραση στα γλυκά και τα αλμυρά. Αν έχετε πηλ άσπιρνη, τότε αντίδια θα σας φανούν πιο πικρά. Το ίδιο κι οι μελιτζάνες.

Κάλλιο άρνά παρά ποτέ

Στην Αλαμπάμα, η Ισαβέλλα Ντελάνε και ο Λή Κούτλερ είχαν υποβάλει τα χαρτιά τους, για να τους δοθεί άδεια γάμου από το 1941. Η άδεια αυτή είχε εκδοθεί έκτοτε, αλλά οι δύο μελλοντοί άρραχνοι να έχουν διαταγμούς και παντρεύτηκαν μόλις την περασμένη εβδομάδα. Οι διαταγμοί τους, ωστόσο, δεν τους εμπόδισαν να άποχτησουν, στο μεταξύ, όκτω παιδιά.

Ποιοις εμβολιασμούς θα κάμει στο παιδί σας

Η άνοσια, που παρέχουν τα διάφορα εμβόλια

Η επιστήμη διαθέτει σήμερα μεγάλο αριθμό εμβολίων, που μπορούν να προλάβουν πολλές παιδικές ασθένειες, ή όπως αλλιώς να μετριάσουν σημαντικά τη σοβαρότητά τους. Όσο γρηγορότερα εμβολιάσουν οι γονείς τα παιδιά τους, τόσο καλύτερα θα είναι τα αποτελέσματα.

Σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις, άλλωστε, επιβάλλεται η αναβολή ενός εμβολιασμού. Τέτοιες περιπτώσεις είναι μία σοβαρή ασθένεια, μία επιδημία της ασθένειας που θέλουμε να προλάβουμε με το εμβόλιο κτλ.

Κατά γενικό κανόνα, το παιδί πρέπει να βρίσκεται σε άριστες συνθήκες, προκειμένου να του κάμει έναν εμβολιασμό. Έτσι, ένα ελαφρό συνάχι, μία γρίπη, μία γαστρική άκαταστασία κτλ. αποτελούν λόγους προσωρινής αναβολής του εμβολιασμού. Μόλις περάσει αυτή η κατάσταση, ο εμβολιασμός πρέπει να γίνει άμεσα.

Πρέπει να ξέρετε ότι τα εμβόλια περιέχουν νεκρούς ή εξασθενημένους κόκκους της ασθένειας που θέλουμε να προλάβουμε. Κάνοντας ένα εμβόλιο, λοιπόν, εισάγουμε την ίδια την ασθένεια στον οργανισμό, αλλά μ' ελαφροτάτη και τελείως ακίνδυνη μορφή. Με τον τρόπο αυτό προκαλείται η σωστή αντίδραση. Ο οργανισμός, δηλαδή, δημιουργεί αντισώματα, που καταπολεμούν αποτελεσματικά το μικρόβιο της ασθένειας, σε περίπτωση μελλοντικής μόλυνσης.

Οι κυριότεροι εμβολιασμοί, που πρέπει να κάμει στα παιδιά σας, είναι οι εξής:

1. Ο δαμαλισμός έναντι της εύλογιας. Μπορεί να γίνει έπειτα από τον 6ον μήνα. Είναι απαραίτητο, πάντως, να γίνει μέσα στο πρώτο έτος. Αν δεν «πιάσει», πρέπει να επαναληφθεί τον επόμενο χρόνο. Ο εμβολιασμός κατά της εύλογιας επαναλαμβάνεται το 11ο έτος, το 21ο και σε περίπτωση επιδημίας (ανάσκαμψις). Γίνεται με μικρές εγχυρήσεις, πάνω στις οποίες τοποθετείται μία μικρή ποσότητα από το εμβόλιο (δαμαλίσ). Η άνοσια διαρκεί θεωρητικά 10 χρόνια.

2. Το τριπλούν εμβόλιο. Συνδυασμός τριών εμβολίων, κατά της διφθερίτιδας, του τετάνου και του κοκκύτου. Γίνονται τρεις υποδερμικές ενέσεις, με διαφορά τριών εβδομάδων ανάμεσα στην κάθε μία. Το εμβόλιο επαναλαμβάνεται ύστερα από ένα χρόνο. Επίσης κάθε τέσσερα χρόνια.

Το εμβόλιο κατά της διφθερίτιδας και του τετάνου παρέχει άνοσια για 4 χρόνια. Η προστασία από τον κοκκύτη είναι απροσδιόριστη.

Η προστασία που παρέχουν το αντιδифтерικό και το αντιτοκκυτικό εμβόλιο δεν είναι απόλυτη. Αλλά και σε περίπτωση προσβολής, η ασθένεια είναι ελαφροτάτης μορφής.

3. Το αντιφυλικό εμβόλιο, έναντι του τύφου και των παρατύφων Α και Β. Πριν από 15 χρόνια γίνονταν 4 ενέσεις με διαφορά 15 ημερών ανάμε-

σα στην καθεμία. Μετά τα 15 γίνονταν 3 ενέσεις με διαφορά 15 επίσης ημερών ανάμεσα στην καθεμία. Έπειτα από ένα χρόνο, γίνεται και νύς εμβολιασμός. Το εμβόλιο πρέπει να επαναλαμβάνεται κάθε τέσσερα χρόνια.

Το αντιφυλικό εμβόλιο συνδυάζεται πολλές φορές με το αντιδифтерικό και το αντιτοκκυτικό. Γίνονται τότε 3 ενέσεις, με διαφορά 15—21 ημερών μεταξύ τους.

Το εμβόλιο αυτό πρέπει να γίνεται μετά τα 3 χρόνια. Σε περίπτωση επιδημίας, όμως, ή όταν το παιδί πρόκειται να κάνει μακρινό ταξίδι, μπορεί να γίνει νωρίτερα.

4. Το εμβόλιο έναντι της πολιομυελίτιδας.

Στο εμπόριο βρίσκεται σήμερα μόνο το αμερικανικό εμβόλιο Σόλκ. Η προστασία που παρέχει δεν είναι απόλυτη, ούτε επεκτείνεται σε όλες τις μορφές της ασθένειας. Μ' απλούστερα λόγια, ο εμβολιασμός δε γλυτώνει τελείως το παιδί από τον κίνδυνο να προσβληθεί από πολιομυελίτιδα. Αλλά, σ' οποιαδήποτε περίπτωση, ο εμβολιασμός εξασθενίζει την τοξικότητα του ιού και προλαμβάνει τα παραλυτικά φαινόμενα, που είναι τα πιο επικίνδυνα.

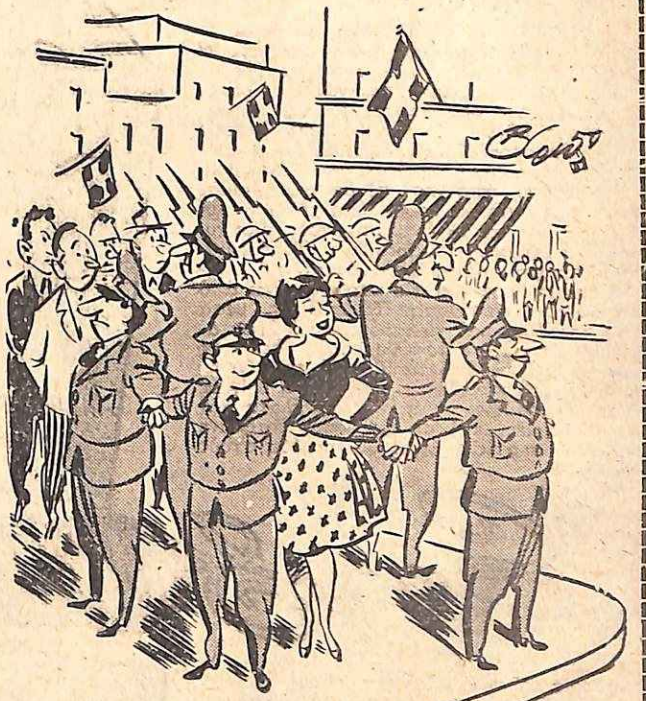
Το εμβόλιο κατά της πολιομυελίτιδας εισάγεται στον οργανισμό με υποδερμικές ενέσεις. Γίνονται τρεις ενέσεις, με διαφορά τριών εβδομάδων μεταξύ τους. Η άνοσια επέρχεται από τη δεύτερη ένεση, αλλά είναι πληρέστερη 3η μήνες μετά τον εμβολιασμό. Δεδομένου ότι η πολιομυελίτις είναι ασθένεια των θερμών μηνών, ο εμβολιασμός πρέπει να γίνεται το φθινόπωρο. Ο εμβολιασμός πρέπει να επαναληφθεί μετά ένα χρόνο. Η διάρκεια της άνοσιας ποικίλλει.

Οι Ρώσοι ανήγγειλαν τελευταία ότι παρήσκεψαν ένα εμβόλιο κατά της πολιομυελίτιδας, που παίρνεται από το στόμα και που παρέχει απόλυτη άνοσια από όλες τις μορφές της ασθένειας. Το εμβόλιο αυτό δεν κυκλοφόρησε, δυστυχώς, έξω από τις χώρες του παραιετασματος.

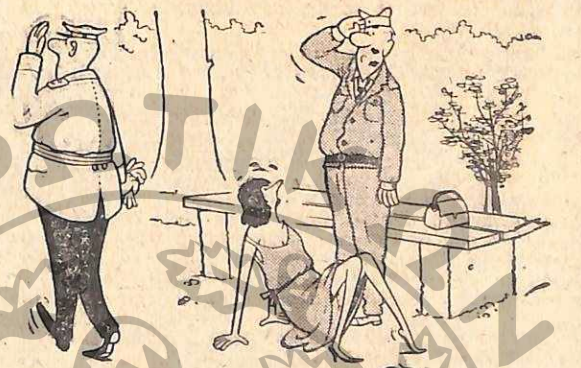
5. Το εμβόλιο Καλμέτ-Γκερκ (Β.С.С.) κατά της φυματώσεως. Οι γνώμες των επιστημόνων διακρίνονται ως προς αυτό το εμβόλιο. Ενδείκνυται πάντως, σε περιπτώσεις που το παιδί ζει μέσα σε μολυσμένο περιβάλλον (φυματικοί γονείς) ή υπό συνθήκες ανθυγιεινές. Πριν να γίνει ο εμβολιασμός πρέπει να προηγηθεί ο απαραίτητος έλεγχος με τη μέθοδο της δερματαντίδρας. Η θετική δερματαντίδρα δείχνει ότι ο οργανισμός του παιδιού έχει μολυνθεί από το μικρόβιο της φυματώσεως. Δεν υπάρχει, λοιπόν, πρόβλημα εμβολιασμού. Όταν η δερματαντίδρα είναι αρνητική, ο γιατρός θα υποδείξει στους γονείς αν ενδείκνυται ο εμβολιασμός με Β.С.С.

Το Β.С.С. μπορεί να γίνει από τις πρώτες εβδομάδες της ζωής του παιδιού. Αλλά ο εμβολιασμός δεν πρέπει να συμπληρωθεί με άλλους (αντιδифтерικό κτλ.). Κατά κανόνα, πρέπει να περάσουν δύο μήνες από τον τελευταίο εμβολιασμό, για να γίνει το Β.С.С.

Τελιωτοθεραπεία

— Ευχαριστώ πολύ, κύριο! Πάντα τόλγα εγώ πως η Αυστομία Πόλεων είναι πολύ ευγενική!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Σταυρία επί τέλους τις χαιροετούδες σου, Κόστα!

— Τρέξτε να προλάβουμε την έκθεση των αυτοκινητών.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μία ήρεμη αξιοπρεπής συζήτηση ανάμεσα σε δυο εραστές της άρχοντης ωριμότητας την ώρα ενός βροχερού δειλινού).

ΕΚΕΙΝΗ: Νά κι' η εποχή της ανίας... ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει απαλά): 'Η εποχή του συγκεντρωμένου έρωτα, θές να πής... Τού έρωτα κλειστού χώρου... Τόσον καιρό, τόσους φωτολουσμένους και χροσ-γάλανεους μήνες του καλοκαιριού, ό έως ήτανε όμορφος αλήτης, περιοδεύων πλασιέ αίσθημάτων... Από ακτή σε ακτή, από βου-νό σε βουνό, από νησί σε δάσος, πετούσε ανάλαφρα, για να κοιταχίσει τή εμπόρευ-μά του και να τή διαθήσει στους μισούν-μινους ανθρώπους του υπαίθρου. Τόξευε μα-γιώ, ποικαιμισάκια, μπλουζάκια, κι' εύρι-σκε χωρίς δυσκολία τις καρδιές κάτω από τή έλαφρά ντυσίματα. Τώρα όμως, μέσα στο έσοδο και τή νερόνιο, ό έως ά-ναγκάστηκε να καταφύγει στους κλειστούς χώρους για να βρή τή θύμια του. Οι ά-κρογιαλίες έρημώθηκαν, στα βουνά μέινανε μόνοι έκδρομείς τή πεύκα, τή έλατα και οι κουμαριές, και οι άνθρωποι έπτήσανε προστάσιας στις πόλεις! Έκεί, μέσα στους

Έρωτας Κλειστού Χώρου

τέσσερις τοίχους, αρχίζει η εποχή της περι-συλλογής, τή ημίφωτος και τών χαλιών. 'Η κορτίνα κλείνει έξω από τή παρόθυρα τή γκριζά συννεφιά και μοιάζει με αλβία που πέφτει άπάνω από τή όλόλαμπρο και φανταχτερό έργο του καλοκαιριού που τέ-λειωσε, άρσε, χειροκροτήθηκε και τώρα ά-φίνει στους θεατές του νοσταλγική μελα-γχολία...

ΕΚΕΙΝΗ (ξεφεύγει από τή αγκάλιασμά του): 'Ο έρωας τού φθινόπωρου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακριβώς...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, αλλά δεν είναι για τούς έραστές τού φθινόπωρου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; 'Ολοι οι έραστές εί-ναι ίδιοι: 'Ανοιξι και καλοκαίρι, φθινόπω-ρο και χειμώνας, προσαρμόζονται κατάλλη-λα. ντύονται ανάλογα και υποδέχονται τόν έρωτα μέσα στα άρώματα, ή μέσα στα κυ-νικά καύματα, μέσα στο φιλόδοξο ή μέσα στα γιόνια... Τί σημασία έχει τή περιβάλ-λον, ή ή μετεωρολογική κατάσταση; 'Ο έρωας είναι πάντα ό ίδιος.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, αλλά, στο ξαναλέω, όχι για τούς άγαπημένους τού φθινόπωρου—γι' αυτούς, δηλαδή, που έχουνε φθινόπωρο μέ-σα τους και νοιώθουνε τή χειμώνα να τούς πλησιάζει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία δυσχερή γκρι-μάτσα): 'Έχεις τόν περίεργο κι' ανεξήγη-το σαδισμό να υπογραμμίζεις παντού και πάντα ότι γενούσε...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αφού είναι αλήθεια: Καί, έ-πειδή τή υπογραμμίζω και σε μένα — όχι μόνο σε σένα — αυτό δε λέγεται σαδι-σμός, αλλά μαζοχισμός... Δεν κάνω κακό μόνο σε σένα αλλά και σε μένα...

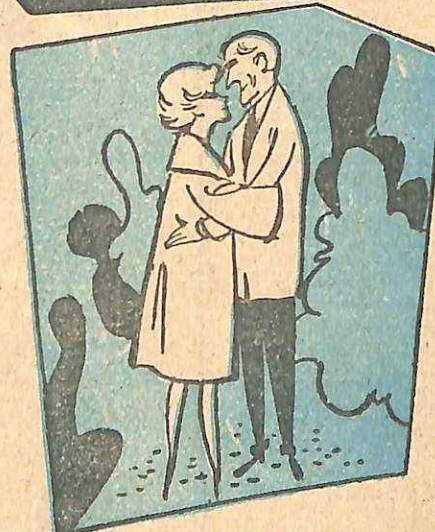
ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν ξαναγκαλιάζει): Ποιός ό λόγος, λοιπόν, να τή σκέπτεσαι και ποιός ό λόγος να τή λές;

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αν δεν τή πώ μήπως θά πάω να τή σκέπτεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διάδε από τή σκέψη σου τή χειμώνα... Πάψε να τουτουοιζεις πρην άκό-μα πίσω τή κού...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι μόνο τή κού πα-γερό είναι και ή προσμονή του... Δεν περι-μένουμε να χιονίσει για να τουτουοιζουμε, (πό τή πρώτο συνιέφ'ασμα οινούμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και κάνουμε πολύ άσχημα, τή φθινόπωρο έχει τή πολύ ποίηση από άπ'ελά... Καί, — δε τή καταλαβαίνεις: — κάνε τή έπιτακτική ανάγκη τόν έρωτα: Μέσα στον κλειστό χώρο ό έρωας κινείται πιο άνετα και οι έραστές αγκαλιάζονται

πιο σφιχτά όταν δημιουργή έπιτακτική ά-νάγκη τή αγκάλιασμα ή χαμηλή θεομο-κρασία... Τό καλοκαίρι οι άνθρωποι ζε-σταίνονται και με τή αγκάλιασμα ζεσταί-νεται άκόμα πιο πολύ. Είναι μαοτύριο έ-να αίσθημα που ρευστοποιείται σε ιδρώτα. 'Ενώ, με τή πρώτα κούα ό έρωας γίνεται θερμαντικό μέσο...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει): 'Οπως τή σά-μα τού καλοριφέρ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακριβώς... Είναι τή καλο-ριφέρ τής ψυχής που τή άνάδει τή αίσθημα για να ζεστάνει τούς ανθρώπους!

ΕΚΕΙΝΗ: Κακά είναι τή ψέματα: όταν δυο άνθρωποι άφίσουν πίσω τους τή νεάτα και βάλουνε πλήρη για τή ησυχία κι' άκύ-μαντη λιμνοθάλασσα τών γερατειών, τότε είναι υποχρεωμένοι να γίνουν αξιοπρεπείς: Τά παιδιαρίσματα γίνονται άτολμα κι' ά-νάμυστα για τή ωριμότητά τους... Τά γκριζά μαλλιά κι' οι πρώτες ρυτίδες δημι-ουργούν υποχρεώσεις. Δε μπορεί να φέρε-ται κανείς σε γυναισιόπαις όταν άπάνω στους ώμους του βαραινούνε τή χρόνια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εμένα δε βαρύνει τίποτα άπάνω στους ώμους μου. Νοιώθω πως εί-μαι πολύ έλαφρός σε μαθητές τού υπια-γαγείου.

ΕΚΕΙΝΗ: Ενοσημασθήκες δηλαδή; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι, αλλά ε'ε έρασας Δε

γεννάει κανείς παρά όταν πάω να άνα-πάω... Κι' εγώ σ' αγαπάω πάντα τή ίδιο... (Τήν αγκαλιάζει άκόμα πιο σφιχτά). Νομί-ζω πως είμαστε πάντα στην όμορφη και ξε-νοιαστή εποχή τής πρώτης γνωριμίας μας... Μπροστά μας είναι άνοιχτή όλη ή ζωή! Οι όμορφές τής ανατέλλουνε για να θαμπώ-σουνε τή μάτια μας, τή πιο φανταχτερά χρώματα ίριδίζουν μπροστά μας για να μάς πλημμυρίσουνε ναρά κι' αίσιοδοξία... 'Ελα! 'Ολα είναι δικά μας άφού ζούμε και μπορούμε να αγαπιόμαστε!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Όταν δυο άνθρωποι άρχισου-νε να μιν είναι πιά νέοι, γίνονται αξιοπρε-πείς... Αυτό διατάζει ή λογική...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί πότε ή λογική μάς έδω-σε εύτυχία;

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχία δε δίνει μόνο ή σα-χλαμάρα: δίνει και ή συναίσθησι τού «πρέ-πει»...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί πρέπει, λοιπόν, να μπορούμε σώνει και καλά στο περιθώριο, γω-ρίς να έχουμε διάθεσι: 'Εκβιαστικά πάμε να γεράσουμε;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εκβιαστικά πάς έσύ να πα-ρατείνεις τή νεάτα μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, σοβαρά, λές ότι γερά-σαμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Λέω ότι άρχισαμε να μιν εϊ-μαστε πιά έντελως νέοι... Σου άρέσει ή περίφορσις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε χρειάζονται περιφορές για να διαπιστωθή ότι περνάμε τήν πιο ό-μορφη εποχή τής ζωής μας...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι δε και τήν πιο όμορφη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διαφωνείς ότι τή φθινόπω-ρο έχει τή πιο όμορφα χρώματα;

ΕΚΕΙΝΗ: Τά χρώματα τής μελαγχ-ολίας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τά χρώματα τής πιο διάφα-νης όμορφιάς... 'Η φύσι — στο έχω πή και άλλοτε — μοιάζει τή πιο άπαλά τής γω-μάτα, τίς πιο άχνες άπογορώσεις, τήν εποχή που προλογίζει τή χειμώνα. Οι πιο διάφα-νοι συνδυασμοί τού φωτός που άρχίζει να φθίνη αγκαλιάζουν τή τοπίο που ξεθωιά-ζει...

ΕΚΕΙΝΗ: Είδες που τή λές και μόνος σου: Τή τοπίο άρχίζει να ξεθωιάζει... Τό φως άδυνατίζει, οι άπογορώσεις άτονούν... 'Ο χειμώνας πλησιάζει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Επί τέλους δεν καταλαβαί-νεις ότι είναι σκληρό, πολύ σκληρό να μού ψαλλιόζεις τή τελευταία υπόλοιπα τού κε-φιού μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Σκληρό ίσως αλλά και άναγ-καίο... Για φαντάσου να σε έβλεπα να φο-ράς ναυτικά και να παίρνεις μία σβούρα στο χέρι για να παίξεις και να μή σου μιλούσας, να σε άφαινα να γελοιοποιηθής! Δε θά ή-τανε τή σκληρό αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού τή βλέπεις τή ναυτική και τή σβούρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Με αγκαλιάζεις κι' έτοιμάζε-σαι να μού πουλήσεις «έρωτα κλειστού χώ-ρου»... 'Ενώ, αυτό δεν είναι παρά έρωας συνταξιοδότης με άρθριτικά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι κάτι πιο πολύ από σκληρή. Είσαι άπείσια!

ΕΚΕΙΝΗ (τόν αγκαλιάζει τώρα αυτή): Είσαι ειλικρινής... Δεν έκτιμάς τήν αλή-θεια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τή μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Όσο και να τή μισής, αυτή έξακολουθεί να ύπάρχει... Με τή να άνοιό-μαστε να τήν κυτάξουμε δεν τήν ξεουδετε-ρώνουμε: παρασύρουμε τήν έξουδετε-ρλωστερές αταπάτες που μπορούμε να μάς προκαλέσουν πολύ όδυμοές κουτρου-

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλά): Νά μη σε αγκαλιά-σω, λοιπόν; Νά μη σε φιλήσω;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, αλλά χωρίς νεανικές ά-κρότητες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εν τάξει. Δέξου, λοιπόν, τή αξιοπρεπή φιλή τού έρωτικού σεβασμού, μής τού Προαίτιλούς τήν 'Αφροδίτη τής Μήλου...

Χαίρις Δίγνα

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ήταν πολύ ήπιος και γλυκός. Ε-
κείνη τη χρονιά στη Φλωρεντία. Μία πρωί-
μη άνοιξε. Όλη την ημέρα της 17ης 'Ι-
ανουαρίου του 1280, οι κήρυκες είχαν τρέ-
ξει από τη μία συνοικία στην άλλη, καλώντας
το λαό να συγκεντρωθεί το άλλο πρωί μπροστά
στην εκκλησία της Σάντα Μαρία Νοβέλλα, για
ν' ακούσει μία μεγάλη και χαρισματική είδηση:
το τέλος του εμφυλίου πολέμου ανάμεσα στους
Γουέλφους και τους Γιβελίνους, που ξεκίνησε από
καιρό, τα σπλάχνα της δυστυχισμένης πολιτείας,
και το άρχισμα μιας περιόδου ειρήνης, συμφι-
λιώσεως κι' ευημερίας.

Το άλλο πρωί, η πλατεία της Σάντα Μαρία
Νοβέλλα γέμισε από κόσμο. Άσενταδες με χρυ-
σοστόλιστους ακολουθούς, πλούσιοι άστοι που συ-
νοδεύονταν από τους υπηρέτες τους, άνθρωποι του
λαού με τις φτωγικές και φθαρμένες φορεσιές
τους, στέκονταν πλάι-πλάι κι' ανακατόνιζαν με-
ταξύ τους μέσα σ' αυτό το περίεργο μωσαϊκό,
που έσθυνε τις τάξεις κι' εξεφάνιζε τα πρόνοια
και τις διακρίσεις.

Στό περιστύλιο του ναού, θρόνος πάνω στη
θάσι μιάς κολώνας, ένας νέος σερίανιζε τα βλέμ-
ματά του πάνω σ' αυτή την ανθρωποθάλασσα. Θά
ήταν ως δεκαπέντε χρόνων. Είχε ισαρό πρόσωπο,
γαμψή μύτη, μεγάλα φωτεινά μάτια κι' έκφραση
περήφανη και σοβαρή. Αυτός ο νέος ήταν ο Δάν-
της 'Αλιγκιέρης.

Γύρω του, οι άνθρωποι άγκυαλίζονταν και φι-
λιόνταν. Αυτός, όμως, στεκόταν άκίνητος και δεν
έπαυε μέρος στις ένθουσιαστικές εκδηλώσεις των συμπατριωτών του. Άλ-
λά, ξαφνικά, είδε μπροστά του, σε μικρή απόσταση, τον Μανέττο Πορτινάρι,
που είχε την ίδια ηλικία μ' αυτόν.

— 'Ε, Μανέττο! το φώναζε.
'Η φωνή του, όμως, πνίχτηκε μέσα στους θορύβους που γέμιζαν την πλα-
τεία. 'Αρχισε τότε να τρέχει, για να τον προφτάσει... Μάταιος κόπος! Τον
έχασε σε λίγο ανάμεσα στο πλήθος.

— 'Ατυχία! Από πόσον καιρό δεν έβρισκα για να τον βρω! 'Ισως να μά-
θαινε κάτι απ' αυτόν...

Ο Μανέττο ήταν ένα από τα έντεκα παιδιά του Φάλλο και της Τσελίας
Πορτινάρι κι' αδερφός της Βεατρίκης, που η ανάμνησή της, μ' όλο που την
είχε ιδη μία μόνο φορά, δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του.

Η Βεατρίκη είχε γεννηθεί την άνοιξη, του 1266 στο μεγάλο άρχοντικό
των Πορτινάρι, που θριασκόνταν στην οδό Πόρ Σάν Πιέτρο, σε μικρή από-
σταση από το ταπεινό σπίτι των 'Αλιγκιέρη. Μία χρονιά — ήταν το 1278 —
ο Φάλλο Πορτινάρι κλέψε όλους τους γείτονες στο άρχοντικό του, για ν' α-
γοράσουν μαζί την Πρωτομαγιά. Και τότε ο Δάντης είδε για πρώτη φορά
εκείνη που θα γινόταν η μεγάλη και μοναδική αγάπη της ζωής του...

Η Βεατρίκη ήταν τότε δώδεκα χρόνων κι' ο Δάντης δεκατρίων.
Ο Φάλλο Πορτινάρι είχε καλέσει στο σπίτι του πάνω από εκατό οικο-
γένειες. 'Η μεγάλη αυλή κι' οι απέραντοι κήποι είχαν γεμίσει από κόσμο.
Όλοι αυτοί οι άνθρωποι έτρωγαν, έπιναν, χόρευαν και τραγουδούσαν...
'Αλλά, ο νεαρός Δάντης δεν είχε μάτια παρά μόνο για τη Βεατρίκη.

«'Ηταν ντυμένη μ' ένα ευγενικό χρώμα, ένα κόκκινο πολύ απαλό, και τα
στολίσια της ταίριαζαν στην παιδαίστική ομορφιά της — έγραψε αργότερα.
Θα μπορούσε κανείς να πη, σύμφωνα με τα λόγια του 'Ομήρου, πως ήταν
κόρη ενός θεού κι' όχι ενός θνητού ανθρώπου».

Μία άμοιβαία έλξη έσπρωξε τα δύο παιδιά το ένα κοντά στο άλλο. Κου-
θέντιασαν κι' έπαιζαν μαζί. Όλα γύρω τους τους φαίνονταν καινούργια,
σαν να τβόλεσαν για πρώτη φορά: τα δέντρα, τα πουλιά, ο καταγάλανος
ουρανός που απλωνόταν πάνω από τα κεφάλια τους, οι άχτιδες του ήλιου

Ο ΒΕΤΕΡΝΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕ- ΤΙΣΜΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ζωή κυλούσε προς το άβυσσος, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...
Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Είχαν περάσει τώρα εννιά χρόνια, από τότε που την είχε ιδη για πρώτη
φορά. 'Εννιά χρόνια, που η σκέψη της αναμνήσεώς του με το άγγελικό πρό-
σωπο δεν έφτανε ούτε στιγμή από το μυαλό του...

Και, ξαφνικά, την είδε και πάλι! 'Ηταν η άνοιξη του 1281. Ο Δάντης
είδε τρεις γυναίκες που εργάζονταν από το δάσος του δρόμου. Στά μιά απ'
αυτές... Μόλις τον είδε, την ημέρα εκείνη της γενικής συμφιλίωσης, κι'
αμέσως τον έχασε από τα μάτια του... Δε θα μάθαινε, λοιπόν, ποτέ τίποτα
για τη Βεατρίκη...

Ο πιο ακριβοπληρωμένος κωμικός- στάρ του κόσμου

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ πολυσύνθετος, πιο ακριβοπληρω-
μένος και πιο δημοφιλής καλλιτέχνης δεν υπάρχει
σήμερα άλλος στην 'Αμερική από τον πασίγνωστο
κωμικό —φανταίσιστα Τζέρρυ Λιούις. Με άνεξαν-
τλητο ταλέντο και πρωτότυπα χιούμορ, τραγουδιστής,
χορευτής, μίμος, ταχυδακτυλουργός, ισορροπιστής, έγ-
γαστρίμυθος και ό,τι άλλο θέλετε, ο Τζέρρυ έχει κατα-
κτήσει από χρόνια, τώρα όλους τους μικρούς και τους
μεγάλους φίλους του κινηματογράφου.

— Είμαι ο εκλεκτός του Θεού! Αυτός με προίκισε
με το δώρο να μπορώ να κάνω τους άλλους να γελούν!
λέει συχνά σήμερα ο ίδιος, ενώ γελάει ανοιχτοκαρδιά.

Από το 1946 ο Τζέρρυ αποτελούσε «ζευγάρι» με τον
έπίσης γνωστό ηθοποιό και τραγουδιστή Ντίν Μάρτιν.
Μέσα στη δεκαετία αυτή της στενής συνεργασίας τους
πρωταγωνίασαν σε 16 ταινίες, που είχαν παγκόσμιο
έπιτυχία, έπαιξαν σε άλλες 200 και πλέον ειδικές ται-
νίες για την τηλεόραση, εμφανίσθηκαν αχώριστοι σε δε-
κάδες επιθεωρήσεις στο θέατρο, στο ραδιόφωνο και
στην τηλεόραση, «γύρισαν» πάντα μαζί αρκετές δεκάδες
δίσκων γραμμοφώνου με τις μεγαλύτερες τραγουδι-
στικές επιτυχίες τους και, τέλος, «Σιαμαίοι αδελφοί» πάν-
τα, εμφανίσθηκαν σε εκατοντάδες κοσμικά νυκτεριώ-
να, εμφανίσθηκαν σε εκατοντάδες «κωμικοί. Φυσι-
κός, όλες αυτές οι εμφανίσεις τους συνέδεσαν τόσο στε-
νά και τους έφεραν τέτοια οικονομική άνεση, ώστε πολ-
λές φορές και οι δυο μαζί να κάνουν ένθουσιαστικές δη-
λώσεις όπως αυτές:

— Με τον Ντίν, έλεγε συχνά ο Τζέρρυ, είμαστε κάτι
περισσότερο από συνάδελφοι και συνεργάτες: Είμαστε
αδελφία με κοινά μυστικά
και κοινά οικονομικά συμ-
φέροντα. Τίποτα δεν πρό-
κειται να διακόψει τη συ-
νεργασία μας και στο
μέλλον...

Και πλειοδοτούσε ο
Ντίν:

— Με τον Τζέρρυ μαζί
γνωρίσαμε τη φτώχεια και
μαζί τώρα γνωρίζουμε την
έπιτυχία και τον πλούτο.
Είμαι σίγουρος ότι μόνο
η εξαφάνισή του ενός θα
γίνει αίτια να χωρίσουμε.
'Αλλά αυτό δεν πρόκειται
να γίνει ποτέ!...

Κι' όμως, πριν περά-
σουν μερικοί μήνες από
τις δηλώσεις αυτές, έσκα-
σε η «δύσβα» που αναστά-
τωσε το Χόλλυγουντ και όλους τους άνα τον κόσμο θαυμαστές
και φανατικούς φίλους του «ζεύγους». Ο Τζέρρυ και ο Ντίν χώ-
ρισαν ξαφνικά για πάντα χωρίς ποτέ κανείς να μάζη την πραγ-
ματική αιτία. Τόσο ο ένας όσο και ο άλλος απέφυγαν και απο-
μακρίθηκαν από τους φίλους τους την αιτία του
φεύγοντας ακόμη να εξηγήσουν στους φίλους τους την αιτία του
καλλιτεχνικού... διαζυγίου τους. Το μόνο που επαναλαμβάνει συ-
χνά ο Ντίν είναι το εξής:

— 'Ηταν καιρός πια να πραγματοποιηθεί αυτός ο χωρισμός.
'Η φίλια μας όμως με τον Τζέρρυ θα μείνει παντοτεινή και ει-
λικρινής...

Όσο για τον Τζέρρυ, αυτός λέει τα εξής:
— 'Ισως να βγή σε καλό και των δυο μας αυτός ο καλλιτεχνι-
κός χωρισμός. Μόνος του τώρα ο καθένας θα έχη περισσότερη έ-
λευθερία δράσεως και μεγαλύτερη προσωπική επιτυχία...

'Ετσι από τα τέλη του 1956 και μετά οι άλλοι «αδελφοί»
εργάζονται χωριστά και σε διαφορετικά είδη ταινιών. Ο Μάρτιν
προτίμησε τα δραματικά ή θεαματικά φιλμ με φανερό προτίμησι
στο είδος των «κασσιόπιδων». Ο Τζέρρυ, πάλι, συνέχισε την επί-
δοσή του στα κωμικά —μυστικά. Από τον χωρισμό του με τον
Μάρτιν και μετά πρωταγωνίασε σε 7 ταινίες μόνος του, που
γνώρισαν την ίδια εμπορική επιτυχία όπως και οι πρώτες με τον
«αδελφό» του. Μερικές απ' αυτές είναι και οι εξής: «Να φαντά-
σαστε, να μάλαμα», με την Λίλιαν Μοντεβέκι, «Τα πεντάδυμα του
Τζέρρυ», με την Κόνι Στήβενς, «Ο Τζέρρυ ταχυδακτυλουργός», με
την Μαρί Μακντόναλντ, «Θαλασσοπόρος σαν τον Τζέρρυ», με
την Ντίνια Μέρριλ και μια-δυο ακόμη. Την τελευταία αυτή ταινία
την τελείωσε μόλις πρό μηνών και τώρα ο συμπαραστάτης κωμι-
κός βρίσκεται σε διακοπές στη Φλωρίδα. Μόλις επιστρέψι, όμως,
στο Χόλλυγουντ, θα αρχίσει το γύρισμα της νέας του ταινίας «Ε-
πίσκοπος πλανήτη», ενώ συνεχρώνω θα τον περιμέ-
τισκεμ σ' ένα μικρό πλανήτη, ενώ συνεχρώνω θα τον περιμέ-
τισκεμ σ' ένα μικρό υποχρεώσεως.

Χαρακτηριστική απόδειξη της καλλιτεχνικής αξίας του είναι
και το εξής γεγονός, που συνέβη πρόσφατως. Είχε ληθεί το πο-
λυετές συμβόλαιο, που είχε με ένα από τα μεγαλύτερα στούντιο
και άρχισαν οι διαπραγματεύσεις για την ανανέωσή του. 'Επειτα
από πολυήμερες συζητήσεις, η συμφωνία έκλεισε με τα ίδια στούν-
τιο και το σχετικό συμβόλαιο υπεργολά. Βάσει του συμβολαίου
αυτού αναλαμβάνει την υποχρέωση άρεσκείας του. 'Ακούστε τώρα
μια ταινία το χρόνο της απολύτου άρεσκείας αυτής: 'Αμέσως μετά
και την οικονομική πλευρά της συμφωνίας στα ταμεία της εταιρίας
την υπογραφή ο Τζέρρυ κατευθύνθηκε στο ποσό των 4.000.000 δολλα-
ρίων, ενώ λίαν προσεχώς και κατά δόσεις θα εισπράξει ακόμη
3.000.000, πράγμα που σημαίνει ότι για κάθε ταινία θα πλη-

Ο Τζέρρυ Λιούις και η Κόνι Στή-
βενς σε μία σκηνή της ταινίας
«Τα πεντάδυμα του Τζέρρυ».

Τζέρρυ ΛΙΟΥΙΣ

σώδη με ένα εκατομμύριο δολάρια!...

Ο Τζέρρυ Λιούις — το πραγματικό
του όνομα είναι Τζόζεφ Λέιτς — γενή-
θηκε στη μικρή πόλη Νιούαρκ της 'Αμερι-
κής στις 16 Μαρτίου του 1926. Ο πα-
τέρας του ήταν επίσης γνωστός κωμικός
στην εποχή του και η μητέρα του διάση-
μη πιανίστα... εγγαστρίμυθος! Μέχρι τα
5 χρόνια του μεγάλωσε σαν ένα κανονι-
κό παιδί. 'Αλλά ήταν πολύ άτακτο μέ-
χρι του σημείου να αναγκάζεται ο πατέ-
ρας του να το έχη διαρκώς... δεμένο κον-
τά του. Φυσικά, το περιβάλλον του «βα-
ριετέ» και του «ταίριου», μέσα στα ό-
ποια γεννήθηκε και μεγάλωσε, το έπη-
ρεσαν τόσο πολύ, ώστε από ηλικίας 6 ετών έπαιζε να γίνη «καλ-
λιτέχνης». Ο πατέρας του δεν του χάλασε το χατίρι και το έ-
θγαλε πράγματι στη «ράμπτα». 'Αλλά η πρώτη του εμφάνισή
στην εποχή του και η πρώτη επιτυχία. Απογοητευμένος σταδίου
πια και παρακολουθούσε τους άλλους, ενώ τα μάτια δεν έχαναν
τίποτα και το μυαλό του δουλεύε αδιάκοπα.

Από ηλικίας 12 μέχρι 16 ετών αναγκάστηκε να εργασθή σε
διαφορές δουλειές, άσχετες με τα θεάματα, και το 1943 ξαναγύρι-
σε κοντά στον πατέρα του ως «μαθητευόμενος». 'Ετσι δειλά-
δειλά άρχισε τη καριέρα του ως κωμικός —τραγουδιστής —μίμος
για να εξελιχθεί μέχρι το 1949 σε έναν δημοφιλέστατο καλλιτέ-
χνη. Λίγο αργότερα τον πρόσεξε ένα «λαγωνικό ταλέντων» και
τον έφερε στο Χόλλυγουντ, για να γίνη έπειτα από μερικά χρόνια
«άστρας» πρώτης κλάσεως και ένας από τους πιο «εμπορικούς»
στην ιστορία του αμερικανικού κινηματογράφου.

Από το 1944 ο Τζέρρυ είναι παντρεμένος με την Πάτι Πάλ-
μερ. Την από πόση πλευράς ευτυχία του ζεύγους συμπληρώνουν
τώρα 4 παιδιά, τρία φυσικά κι' ένα υιοθετημένο, ο Ρόναλντ, 9
έτων. Τα άλλα είναι ο Κάρι, 13 ετών, ο 'Αντονι, 3, και ο Κρί-
στοφορ, 2 ετών.

Ο. PENNY

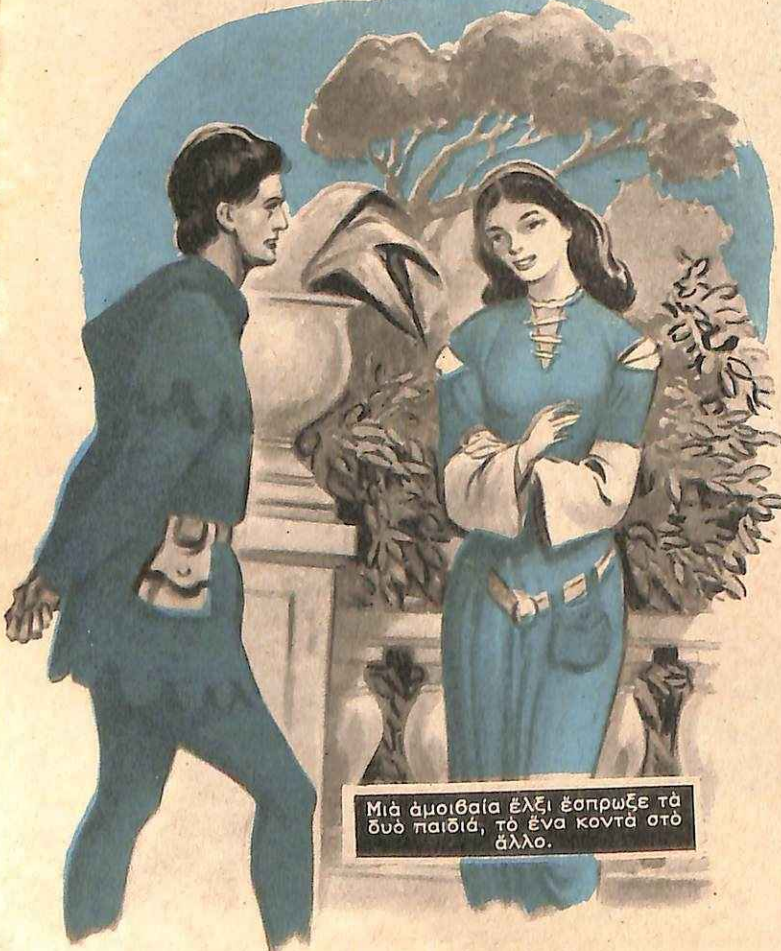
Κινηματογραφικές πεννίες

* 'Υστερα από απουσία τριών χρόνων, ο Ραμόν Πελλεγκρίν
63 ξαναγύρισε στον κινηματογράφο με το φιλμ «Νέοι». Πρό-
κειται για ένα φιλμ τύπου «γυμναστήριο», που θα γυριστή στη Σα-
χάρα και στο οποίο ο Ραμόν Πελλεγκρίν θα έχη για πρωταγόνισ-
τη νεαρά κοπέλη πρωταγωνίστρια του φιλμ «Ορέα Νέγκρος»
Μαρτίνια Ντάου.

* 'Η εγχείρησις, που έγινε στο γυαλί του 'Αμερικανού παρα-
γωγού Σαμουέλ Γκάλντουιν, σημείωσε απολυτή επιτυχία.

* Ο Γιούλ Μπουρνεν πρωταγωνιστούσε το διηρωματικό δια-
δραμικό, που του έδωσαν χάρη στη νέα του θέση στον Ο.Η.Ε.,
για να μεταβή στο Λονδίνο και να πρωταγωνιστή σ' ένα φιλμ
στο οποίο θα υποδύη το ρόλο ενός τραυμένου... γκαγκστερ.

* Τα βασικά του φιλμ «Επικίνδυνες σχέσεις 1960» και των
παραγωγών του δε θα τελειώσουν φανταίσιμα ποτέ. Ο πατέρας της
Τζιλίαν Χίλες υπέβαλε τώρα μήνυση κατά του Ραζέ Βαντιν ύπ-
νότας ν' αποζημιωθεί η κόρη του, επειδή αποκλείστηκε από τη
διανομή του έργου και ν' αναρωτή το συμβόλαιο, που τη δεσμεύει
για το γύρισμα δυο ακόμη φιλμ.

Μία άμοιβαία έλξη έσπρωξε τα
δύο παιδιά, το ένα κοντά στο
άλλο.

— Κι' εγώ τι θ' άπο-
γίνω; είπε η Χαττίγκα.
Δε θα μπορέσω ποτέ να
ξαναγυρίσω στην Κά-
σμιπα! Πρόδωσα!...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Έλα μαζί μου, είπα απλά το παιδί.
— Πού θέλεις να με πάς;
— Έλα μαζί μου, ξανάπε ο μικρός.
— Ακολουθήσαν μερικά στενά δρομάκια και, τέλος, έφτασαν μπρός
σ' ένα μικρό μονόροφο σπιτάκι.
— Έμπα, είπε ο Γιουσούφ στο λοχαγό. Μη φοβάσαι.
Μέσα στο μισοσκόταδο, ο Τεσσιέ είδε μερικά σκαλιά. "Εδήγαλε το
περίστροφό του απ' τη ζώνη του κι' ανέβηκε τα σκαλιά. Σάν έφτασε
στην εξώπορτα του σπιτιού, άκουσε μιάν άρμονική γυναικεία φωνή να
του λέει:
— Ο Θεός μαζί σου, λοχαγέ Τεσσιέ!
Ο λοχαγός αναπρίχισε. Σήκωσε τα μάτια του και είδε μπροστά
του την άρσνια Χαττίγκα. Την είδε άπως εκείνη την ήμερα...
... Ξαναγύρισε νοερά μερικά χρόνια πίσω. Θυμήθηκε τη μάχη που
είχε δώσει έναντιον μερικών "Αλγερινών έπαναστατών. Είχαν πιάσει
τότε μερικούς αχμαλώτους. "Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ένας νέος
πέρα πολύ άρσιος, που το πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο μ' ένα βέλο.
"Όταν ο Τεσσιέ διάταξε τον ύπολοχαγό Ντυράν να βγάλη απ' το πρό-
σωπο του αχμαλώτου το βέλο, όλοι άπόμειναν άφωνοι.
— Μιά κοπέλλα! φώναζε έκπληκτος ο Τεσσιέ. Μιά "Αλγερινή! Πώς
σε λένε;
— Χαττίγκα.
— Πυροδόλησες έναντιον μας...
— Ναι, γιατί και οι δικοί σου άνθρωποι πυροβολούσαν έναντιον μου.
— Γιατί δεν παραδόθηκες, αντί να πυροβολήσ;
— Γιατί δεν ήθελα να παραδοθώ, απάντησε περήφανα η κοπέλλα.
— Ξέρεις τί σε περιμένει τώρα;
— Ο θάνατος. Τουφεκίστε με! απάντησε περιφρονητικά η Χαττίγκα.
— Δε θα σε δικάσω εγώ, είπε ο Τεσσιέ. Θα σε δικάσει ο διοικητής.
Θά σε τουφεκίσουν στο "Αλγέρι.
— Δεν είναι το ίδιο, έδω ή στο "Αλγέρι;
— Όχι, δεν είναι το ίδιο.
Ο λοχαγός Τεσσιέ πήρε την Χαττίγκα στη σκηνή του και της έδωσε
να φάη και να πιη. Σάν έφαγε, η κοπέλλα άποκοιμήθηκε. Ο λοχαγός
την κύτταζε καθώς κοιμόταν και είδε πως ήταν χαριτωμένη, όμορφη,
γλυκεία και μόλις δεκάξη χρονών. Σκέφτηκε πως αν την παρέδιδε στη
διοίκηση, θα την τουφεκίζουν χωρίς πολλές διατυπώσεις.
Σε λίγο, ο λοχαγός άποκοιμήθηκε κι' αυτός. "Αλλά τη νύχτα άκου-
σε ένα θόρυβο άλλοκοτο και σάν άνοιξε τα μάτια του είδε την Χατ-
τίγκα να το σκάη τρέχοντας. Τόν θόρυβο τόν είχαν άκούσει κι' ο Ντυ-
ράνας, όταν ο Τεσσιέ με βρισιές κι' απειλές τούς έμπόδιζε. "Ετσι η Χατ-
τίγκα χάθηκε απ' τα μάτια τους και γλύτωσε.
"Από τότε ο Τεσσιέ δεν την ξαναείδε. Πά χρόνια πέρασαν κι' ο ά-
ξιωματικός ξαναγύρισε στη Γαλλία, στο Παρίσι. Τέσσερα χρόνια έμει-
νε εκεί. Καί ξαναγύρισε και πάλι στο "Αλγέρι, τώρα που οι άντάρτες
είχαν σηκώσει κεφάλι έναντιον των Γάλλων κι' ο πόλεμος είχε ξαναρ-
χίσει.
"Όλ' αυτά, ο λοχαγός Τεσσιέ τά ξαναθυμήθηκε καθώς είχε μπροστά

Η άλεξιπρωτίστρια
παντρεύεται

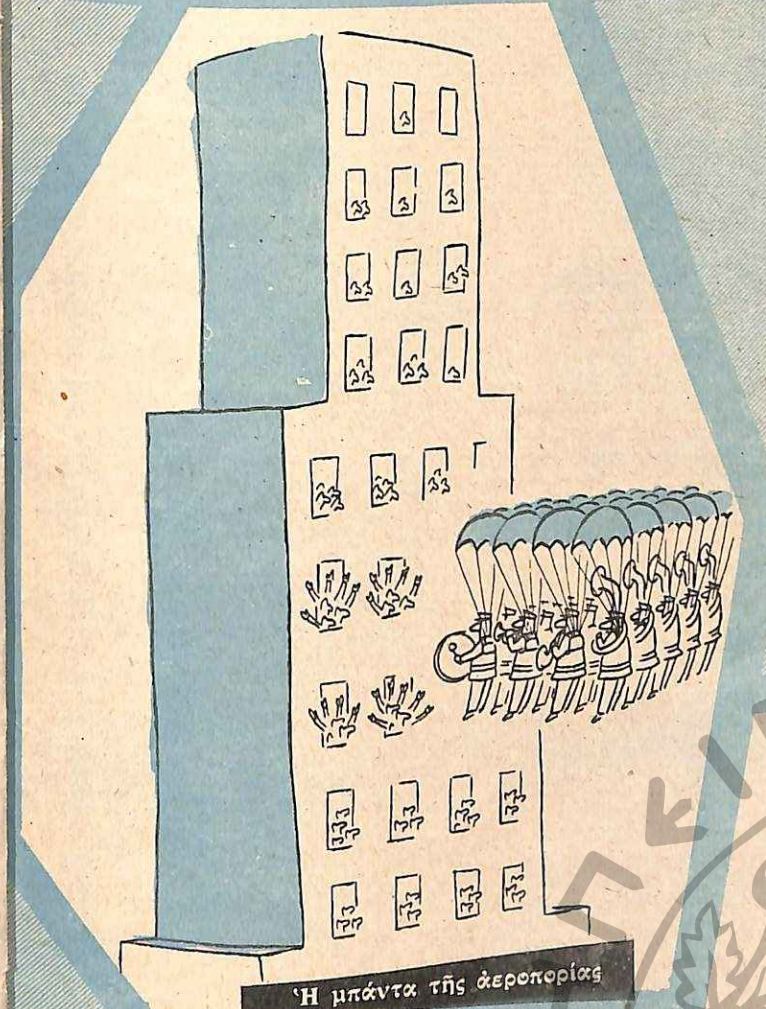

Χωρίς λόγια

Η άγάπη ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ

ΕΙΧΕ ξαναγυρίσει στο "Αλγέρι έπειτ' από τέσσερα χρόνια
άπουσίας, κι' άμέσως κοπάλαβε πως τά πράγματα είχαν
έντελως αλλάξει. Πολιμική άτμόσφαιρα βασιλευσε και οι
περίπολοι στοματούσαν άντρες και γυναίκες και τους γύ-
ρευαν τις τυυτότητές τους.
Σταμάτησαν λοιπόν και το λοχαγό "Αντρέ Τεσσιέ. "Επί κε-
φαλής τους ήταν ένας Σενεγαλέζος.
— Πού πάτε, κύριε λοχαγέ; τόν ρώτησε.
— Πηγαίνω στην Κάσμιπα για να συναντήσω έναν "Αλγερινό
φιλο μου.
— Μά εκεί υπάρχει μεγάλος κίνδυνος!
— Δε φοβάμαι, θα πάω μόνος μου, πρόσθεσε ο λοχαγός, ό-
ταν ο Σενεγαλέζος τού πρότεινε να τού δώση ένα στρατιώτη
νιά να τόν συνοδεύη.
Σάν έφτασε στην όδη Ντυρεγκάρ, ο Τεσσιέ μίηκε σ' ένα
καφενείο, όπου τόν περίμενε ένας παλιός του γνώριμος, ο Χαμέντ, που
ήταν έμπορος και πουλούσε διάφορα "σουθενίρ", άγαλματάκια, τσιγά-
ρα και χαλιά.
— Πώς πάει τ' έμπορίο, Χαμέντ; τόν ρώτησε.
— Πώς να πάη; "Ασχημ', πολύ άσχημα. Δεν πουλάω τίποτα. "Όλοι
φεύγουν, όλοι φοβούνται. Ο "Αλλάχ να βάλη το χέρι του να τε-
λειώσει γρήγορα αυτός ο πόλεμος... ο "Αλλάχ που τά βλέπει και τά
ξέρει όλα...
"Όλη την ώρα που ο λοχαγός κουδέντιαζε με τόν "Αλγερινό, ένα
παιδί έξω απ' το καφενείο, τούγνεφε συνεχώς, άλλ' ο Τεσσιέ δεν έδινε
προσοχή σ' αυτό. Βλέποντας πως ο λοχαγός εξακολουθούσε να μην τού
δινή σημασία, το παιδί μίηκε θαρρετά στο καφενείο, πλησίασε τόν λο-
χαγό και τούδειξε τις κάρτ-ποστάλ που πουλούσε.
— Ωραίες κάρτ-ποστάλ με τοπία τού "Αλγερίου, τού είπε. Πάρτε
καμιά...
— Φύγε από δω, έξω! φώναξε ο Χαμέντ στο παιδί.
"Εκείνο γέλασε, πλησίασε με πρόπο το λοχαγό και τούβαλε στο χέρι
ένα διπλωμένο χαρτί. Ο Τεσσιέ τ' άνοιξε; άμέσως και διάβασε αυτά
τά λόγια, ενώ το παιδί πείριζε τόν Χαμέντ για να μην καταλάβη τί-
ποτα απ' όλ' αυτά: "Εδήγα γρήγορα απ' το καφενείο. "Η ζωή σου
κινδυνεύει!"
Ο λοχαγός διάταξε για μιά στιγμή. "Ήταν μήπως ένα άστείο; "Η
ήταν άληθινά μιά προειδοποίηση;
Και ποιάς ένδιαφερόταν τόσο πολύ για το Γάλλο αξιωματικό; Ποιάς
τού είχε γραφεί αυτό το σημείωμα;
"Ωστόσο, ο Τεσσιέ σηκώθηκε άπότομα και βγήκε απ' το καφενείο, ά-
καλουθούμενος απ' το παιδί κι' απ' τόν Χαμέντ, ενώ οι άλλοι πελάτες
είχαν μείνει μέσα και τους κύτταζαν με περιέργεια.
Ποιν προσφάσαν να κάνουν καμιά έκποσση βήματα, φάνηκε από-
τομα μιά λάμψη κι' ένας δαιμονισμένος κρότος γέμισε την άτμόσφαιρα.
Μέσα στο καφενείο είχε έκρηξη μιά βόμβα! "Αν ο αξιωματικός είχε
μείνει μέσα...
"Όλοι άρχισαν να ποέχουν παός όλες τις διευθύνσεις φοβισμένοι.
"Εφτασε άμέσως επί τόπου μιά περιπόλος από Σενεγαλέζους. Κι' άλ-
λοι στρατιώτες έρχονταν τρέχοντας από άλλη κατεύθυνση.
"Απ' το καφενείο έβγαλινε καπνός. "Ένας τούχος είχε σωριαστή σ' έ-
ρείπια. Φωνές άκούγονταν από παντού. "Ισως να υπήρχαν και νεκροί...
Οι στρατιώτες σχημάτισαν μιά ζώνη γύρω απ' τόν τόπο τού δυστυ-
χήματος κι' άρχισαν τις άνταρσεις, έμπυδίζοντας τόν κόσμο να πλη-
σιάση.
Ο Τεσσιέ άποχρίστηκε τόν Χαμέντ και προσχώρησε μόνος τόν ανά-
μεσα απ' τα στενά της Κάσμιπα. "Ανασπώτόταν ποιάς να τού είχε στεί-
λει το σημείωμα που τόν γλύτωσε απ' το θάνατο.
Καθώς προχωρούσε, είδε πως δεν ήταν μόνος τόν: τόν ακολουθούσε
το παιδί που τούχε δώσει το σημείωμα.
— Ποιάς είσαι σύ; τόν ρώτησε.
— Είμαι ο Γιουσούφ, απάντησε το παιδί χαμογελώντας.
— Ποιάς σούδωσε να μού φέρης το σημείωμα;

του την άρσνια Χαττίγκα, που είχε γίνει πιά γυναίκα και τόν κύτταζε
χαμογελώντας γοητευτικά.
— Πώς μ' άναγνώρισε; τη ρώτησε.
— "Όποιος κάνει το καλό, απάντησε εκείνη με φωνή γλυκεία, καθι-
σμένη χαμώ μπρός στα πόδια του, δεν τόν ξεχνάω ποτέ.
— "Ήξερες για τη βόμβα που έπρόκειτο να έκραγη;
— Ναι, τόν ήξερα.
— Και δεν ήθελες να πεθάνω; Για ποιά λόγο;
— Κι' έσύ τότε που τούσκασα έμπόδισες τούς δικούς σου ανθρώπους
να με πυροβολήσουν. Σου άνταπόδισα ό,τι έκανες για μένα και σε
είδοποίησα με το μικρό μου φίλο, το Γιουσούφ.
Κατέθηκαν μαζί απ' το σπίτι και διάσχισαν τη συνοικία της Κάσμιπα,
ό ένας πλάι στόν άλλον. Καθώς βάδιζαν, ο Τεσσιέ της είπε πως σε
λίγους μήνες θάφαινε απ' το "Αλγέρι. Τότε η Χαττίγκη τόν ρώτησε:
— Κι' εγώ; "Εγώ τι θ' άπογίνω; Δε θα μπορέσω ποτέ να ξαναγυρί-
σω στην Κάσμιπα. Πρόδωσα! Καταλαβαίνεις κι' ήθελα να πώ, λοχαγέ
Τεσσιέ.
— Καταλαβαίνω, απάντησε σκεπτικός ο λοχαγός. Τάτε θάρρης μα-
ζι μου!
— "Ετσι άποφάσισε, φαίνεται, ο Θεός μου, ο "Αλλάχ, κι' έτσι ο δικός
σου ο Θεός, ο "Ιησούς. Είμαστε σύμφωνοι, Σίντι. (Κύριε) Τεσσιέ.
— Πάμε να με λες Σίντι. Να με φωνάζεις με τ' όνομά μου: "Αντρέ.
— Όχι, θα σε φωνάζω εμπόμπας.
— Και τί σημαίνει αυτό, Χαττίγκα;
— "Αγνη μου", απάντησε η νέα σιγά.
Περπατούσαν λοιπόν μαζί ο λοχαγός και η Χαττίγκα κι' ο αξιωματι-
κός δεν χάρτανε να βλέπη την όμορφή της κοπέλλα, που τόν κύττα-
ζε κι' αυτή χαμογελώντας του γλυκά.
"Εκείνη τη στιγμή, κάποιος έπρεξε κοντά στο λοχαγό: ήσαν ο Χαμέντ,
— Κύριε λοχαγέ, τού είπε, αυτή η κοπέλλα που είναι μαζί σου δε
μπορεί πιά να ξαναγυρίση στην Κάσμιπα έπειτ' απ' αυτό που έκανε.
Γι' αυτούς, ήταν προδοσία που σε είδοποίησε. "Αν ξαναγυρίση, θα την
σκοτώσουν! Πάρτην μαζί σου, κύριε λοχαγέ, πάστην μαζί σου!
— Δε μπορώ να την πάρω μαζί μου. Θα μείνω άκόμη έδώ κάπου έξη
μήνες άκόμη.
— Έχεις όμως ένα σπίτι δικό σου στο Παρίσι, δεν είν' έτσι; έπε-
μεινε ο Χαμέντ.
— Ναι, φίλε μου.
— Τότε, συνέχισε ο Χαμέντ με πονηρό χαμόγελο, θα συνοδέψω εγώ
ο ίδιος την Χαττίγκα στο Παρίσι και θα την πάω στο σπίτι σου. Η
Χαττίγκα θα σε περιμένει, γιατί σ' άγαπάει!
— Καλά, είπε ο λοχαγός, αλλά έσύ γιατί θέλεις να πας στο Παρίσι
και να συνοδέψης την Χαττίγκα; Τι σχέσι έχεις έσύ μαζί της;
— Γιατί, απάντησε ο γέρο Χαμέντ σιγά, γεμάτος συγκίνηση, γιατί
αυτό το τρελλοκόριτσο που πήγε κι' έρωτεύθηκε ένα Γάλλο αξιωματι-
κό, είναι κόρη μου. Ναι, κύριε λοχαγέ, κόρη μου!...

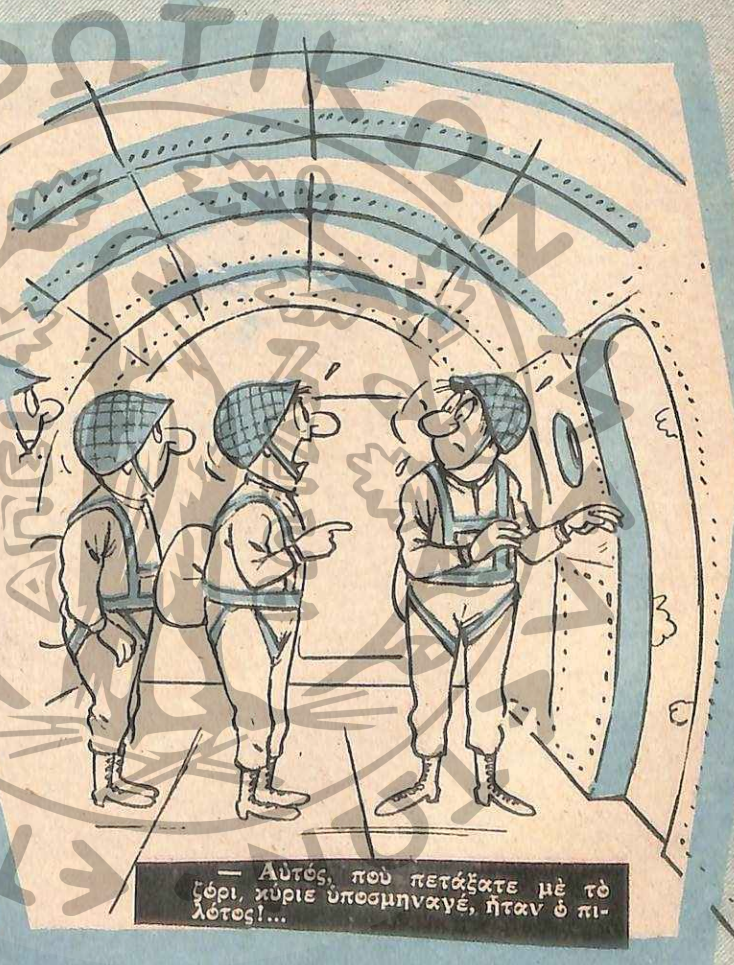

Η μπάντα της άεροπορίας

— Συνάδελφε! Έέχασες το άλεξι-
πτωτό σου!

Άλεξιπρωτίζεται

— Αυτός, που πετάξατε με το
ζόρι, κύριε ύποσηναγέ, ήταν ο πι-
λότης!...

Παρουσιάζει κινδύνους, άλλ' είναι κάποτε απαραίτητη

ΣΤΑ τελευταία 10-15 χρόνια, έχη αυξηθῇ σημαντικά ὁ ἀριθμὸς τῶν τοκετῶν πού γίνονται μὲ καισαρική τομή. Στὸν Καναδᾶ, ὁ μέσος ὅρος τοὺς εἶναι 3% τοῦ συνόλου τῶν τοκετῶν καὶ στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες πλησιάζει τὰ 5%.

Ὁ πολὺς κόσμος νομίζει ὅτι ἡ χειρουργική αὐτὴ ἐπέμβασις — ἡ ἐξαγωγή δηλαδὴ τοῦ ἐμβρύου ἀπὸ μιὰ τομὴ τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων καὶ τῆς μήτρας — ἔχει κάποια σχέση μὲ τὸν Ἰούλιο Καίσαρα. Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ὀφείλεται στὴν κάπως λανθασμένη ὀνομασία τῆς. Στὴν πραγματικότητα, οἱ ἀρχαῖοι αὐτὴ ἐπέμβασις καὶ οἱ Ἑβραῖοι — ἐθαζαν πολλὰς φορές μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ ἐμβρυο μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῶν ἐτοιμοθνήτων ἢ νεκρῶν ἐγκύων γυναικῶν, γιὰ νὰ προσπαθῶσιν νὰ τὸ διατηρήσιν στὴ ζωή.

Ἡ ἀσυνήθιστη αὐτὴ φωτογραφία παρουσιάζει ἕνα νεογέννητο βρέφος μὲ ἀκόπο ἀκόμη τὸν ὀμφαλικοὺ λώρο, ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὴ μήτρα τῆς μητέρας μὲ καισαρική τομή.

Ἡ συχνότερη ἐνδειξὴ γιὰ καισαρική τομή εἶναι οἱ μικρὲς διαστάσεις τῆς πυέλου, πού δὲν ἐπιτρέπουν νὰ περάσῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἐμβρύου.

Τὰ παιδιά αὐτὰ ὀνομάζονταν («Καίσωνες», ἀπὸ μιὰ Λατινικὴ λέξις πού σημαίνει «κόβω»). Ἐτοὶ λοιπὸν προέβλεπε ὁ ὀνομασία τῆς καισαρικής τομῆς, λίγο παρεφθαρμένη.

Ἡ πρώτη ἱστορικὴ ἐξακρίβωμένη καισαρική τομή εἶναι τὸ 1500, στὸ Σιγκερκχάουζεν τῆς Ἑλβετίας. Ἐνῶς εὐνοχιστὸς χοῖρον, ὀνόματι Ἰακώβ Νούφερ, ἔκαμε μ' ἐπιτυχία αὐτὴν ἐγχείρησι στὴ γυναῖκα του, ὅταν τὴν εἶχαν καταδικάσει πιά οἱ μαμές καὶ οἱ κούρεις (οἱ χειρουργοὶ τῆς ἐποχῆς).

Ὡστόσο, ἐπὶ 4% αἰῶνες μετὰ τὴ θαρραλέα αὐτὴ ἐπέμβασις τοῦ Νούφερ, ἡ καισαρική τομή ἦταν μιὰ ἀπὸ τὴς πιὸ ἐπικίνδυνες ἐγχειρήσεις. Πέθαναν οἱ μισοὶ περίπου ἀπὸ τὴς γυναῖκες πού ὑποβάλλονταν σ' αὐτὴν, ἀπὸ μολύνσεις, αἱμορραγίες, λάθος τῶν χειρουργῶν, κλπ. Στὰ τελευταία 20 χρόνια ὅμως, ἡ θνησιμότης κατέβηκε σ' ἕνα ἀσήμαντο ποσοστὸ, χάρις στὴν καλλιτέρεψι τῶν χειρουργικῶν μεθόδων, τὴν ἐξάσκηση τῶν χειρουργῶν, τὰ ἀντιβιοτικά, τὴς εὐκόλες μεταγγίσεις αἵματος, κλπ.

Κι' ὅμως κανεὶς γιατρός δὲν ἀποφασίζει αὐτὴν τὴν ἐγχείρησι, ἀν δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτη ἀνάγκη, ἀν δὲν κινδυνεύει δηλαδὴ ἡ ζωὴ τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ.

Τέτοιοι κίνδυνοι εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιασθῇ ὅταν δὲ μὴν νὰ βγῇ φυσιολογικὰ τὸ παιδί, π.χ. γιὰ τὸ κεφάλι τοῦ εἶναι δυσανήλογα μεγαλύτερο ἀπὸ τὴς διαστάσεις τῆς πυέλου, ἢ γιὰ τὴν εἶναι ἀνώμαλη ὁσὶ μὲσα στὴ μήτρα, ἢ γιὰ τὴν εἶναι ἀνώμαλο ἐμβόδιο (ὄγκος) φράζει τὴν ἐξόδου τῆς μήτρας.

Ἄλλοι λόγοι εἶναι ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι (πίεσι) τῆς μητέρας, οἱ ἐπιμόνοι ἐμετοὶ κατὰ τὴν ἐγ-

κυμωσύν, ὁ διαβήτης, ὁ καρκίνος τοῦ τραχήλου τῆς μητέρας, ἡ ρευματικὴ ἐνδοκαρδίτις, ἡ πρόωρη ἐξόδος τοῦ ὀμφαλικοῦ λώρου, ἡ ἀσυμφωνία τοῦ παράγοντος (ῥέζους) στὸ αἷμα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας, προηγούμενοι δυσκολοὶ τοκετοὶ καὶ γεννήσεις νεκρῶν παιδιῶν, δύσκολος πρῶτος τοκετὸς σὲ γυναῖκα κάπως ἡλικιωμένη, κλπ.

Ὁρισμένοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λόγους — ὁ πῶς ἡ δυσαναλογία εἶναι ἡ ἀδράνεια τῆς μήτρας, πού παρατηρεῖται συνηθέστερα στὸν πρῶτο τοκετό. Ἡ μήτρα δὲν κάνει τίς ἀπαιτούμενες συσπάσεις γιὰ νὰ βγῇ τὸ ἐμβρυο. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὁ γιατρός περιμένει, προσπαθώντας νὰ προκαλέσῃ αὐτὲς τὴς συσπάσεις μὲ τεχνητὰ μέσα.

Πόσο ὅμως θὰ περιμένῃ; Αὐτὸ εἶναι ἕνα ζήτημα λεπτό, πού ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κρίσι του. Εἶναι γεγονός πάντως ὅτι, ὅσο περνάει ἡ ὥρα, οἱ κίνδυνοι αὐξάνουν. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βιασθῇ ὁ γιατρός νὰ ἀποφασίσῃ καισαρική τομή, ἀν δὲν ἐξαντλήσῃ πρῶτα κάθε ἄλλο μέσον.

Ὁ πῶς ὅμως θὰ περιμένῃ; Αὐτὸ εἶναι ἕνα ζήτημα λεπτό, πού ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κρίσι του. Εἶναι γεγονός πάντως ὅτι, ὅσο περνάει ἡ ὥρα, οἱ κίνδυνοι αὐξάνουν. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βιασθῇ ὁ γιατρός νὰ ἀποφασίσῃ καισαρική τομή, ἀν δὲν ἐξαντλήσῃ πρῶτα κάθε ἄλλο μέσον.

Τὸ ἴδιο πρόβλημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ καταλλήλου χρόνου παρουσιάζεται ἀκόμη κι' ὅταν εἶναι βέβαιον ἀπὸ πρὶν πῶς πρέπει νὰ γίνῃ καισαρική τομή. Ἀν μάλιστα ἡ μητέρα ὑπερτάσσῃ τοὺς ὑπολογισμούς τῆς, καισαρική τομή. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὰ 13% τῶν παιδιῶν πού ἐρχονται στὸν κόσμο μὲ (2.700-2.800 γραμμάρια), ἐνῶ στὰ παιδιά αὐτὰ εἶναι μόνο 8%.

Ἐνῶ ἄλλο σοβαρὸ πρόβλημα εἶναι ἡ ἐκλογὴ τοῦ τύπου τῆς ἐγχειρήσεως. Πράγματι, ὑπάρχουν τρεῖς διαφορετικοὶ τύποι καισαρικής τομῆς: 1) Τομή στὸ ἐπάνω μέρος τῆς μήτρας, 2) ὑπερεκτομή, (ἀφαίρεσις τῆς μήτρας), 3) τομή στὸ κάτω μέρος τῆς μήτρας, πρὸς τὸν τράχηλο.

Ἡ πρώτη μέθοδος — ἡ λεγόμενη κλασσικὴ — ἦταν αὐτὴ πού ἐφαρμοζότανε σὲ παλαιότερα χρόνια. Παρουσίαζε δὲ μεγάλον κίνδυνον, γιὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς τομῆς πρὸς τὸν τράχηλο.

Ἡ δεύτερη μέθοδος — ἡ λεγόμενη κλασσικὴ — ἦταν αὐτὴ πού ἐφαρμοζότανε σὲ παλαιότερα χρόνια. Παρουσίαζε δὲ μεγάλον κίνδυνον, γιὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς τομῆς πρὸς τὸν τράχηλο.

Ἡ τρίτη μέθοδος — ἡ λεγόμενη κλασσικὴ — ἦταν αὐτὴ πού ἐφαρμοζότανε σὲ παλαιότερα χρόνια. Παρουσίαζε δὲ μεγάλον κίνδυνον, γιὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς τομῆς πρὸς τὸν τράχηλο.

Ἡ τέταρτη μέθοδος — ἡ λεγόμενη κλασσικὴ — ἦταν αὐτὴ πού ἐφαρμοζότανε σὲ παλαιότερα χρόνια. Παρουσίαζε δὲ μεγάλον κίνδυνον, γιὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς τομῆς πρὸς τὸν τράχηλο.

Ἡ πέμπτη μέθοδος — ἡ λεγόμενη κλασσικὴ — ἦταν αὐτὴ πού ἐφαρμοζότανε σὲ παλαιότερα χρόνια. Παρουσίαζε δὲ μεγάλον κίνδυνον, γιὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς τομῆς πρὸς τὸν τράχηλο.

Ἡ ἕκτη μέθοδος — ἡ λεγόμενη κλασσικὴ — ἦταν αὐτὴ πού ἐφαρμοζότανε σὲ παλαιότερα χρόνια. Παρουσίαζε δὲ μεγάλον κίνδυνον, γιὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς τομῆς πρὸς τὸν τράχηλο.

Ἡ ἑβδομή μέθοδος — ἡ λεγόμενη κλασσικὴ — ἦταν αὐτὴ πού ἐφαρμοζότανε σὲ παλαιότερα χρόνια. Παρουσίαζε δὲ μεγάλον κίνδυνον, γιὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς τομῆς πρὸς τὸν τράχηλο.

Ἡ ὀγδοή μέθοδος — ἡ λεγόμενη κλασσικὴ — ἦταν αὐτὴ πού ἐφαρμοζότανε σὲ παλαιότερα χρόνια. Παρουσίαζε δὲ μεγάλον κίνδυνον, γιὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς τομῆς πρὸς τὸν τράχηλο.

Ἡ ἐνάτη μέθοδος — ἡ λεγόμενη κλασσικὴ — ἦταν αὐτὴ πού ἐφαρμοζότανε σὲ παλαιότερα χρόνια. Παρουσίαζε δὲ μεγάλον κίνδυνον, γιὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς τομῆς πρὸς τὸν τράχηλο.

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ συνταγματάρχης Μαρσέλ Παρός ἔχει ἕνα νόθο παιδί, καρπὸ νεανικοῦ τοῦ σφάλματος: τὸ Μὰξ Ρύσλερ, πού ἡ μητέρα του, πεθαίνοντας φτωχὴ καὶ δυστυχισμένη, τοῦ ἔδωκε παραγγελία νὰ βρῇ κάποτε τὸν πατέρα του καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἐγκληματικὴν ἀποστασία. Αὐτὸς ὁ Ρύσλερ κατὰ τὸν εἰς αὐτὸν ἐγκληματικὴν ἀποστασία. Αὐτὸς ὁ Ρύσλερ κατὰ τὸν εἰς αὐτὸν ἐγκληματικὴν ἀποστασία.

Μέσα στὴν κασετὶνα ὑπάρχουν πρὸ πάντων ἐρωτικά γράμματα.

Διάβασε μερικά ἀπ' αὐτὰ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φτάσῃ ὡς τὸ τέλος. Εἶχαν γιὰ ὑπογραφή μόνον τὰ μικρὰ ὀνόματα τῶν ἀποστολεῶν τους, καὶ δὲν περιείχαν κανένα στοιχείο, πού θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ χρησιμεύῃ.

Ἄλλωστε, ἦσαν τόσο παλιὰ!... Τῆς ἐπο-

πῶς!... ψιθύρισε. Κανεὶς στὸν κόσμο δὲν τὸν μίσησε ὅσο ἐγώ!...

Μέσα στὴν κασετὶνα ὑπάρχουν πρὸ πάντων ἐρωτικά γράμματα.

Διάβασε μερικά ἀπ' αὐτὰ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φτάσῃ ὡς τὸ τέλος. Εἶχαν γιὰ ὑπογραφή μόνον τὰ μικρὰ ὀνόματα τῶν ἀποστολεῶν τους, καὶ δὲν περιείχαν κανένα στοιχείο, πού θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ χρησιμεύῃ.

Ἄλλωστε, ἦσαν τόσο παλιὰ!... Τῆς ἐπο-

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΡΑΣΟΚΑΤΑΝΑΛΩΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σωματεῖον ἀνεγνωρισμένον

Ἀριθμὸς ἀποφάσεως Κρασοδικείου δυσανήγνωστος λόγω σούρας.

Δελτίον Κρασοκαταναλωτοῦ
Ἔτος Ἰδρύσεως πρὸ Χριστοῦ
Ἔδω ὑπάρχουν δὲ
Ἔδω δὲ μείνουν δὲ
Ἦ νύχτα θέλει τρέλλες
κρασί, μὰ καὶ κοπέλλες!

Τὰ δίκαια αἰτήματά μας

Νὰ ἐκκενωθῶν ἄσπασι αἱ λῦμαι τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ γεμιστοῦν μὲ κρασί, γιὰ νὰ τρέχουν οἱ ῥόδες καθ' ὅλην τὴν 24ωρον.

Καταστατικόν:

Ἀρθρον 1ον) Ὅταν πῖνῃς νὰ πληρώσῃς. Ἡ τράκα ἀπαγορεύεται. Οἱ υπατάχτες διακαθύνται βοηθήματος ἀπὸ τὸ Κρασοδικεῖον.
Ἀρθρον 2ον) Κατὰ τὸν ὅρον πῖνῃς 300 δράμια στὴν καθισία. Οἱ ἐρασοφύρτες πρέπει νὰ τυγχάνουν σεβάσμιου καὶ ἐκτίμησεως.
Ἀρθρον 3ον) Ὁ Πρόεδρος δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὰς καὶ πρόστιμα ἀπὸ 100-400 δράμια.

Ἀρθρον 4ον) Αἱ κρασοσυμβουλές γίνονται καθ' ἑκάστην. (Οἱ ἀπουσιάζοντες ἀδικολογητῶς τιμωροῦνται. Οἱ πῖνῃς ἐπὶ εἰκα προδότες καὶ καταδικάζονται ἀπὸ τὰ Κρασοδικεῖα εἰς ἰσθμια δέμας σὲ κρασοπυλῆς.
Ἀρθρον 5ον) Ἡ μέλη ὑποχρεωτικῶς καταβάλλουν ἀνὰ 15 δροχίμια κατὰ δεκαπενθήμερον εἰς τὸ κρασοδικεῖον.
Ἀρθρον 6ον) Πῖνεται δεκαὶ Κυρία καὶ Δεσποινίδες, αἱ πῖνουσιν μὴ ὅλα χωρὶς νὰ κοιμούνται.

Ὁ ὄρκος τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου

Ὁρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τῆς ΧΡΥΣΗΣ ΚΑΝΟΝΑΣ τὰ κατωθί:
1) Νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ποτὲ τὸ ποτήριον ὡς οἱ υπερασπίζεσθαι τὸ κρασί.
2) Νὰ μὴ παραδῶ τοὺς νόμους τοῦ Κρασοδικείου, οὔτε νὰ ἀπαρνηθῶ αὐτοὺς μέχρι τελευταίας ραβδόσ τοῦ αἵματος μου.
3) Ὁρκίζομαι ὡς ἀντικράκω τὸ βαρέλιον νὰ χαρῶ μετὰ σεβάσμιου καὶ ἐκτίμησεως τὸν κρασοπρόεδρον.

4) Ὁρκίζομαι νὰ μὴ γόσω τὸ Ἅγιον τοῦ κρασοπρόεδρου καὶ τὸ Ἅγιον τῆς Μεταλήψεως μου.
5) Ὁρκίζομαι ἐν ὀνόματι τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀντικράκας νὰ μὴ προσβάλλω τὴν παρέα μου μὲ ἀπρεπὴ στάσιμ, οὔτε νὰ ἀπογορεύω ἀπὸ αὐτὴν μὲρι τέλους τῆς διαλύσεως.

6) Νὰ μὴ παραδῶ ποτὲ τὸν Συλλόγον μου, οὔτε νὰ ἐγκαταλείψω τὸν Ρεσιναῖον χρώμα καὶ τὴν Χρυσὴν Κάνουλα.
7) Νὰ μὴ παρῶ τὰς συμβουλὰς τῶν φανερόν μου καὶ νὰ μὴ ἐγκαταλείψω τὴν προσοφάν τῶν Κρασοκαταναλωτῶν.

Ζήτω τὸ Κρασί!
Ζήτω ἡ Ἀντιμετῶν Κάνουλα!
Ζήτω τὸ παλὸν κατὰ τὸν καὶ Ὁκί!
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς ΚΑΤΟΣΤΑΡΗΣ

Ἄλλωστε, ἦσαν τόσο παλιὰ!... Τῆς ἐπο-

Ἄλλωστε, ἦσαν τόσο παλιὰ!... Τῆς ἐπο-

Ἄλλωστε, ἦσαν τόσο παλιὰ!... Τῆς ἐπο-

Ἄλλωστε, ἦσαν τόσο παλιὰ!... Τῆς ἐπο-

κῆς, πού ἡ Σούζυ ἦταν ἀκόμα νέα κι' ὁμορφὴ κι' εἶχε θαυμαστὴς...

Ἐνῶς φάκελλος τράβηξε ξαφνικὰ τὴν προσοχὴ τοῦ Ρύσλερ. Ἦταν κλειστός. Αὐτὸς δὲ φαινόταν παλιὸς καὶ κιτρινισμένος, σὰν τ' ἄλλα γράμματα.

Ἐνα χέρι, πού ἔτρεμε, εἶχε χαράξει πάνω του τρεῖς λέξεις μονάχα:

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Πρὶν πεθάνῃ, ἡ Σούζυ εἶχε σκεφθῇ τὸ γινεῖσθαι...

Ὁ Μὰξ Ρύσλερ ἀνοίξε τὸ φάκελλο κι' ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα γράμμα κιτρινισμένο, ὑπογεγραμμένο μ' ἕνα ὄνομα πού τοῦ ἦταν ἀγνωστό:

«Σελεστίν Μπουίρῶ».

Ἀρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ. Κι' ἀπ' τὴς πρώτες γραμμὲς τὰ μάτια του πέταξαν στίβες.

Νὰ τί ἔλεγε αὐτὸ τὸ γράμμα, γραμμένο πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια:

«Καλὴ μου Σούζυ. Σοῦ διηγήθηκα τὴν ἱστορίαν μου, καὶ φάνηκε νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ τόσο πολὺ, ὥστε μὲ παρακάλεσες νὰ σοῦ τὴ γράψω. Αὐτὸ κάνω τώρα.

Ἔξερα γιὰτί σὲ τάραιε τόσο τὸ μυστικὸ πού σοῦ ἐμπιστευθήκα. Δὲ μὴν τὸ κράτῃς ἀλλ' ὡς ἀπὸ μέσα ἕνα γράμμα κιτρινισμένο, ὑπογεγραμμένο μ' ἕνα ὄνομα πού τοῦ ἦταν ἀγνωστό:

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

Ἐγὼ τὸ Μὰξ.

49

Ο Σεζάρ του διηγείτο με συντομία, ότι είχε συμβεί στην Έλβετία, τα συντριπτικά στοιχεία, που είχε μαζέψει κατά του Ρύσλερ, την ανάκρισή του απ' τον ταγματάρχη Μπερνάρ, που είχε τελειώσει με το θρίαμβό του...

— Είπ' ελεύθερος τώρα, κύριε συνταγματάρχα... πρόσθεσε. Άλλ' όχι απόλυτα! Καταλαβαίνετε πως δε μπορούσαμε ν' αφήσουμε ένα τόσο δυνατό κι' επικίνδυνο άνθρωπο να κινήσει, να θέλει, να ακούσει μόνο στα ενστικτά του! Παρακολουθείται, λοιπόν, συνεχώς, τόσο απ' τους ανθρώπους μου, όσο κι' απ' τους αστυνομικούς της Ασφάλειας. Δεν τ' αφήνουν στιγμή απ' τα μάτια τους... Αυτός τ' όφειλε κι' άρχισε να φοβάται. Δεν τολμάει πια να γυρίσει στο σπίτι του...

Σώπασε κάμποση ώρα, ενώ ο Παρὸς έμενε με τὸ κεφάλι σκυφτό καὶ στήριγμένο στὸ χέρι του.

— Θέλησα νὰ σὰς προειδοποιήσω, κύριε συνταγματάρχα... συνέχισε ύστερα. Διαισθάνεται τὴν καταστροφή, πὺ φτάνει, καὶ ἀγωνίζεται νὰ τὴν ἀποφύγει. Ξέρω τὴς προσπάθειές του γιὰ νὰ δραπετεύσει ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ νὰ περάσει τὰ σύνορα μίας οὐδέτερης χώρας... Μὰ ἔχουν δοθῇ παντοῦ διατάγες γι' αὐτόν... Ἡ ἐλευθερία του κι' ἡ ζωὴ του κρέμονται πιά ἀπὸ μιά τρίχα...

— Θάθελα νὰ μὴ καθορίσετε τὰ στοιχεία πὺ τὸν κατηγοροῦν, ψιθύρισε ὁ Παρὸς, με ὑπόκωφη φωνή.

— Ὁ, κύριε συνταγματάρχα, γιατί νὰ μεγαλώσω ἀκόμα περισσότερο τὴ θλίψι σας; Μὴ φοβόσαστε. Πέστε μὴ τὰ ὅλα!

— Δὲν πρόκειται πιά μόνο γιὰ κατασκοπεία, κύριε συνταγματάρχα... Ἄν ἀναβάλλεται ἡ σύλληψι αὐτοῦ τὸν ἀνθρώπου, εἶναι μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσουμε ἄλλους τοὺς συνεργούς καὶ τοὺς πράκτορές του. Ἐνῶ, ἂν συλληφθῇ μόνο ὁ ἀρχηγός, οἱ ἄλλοι θὰ τὸν πάρουν εἰδοίσι καὶ θὰ κρυφτοῦν... Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς Γενικῆς Ασφαλείας.

— Μὰ ἡ Ασφάλεια δὲν τὰ ξέρει ὅλα! Ἄγνωστὸν, ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ Ζερὰρ Νταραμόν ἔμεινε ἀτιμωρητός. Ἐπειτα ἀπ' τὴν ἀδίκη καταδίκρι τοῦ Ἀνρί Λερούα... Παραξενεύεστε, κύριε συνταγματάρχα, πὺ μ' ἀκούτε νὰ συνδυάζω ἐστὶ αὐτὲς τὶς δύο ὑποθέσεις, τὴν κατασκοπεία καὶ τὴν δολοφονία, σὲ μιά μονάχα;

— Ὁ Παρὸς κούνησε τὸ κεφάλι του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν σκαμμένο ἀπ' τὸν τρομερὸ πόνο.

— Πέστε μὴ τὰ ὅλα... Ἐφάσσε ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας!

— Ξέρω τὸν δολοφόνου τοῦ Ζερὰρ Νταραμόν καὶ τὶς συνθήκες τοῦ ἐγκλήματός του.

— Εἶν' αὐτός;... Αὐτὸς καὶ πάλι;...

— Αὐτός, κύριε συνταγματάρχα!

— Πέστε μὴ... Πέστε μὴ... Πρέπει ν' ἀποδοθῇ δικαιοσύνη!

— Ὅταν τελειώσε ὁ Σεζάρ τὴν ἐφήγησί του, ὁ Παρὸς τοῦ εἶπε:

— Οἱ ἀποδείξεις εἶναι ὑπερπεριττές γιὰ νὰ τιμωρηθῇ ἕνας μεγάλος ἔνοχος... καὶ γιὰ

νὰ ξαναδοθῇ τὴν τιμὴ καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς ἑνὸς δυστυχισμένου κι' ἀθώου νέου... Γιατί, λοιπόν... αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... δὲ βρίσκεται ἀκόμα στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης;

— Γιατί φοβήθηκε τὴν τελευταία στιγμή...;

— Τί φοβήθηκε;

— Φοβήθηκε γιὰ σὰς!... Δὲ βρήκα τὸ θάρρος νὰ τὸν τιμωρήσω, ὅπως εἶχα τὸ δικαίωμα... Μοῦ φάνηκε πὺς τὸ θάρρος αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προέλθῃ ἀπὸ σὰς...

— Ὁ Παρὸς χλωμίσε ἀκόμα πὺς πολὺ.

— Πρέπει νὰ πῶ τὸ πικρὸ ποτήρι ὡς τὴν τελευταία σταλαγματιά... ψιθύρισε.

— Θέλησα ν' ἀφίσω ἑσὰς ν' ἀποφασίσετε...;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι δημόσιος κίνδυνος... καὶ δολοφόνος! Πρέπει... νὰ τὸν παραδώσετε στὴ δικαιοσύνη!

— Ὅτι κι' ἂν συμβῇ, κύριε συνταγματάρχα;

— Ναί, ὅτι κι' ἂν συμβῇ!...

— Ὁ Σανγκινέντ σηκώθηκε, ταραγμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο, πὺ μάντευε...

— Θὰ σὰς ἀκούσω, κύριε συνταγματάρχα... εἶπε ἀπλά.

— Ὅταν ἔφυγε ὁ Σεζάρ, ὁ Παρὸς εἶπε μετὰ τοῦ νοῦ του:

«Ἦμουν ἔτοιμος νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν τιμὴν μου, γιὰ νὰ ἐπανορθώσω τὰ περασμένα σφάλματά μου. Μὰ μήπως ἡ θυσία μου θὰ ἐμποδίζε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο νὰ βάλῃ σὲ κίνδυνο τὴ Γαλλία καὶ τὸ στρατό τῆς;... Τώρα μὲ περιμένει μιά ἄλλη, πολὺ τρομερότερη θυσία: Δὲν πρόκειται πιά νὰ σώσω τὸ γυνὶ μου, ἀλλὰ νὰ τὸν σκοτώσω!».

Τὸ ἴδιο βράδυ κίχλας, ἀφὺ συννενοήθηκε ὁ Σανγκινέντ μετὰ τὴ Γενικὴ Ασφάλεια, δόθηκεν διαταγὴ γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ Μὰξ Ρύσλερ. Ἀλλ' αὐτὸς, προειδοποιημένος ἀπ' τὸ ἐνστικτό του, εἶχε ἐξαφανισθῇ...

Στὸ μεταξύ, ἡ ἀδεια τοῦ Παρὸς εἶχε τελειώσει, καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι του. Εἶχε ἀναλάβει τώρα ἕνα ἥσυχο τομέα, στὸ Μονμπαζόν, ὅπου τὰ κανόνια ἀκούγονταν μόνο ἀπὸ μακριά. Τὰ δύο συντάγματα, πὺ διοικούσε — ἐκτελώντας χρέη ταξίαρχου — ἀναπαύονταν σκορπισμένα σὲ μιά μεγάλη κοιλάδα, πὺ τὴ δέρνηαν οἱ κρύοι ἀνεμοὶ τῶν Ἀλπεων.

Ὁ στρατηγὸς εἶχε τὸ κατάλυμά του στὸ Βερσάν, σ' ἕνα μονώροφον σπιτάκι μετὰ παντζούρια καὶ μετὰ κήπου, πὺ κατέβαινε ὡς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ἐφάσσε ἐκεῖ, τὸ πρῶτ', ἀφὺ ταξίδεψε ὅλη τὴ νύχτα μετὰ τὸ σιδηροδρόμου. Δὲν εἶχε μὴν ὅμως πὺς ἔχουν χάσει προσωρινὰ τὰ ἴχνη μου. Δὲν εἶδα κανένα ὑποπτο στὸ τραῖνο... Μπορὶ ν' ἀνατινέωμαι γιὰ λίγο!... Καὶ δὲν πρέπει νὰ πῶ χαμένη αὐτὴ ἡ ἀνακακὴ!...

— Σὰς ρώτησα τί θέλετε...

— Ὅ, ἀνὰ κατὰ κατὰ νὰ μὲ ρωτήσετε τί δὲ θέλω... Δὲ θέλω νὰ μὲ πιάσουν καὶ νὰ μὲ τουφεκίσουν. Καὶ σκέφθηκα πὺς θὰ μὲ σώζατε σῆς...

— Ἐγὼ;... Ἐγὼ; πρόσφερε μετὰ φρίκη ὁ Παρὸς.

— Διάβολε! Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ σὰς;...

— Ποιὸς ἄλλος, πατὴρ μου;

— Ὁ Παρὸς τὸ περίμενε. Δὲν τοῦκανε ἐντύπωση...

— Εἰσάστε κατὰσκοπος τῶν Γερμανῶν...

— Τί νὰ κάνω; Ἐπρεπε νὰ κερδίσω κάπως τὸ ψωμί μου...

— Ἀξίζετε ἐκατὸ φορὲς τὸ θάνατο...

— Τί μεγάλη τιμὴ, κύριε, γιὰ τὸ γυνὶ τῆς μικρῆς σας Σούζι!...

— Ἐσεῖς σκοτώσατε τὸν Ζερὰρ Νταραμόν... καὶ γίνετε ὑπαίτιος τῆς καταδίκρι τοῦ Ἀνρί Λερούα...

— Ἀ, τὸ ξέρετε κι' αὐτό; Βλέπω πὺς σὰς κατατόπισε ὁ Σανγκινέντ... Γιατί ν' ἀρνήθω; Θάχανα ἀδίκαια τὴν ὥρα μου...

— Λοιπόν, εἰσάστε περήφανος γιὰ τὸ γυνὶ ἀριστοῦργημα στὸ εἶδος μου, μπαμπά!... Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε στὸ θέμα μας. Προσπάθησα νὰ τὸ σκάσω ἀπ' τὴ Γαλλία, μὰ ἀπὸ ποῦθεν... Ὅλοι μὲ καταρέχουν!

— Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἀκούσω οὐτ' ἕνα λέπτο περισσότερο!

— Κι' ὁ Παρὸς ἀπλῶς τὸ χέρι του, γιὰ νὰ ἐτυπώσῃ τὸ κουδούνι.

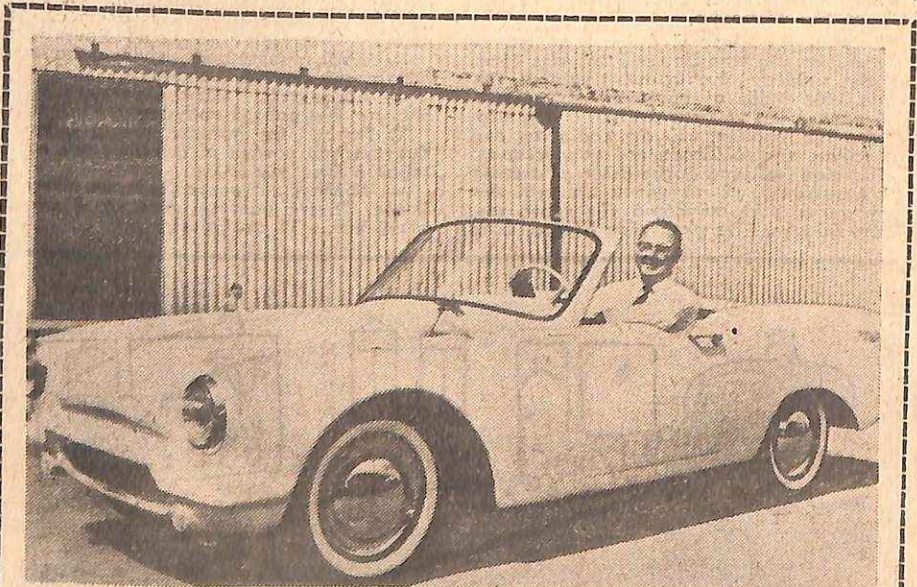
— Καὶ σῆς, μπαμπά;... Προσέχτε ὅμως! σὰς ὀρκίζομαι πὺς θὰ τὸ μετανοιώσετε πὺς κρὰ καὶ θὰ κλάψετε σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ σας!... Δὲν ἔχω παρὰ νὰ πῶ μιά λέξι, γιὰ νὰ σὰς σταματήσω...

Τὸ χέρι τοῦ Παρὸς εἶχε πιᾶσει κιάλας τὸ κουδούνι...

— Πρόκειται γιὰ τὴν ἀδελφὴ μου, συμπατριώτα, ὁ Ρύσλερ.

Τὸ αἷμα τοῦ Παρὸς πάγωσε στὴς φλέβες του. Ἦταν χαμένος, ἀφὺ αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς ἔφερε τὸ μυστικὸν του!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ Η BENZINΗ

Στὴ Σάντα Ἀννα τῶν Η.Π.Α., ὁ Τζώρτζ Λιπινκοτ, παρουσίασε τὸ νέο αὐτοκίνητο «Ο πρωτοπόρος», ποὺ θὰ προκαλέσῃ ἐπανάστασι στὸν τομέα τοῦ αὐτοκινήτου. Εἶναι ἐφοδιασμένο μετὰ συσσωρευτῆς, πὺ τοῦ ἐπιτρέπουν ν' ἀναπτύξῃ ταχύτητα 80 χιλιομέτρων τὴν ὥρα καὶ πὺς γεμίζουν μετὰ ηλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἐστὶ μετὰ δαπάνη δέκα περίπου δραχμῶν, ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου θὰ μπορῇ νὰ διανύσῃ ἀπόστασι 120 χιλιομέτρων. Τὸ γέμισμα τῶν συσσωρευτῶν γίνεται μετὰ ὁποιοδήποτε ρεῦμα ἀδιακρίτως βολτᾶς.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

**Αὐτὰ εἶναι
τὰ 3 ΣΠΙΤΙΑ
τοῦ 1ου Ὑπερτυχεροῦ
τῶν 7 Πρώτων Σειρῶν!**

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τὰ τρία σπίτια τοῦ 1ου Ὑπερτυχεροῦ τῶν 7 προνομιουχῶν πρώτων σειρῶν, εἶναι τὰ 3 ἀρίστης κατσκευῆς διαμερίσματα τοῦ 5ου ὁρόφου, ἐπιθελτικῆς νεομῆτου πολυκατοικίας, ἡ ὁποία ἔχει δύο προσόψεις: Μίαν ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας ἀριθ. 112 καὶ δευτέραν ἐπὶ τῆς οἰκίας Ἱπποκράτους 213.

Τὸ ΠΡΩΤΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ καταλαμβάνει τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐπὶ τῆς οἰκίας Ἱπποκράτους 213, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ΤΕΣΣΑΡΑ δωμάτια, χῶλ, λουτρόν, πλήρες, μαγειρεῖον, δωμάτιον ὑπηρεσίας, κλπ.

Τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ καταλαμβάνει τὸ ἡμισυ τῆς προσόψεως ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ΤΡΙΑ δωμάτια, χῶλ, λουτρόν, δωμ., ὑπηρεσίας, μαγειρεῖον, κλπ.

Τὸ ΤΡΙΤΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ καταλαμβάνει τὸ ὁποῖον ἡμισυ τῆς ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας προσόψεως καὶ ἀποτελεῖται ἐπίσης ἀπὸ ΤΡΙΑ δωμάτια, χῶλ, λουτρόν, μαγειρεῖον, δωμάτιον ὑπηρεσίας, κλπ.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΑΣ 7 ΠΡΩΤΑΣ ΣΕΙΡΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΣΕΙΡΑΙ ΟΓΔΟΗ - ΕΝΑΤΗ - ΔΕΚΑΤΗ

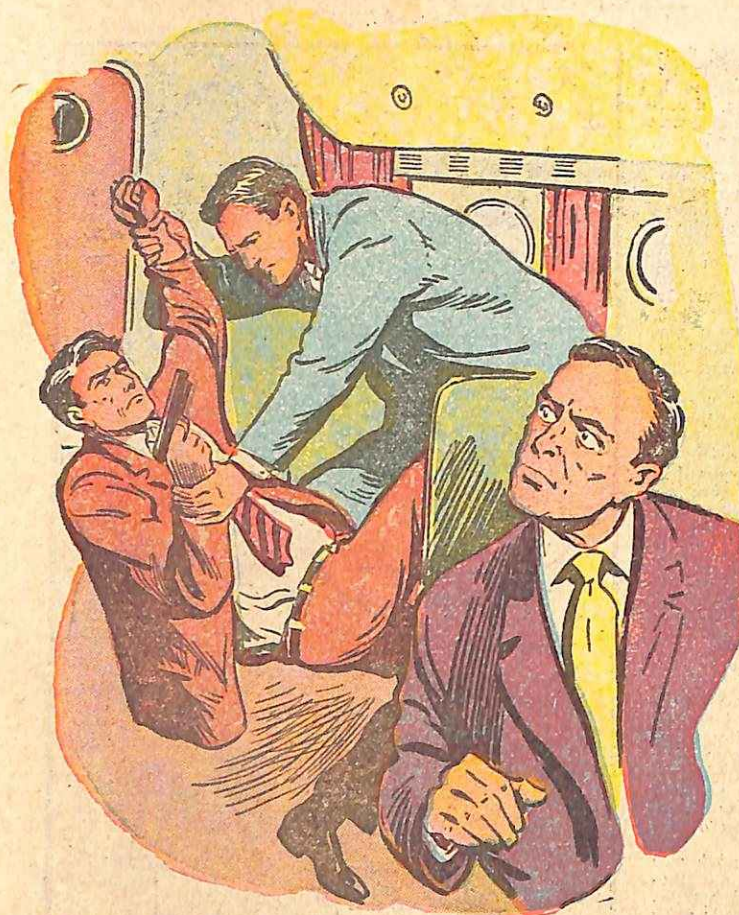
Ἀποκαλύπτομεν τώρα καὶ τὸ μεγάλο μυστικὸν μας:
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ 4 ΔΩΜΑΤΙΩΝ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΕΠΙΠΛΩΜΕΝΟΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΚΑΙ ΑΙ ΣΕΙΡΑΙ ΟΓΔΟΗ-ΕΝΝΑΤΗ-ΔΕΚΑΤΗ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΔΗ: ΣΠΙΤΙΑ-ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ-ΜΕΤΡΗΤΑ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΥΧΕΡΟΥΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΩΡΟΝ: 1.000.000

(Μόνον ἔγγραφος ἐντολὴ τῆς Ε.Σ.Η.Ε.Α. ἰσχύει διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παροῦσης)

Έπεσε μ' όλο τó βάρος του πάνω στόν Πέρσελ, προσπαθώντας νά τόν άφοπλίση.

ΛΙΓΟ πρίν άπογειωθεί πάλι τó αεροπλάνο άπ' τó αεροδρόμιο τού Μάρκετ, γιά νά συνεχίση τó ταξίδι του, έφτασε έν' αυτοκίνητο μ' ένα καθυστερημένο κύριο.

— Μιά στιγμή! φώναξε αυτός. Είμαι κι' εγώ!

— Ανέβηκε γρήγορα στ' αεροπλάνο και κάθισε στο βάθος δίπλα σ' ένα νέο με γκρίζο κοστούμι και μία παράξενη λάμψη στα μάτια. — Όταν ξεκίνησε τ' αεροπλάνο, γύρισε κι' είπε στο διπλανό του:

— Θάχουμε θύελλα, δέν είν' έτσι:

— Μα νομίζω πως άκουσα κάτι τέτοιο... άπάντησε εκείνος χαμογελάοντας. Φοβάσαστε; Έγώ δέ φοβάμαι καθόλου... μολοντί μ' άπειλεί κι' ένας άλλος κίνδυνος!

— Τι θέλετε νά πητε; ψιθύρισε ó κύριος, έκπληκτος.

— Θέλω νά πώ ότι, έκτός πού ταξιδεύω μ' αεροπλάνο μ' αυτό τόν παλαιοκαίρο, έχω δίπλα μου κι' ένα άστυνομικό!

— Ο άλλος ταραχτηκε.

— Νά πάση ή όργη, Πέρσελ, φώναξε, Μ' άναγνώρισε λοιπόν;

— Μα βέβαια, κύριε επιθεωρητά Γκόντον! Δέν ξεχνάω ποτέ τά χαρακτηριστικά τού προσώπου σας!

— Ε, τόσο τó καλύτερο! άπάντησε ó άστυνομικός. Είσαι μία παιμπινική αλεπού, Πέρσελ! Υποθέτω πώρα πως δέ θάχης σκοπό ν' αντίσταθής. Άν καθήσης φρόνιμα, δέ θά χρειαστή νά σου φορέσω χειροπέδες. Έτσι, δέ θά προμάξουμε τούς άλλους ταξιδιώτες, και πρό πάντων εκείνες τίς ώρες κυρίες πού καθονται εκεί κάτω... Ξέρεις, θ' άρχιζαν νά ξεφωνίζουν άπ' τó φόβο τους, άν μάθαιναν πως είσαι ó δολοφόνος τής λαίδης Μπάνιστερ...

Τήν ίδια στιγμή όμως, ó Πέρσελ τού είπε με βραχνή κι' έπιτακτική φωνή:

— Μή κολληθής, Γκόντον!

Κι' ó άστυνομικός ένοιωσε τήν κώνη ένός πιστολιού νά πιέζη τά πλευρά του. Έγινε τότε κατακκινός άπ' τή μανία του.

— Άφισε τ' άσπείρα, Πέρσελ! μουρμούρισε. Είσαι χαμένος! Μόλις προσγειωθώμε στο έπόμενο αεροδρόμιο, θά σε πιάσουν. Έχουν ειδοποιηθή όλες οι άστυνομίες.

— Ακίνητος, Γκόντον! Ξαναείπε άγρία ó δολοφόνος. Κάνει άπ' τούς ταξιδιώτες δέν είχε προσέξει αυτά πού συμβαίνουνε στα τελευταία καθίσματα. Τó αεροπλάνο περιούσε εκείνη τήν ώρα πάνω άπό μία άμυώδη περιοχή. Τó έδαφος δέ φαινόταν πιά, γιατί τó κρύβονε πυκνά και μεγάλα σύννεφα άμμου. Σέ λίγο, ή άμμοβέλλα αυτή περικύκλωσε τó αεροπλάνο.

— Πέρσελ, αυτό πού κάνεις είναι σωστή τρέλλα! Έξακολούθησε ó άστυνομικός.

— Ούτε μία κίνηση, Γκόντον! Έσύ είναι χαμένος κι' όχι εγώ. Ή άμμος χτυπούσε με δύναμη πάνω στα τζάμια τού αεροπλάνου. Άπό ένα έξαιρεστήρα, πού βοσκοταν άριστερά άπ' τó Γκόντον, άρχισε νά υπαίνη λίγη άμμος και νά μαζεύεται πάνω σέ

μία κορνίζα. Ο άστυνομικός τήν άγγιξε με τó δάχτυλό του. — Ακίνητος! τού ξαναείπε ó Πέρσελ. Και κόλλησε άκόμα πιά σφιχτά τó πιστόλι στα πλευρά του. Μα ó Γκόντον είχε προφτάσει νά σαλιώση τó δάχτυλό του και νά τ' άλλείψη με άμμο.

— Άφισέ με τουλάχιστον νά σταυρώσω τά γέρια μου! είπε στο δολοφόνο.

Και σταύρωσε τά γέρια του στο στήθος του, με προσποιητό θυμό. Τ' άριστερό του χέρι, έτσι όπως περνούσε κάτω άπ' τή μασνάλη, άγγιξε τήν κώνη τού πιστολιού...

Σέ λίγο, είπε στο νέο, μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο:

— Ξέρεις, Πέρσελ, τί μπορεί νά κάνει λίγη άμμος μέσα στην κώνη ένός πιστολιού; Μπορεί νά τó κάνει νά σκάση μέσα στα γέρια εκείνου πού πυροβολεί...

— Ε, κι' ύστερα; άπόρησε ó Πέρσελ.

— Άπλούστατα, έχωσα λίγη άμμο, πού είχε κολλήσει στο δάχτυλό μου, μέσα στην κώνη τού πιστολιού σου! Δέ μπορείς πιά νά πυροβολήσης! Έκτός άν θέλεις νά γάσης τó χέρι σου...

Ο δολοφόνος έσφίξε τά δόντια του πνίγοντας μία κατάρα. Συλλογίστηκε νά πυροβολήση, αλλά δίστασε. Άν έσκαζε τó πιστόλι στο χέρι του...

Αυτή τή στιγμή τó δισταγμού τού περίμενε ó Γκόντον. Τινάχτηκε άσφινά άπ' τή θέση του κι' έπεσε μ' όλο τó βάρος του πάνω στόν Πέρσελ, προσπαθώντας νά τόν άφοπλίση.

Ο νέος έχασε τήν ισορροπία του και, χωρίς νά ξέρη τί κάνει, πυροβολήσε. Ή σφαίρα βγήκε άπ' τήν κώνη χωρίς καμιά δυσκολία κι' έσπασε ένα κοστούλλι. Οι ταξιδιώτες, έντρομοι, γύρισαν τó κεφάλι τους κι' έβδαν τίς φωνές. Βλέποντας τήν πάλη τού άστυνομικού με τó δολοφόνο.

Άπ' τήν καμπίνα τού κυβερνήτη, ó δεύτερος πιλότος κύτταξε πρós τά μέσα, είδε δυό επιβάτες νά παλεύουνε κι' έτρεξε άμέσως. Μία κυρία όμως, μισολιπόθυμη άπ' τó φόβο τής, κρεμάστηκε στο λαιμό του.

— Σώστε με! Σώστε με! τού φώναξε. Στο μεταξύ, ó Πέρσελ είχε εσφύγει άπ' τά γέρια τού άστυνομικού. Χώθηκε μέσα στην καμπίνα τού υπάου και κλείδωσε τήν πόρτα.

— Παραδώσου, Πέρσελ! τού φώναξε ó Γκόντον. Βλέπεις πού καλά πως δέ μπορείς πιά νά βγής άπό εκεί μέσα. Δέν υπάρχει άλλη έξοδος... Παραδώσου!

Ύστερα στράφηκε στους άλλους επιβάτες και πρόσθεσε: — Ήσυχάστε, κύριοι, ήσυχάστε! Όλα τελειώσανε! Οι φωνές πάψανε κι' οι ταξιδιώτες ξανακάθισαν στις θέσεις τους. Έγινε λίγη ήσυχία. Ύστερα άκούστηκε μέσα άπ' τó υπάου ή σκληρή φωνή τού Πέρσελ:

— Ο πιλότος νά προσγειωθεί εδώ, σ' αυτή τήν έρημη περιοχή!

— Τρελλάθηκες... φώναξε ó Γκόντον, σφίγγοντας τίς γραβιές του με μανία.

— Άν δέν υπάκουση, θά βάλω φωτιά σ' αεροπλάνο! πρόσθεσε ó Πέρσελ.

Τά λόγια αυτά προκάλεσαν καινούργια θύελλα άπό ταραγμένες φωνές και βοήθους. Όλοι σηκώθηκαν άπ' τή θέση τους και τρέχανε σάν τρελλοί έδώ κι' εκεί.

— Νά προσγειωθεί τó αεροπλάνο! διατάξε πάλι ó δολοφόνος. Στο έπόμενο αεροδρόμιο με περιμένει ή άστυνομία! Δέ θέλω νά με πιάσουν! Έμπρός! Είμ' έτοιμος νά βάλω φωτιά! Έχω εδώ υπόλοιπο άκκόλι!

— Καλά, θά προσγειωθεί! άπάντησε ó πιλότος. Πραγματικά, τ' αεροπλάνο άρχισε νά κατεβαίνει, διαγράφοντας ένα μεγάλο κύκλο.

— Έλπίστε πως θά σωθής; φώναξε ó Γκόντον. Μόλις βγής άπό τó αεροπλάνο, θ' αδειάσω πάνω σου τó πιστόλι μου!

— Αυτό θά τó δούμε! άπάντησε ó Πέρσελ. Όταν τó αεροπλάνο είχε φτάσει στα 300 μέτρα μόνο, άκούστηκε ένα σαρκαστικό γέλιο άπ' τήν καμπίνα τού υπάου. Ο Γκόντον είδε μία σκιά νά πέφτη έξω. Κατάλαβε άμέσως τί είχε συμβή. Ο Πέρσελ είχε βοή μέσα στο υπάου ένα άλεξιπτωτο κι' είχε είχε δώσει ήταν μία πρόφαση.

Ο άστυνομικός κύτταξε πρós τά κάτω και τόν είδε, χαμηλά και μακριά, νά κρέμεται άπ' τή μεγάλη άσπρη όμπρέλλα. Τούσφιξε άμέσως όλες τίς σφαίρες του, αλλά χωρίς άποτέλεσμα...

Ξαφνικά, τού ήρθε μία ιδέα. Πλησίασε γρήγορα τόν πιλότο και τού ψιθύρισε κάτι σ' αυτή. Έκείνος δίστασε λίγο, μα ύστερα είπε:

— Ναι, θά δοκιμάσω!

Κι' άρχισε ένα παράξενο έναεριο κυνήγι. Ένα αεροπλάνο, προσεγγίζον με άλεξιπτωτο! Δυό φορές τó φτερό τού αεροπλάνου πέφορα, ή όρημ τού άέρα ζάρωνε τó άλεξιπτωτο, πού έπεφτε άμέσως πιά χαμηλά, γιά νά έναοίξη πάλι σάν πούτα.

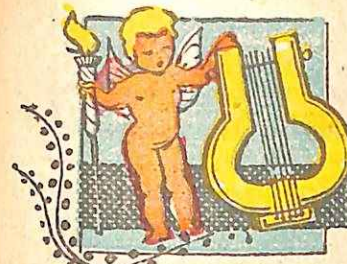
Τώρα άπείχε άπ' τó έδαφος καμιά έκασοστή μέτρα μόνο. Ο πιλότος έπιχείρισε άλλη μία φορά. Έκανε ένα κύκλο, έστριψε κι' όρμησε ίσια πρós τó άλεξιπτωτο.

— Έπιτέλους! φώναξε θριαμβευτικά ó Γκόντον. Τό φτερό τού αεροπλάνου γύπωσε στα σκοινιά τού άλεξιπτώου τού αεροπλάνου και τó κεφάλι του γύπωσε με δύναμη πάνω στο φτερό...

Τό άλεξιπτωτο έμεινε κρεμασμένο. Κι' όταν τ' αεροπλάνο προσγειώθηκε, τó πρώτο πράγμα πού άγγιξε τó έδαφος ήταν τó ματωμένο πτώμα τού Πέρσελ.

Ο δολοφόνος τής λαίδης Μπάνιστερ δέ ζούσε πιά.

Π. ΓΙΑΝΣΕΝ

ΘΡΟΥΛΙΚΟΙ ΈΡΩΤΕΣ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΗΩΣ ΚΑΙ ΤΙΘΩΝΟΣ

ΑΠΟ τή βασιλική γενιά τής Τροίας καταγόταν ó Τίθωνος. Ήταν γυιός τού άδελφού τού Πριάμου Λαομέδοντα, πού έξουσίαζε σάν άριστοβόλος βασιλιάς, ένα μέρος τής τρωικής χώρας. Ο πατέρας του τού είχε δώσει τήν άνδρεία και τή συνείκι κι' ή μητέρα του Στρυμώ, πού λεγόταν έπίσης και Ιλίσια, τ' όμορφό πρόσωπο και τó καλλίγραμμο κορμί.

Ο Τίθωνος δέν ήταν άκαμάρης και τρυφήλος σάν τόν έάδελφό του τόν Ιάρι. Σηκώνονταν άπό τά χαράματα, γιά νά τρέξη στα χωράφια τού πατέρα του κι' όταν τέλειανε τή δουλειά του, πήγαινε στα γυμναστήρια, γιά νά συναγωνισθή με τούς άλλους νέους τής ηλικίας του.

Τό ίδιο είχε κάνει κι' εκείνο τó πρωί. Σκυμμένος πάνω στο άλετρι του, τόν έβλεπε από τó χόμα, καθώς τó κοφτερό χαϊρόταν τή ζεστή εδωδιά, πού έβγαίνει άπό τó χόμα, καθώς τó κοφτερό γυνί χονδράν βαθείά μέσα στη γή.

Τήν ώρα εκείνη, πέρασε άπό τήν Τροία ή 'Ηώς, με τά τριανταφυλλένα δαχτυλά, πού πήγαινε ν' άνοίξη τίς πύλες τής Άνατολής, γιά νά περάση ó 'Ηλιος και νά σκορπίση τó ζωγόνο φως τόν στους άνθρώπους και τούς θεούς. Κι' ή θεά θαμψώθηκε άπό τήν όμορφιά του κι' άνατρίχιασε συγκορμα άπό συγκίνηση.

Η 'Ηώς ήταν κόρη τής Θέας και τού 'Υπερίωνα. «Κι' ή Θεία, άφηγείται ó 'Ησιόδος, σμίγοντας μαζί με τόν 'Υπερίωνα, γέννησε τó μεγάλο 'Ηλιο και τή λαμπρή Σελήνη και τήν Αύγη, πού αυτή φέρνει τó φως στους άνθρώπους, πού κατοικούνε στη γή, και στους άθανάτους, πού έξουσιάζουν τόν πλατύ ούρανό». Έρωτίσθαι και τρυφερά, είχε σκανδαλίσει συγκορμα άπό συγκίνηση.

Ο πρώτος, πού άγάπησε, ήταν ó 'Αστράιος κι' ó 'Ησιόδος μās λέει και πάλι πως, σμίγοντας μαζί του, γέννησε πρώτα τόν Βοριά, τόν Νότο, τόν 'Ηλιο και τή λαμπρή Σελήνη και τήν Αύγη, πού αυτή φέρνει τó φως στους άνθρώπους, πού κατοικούνε στη γή, και στους άθανάτους, πού έξουσιάζουν τόν πλατύ ούρανό». Έρωτίσθαι και τρυφερά, είχε σκανδαλίσει συγκορμα άπό συγκίνηση.

Μα όλα αυτά τά καρπία τής κρατούσης λίγο. Η θεά, έπειτα άπό κάθε καινούργια περιπέτεια ένοιωσε τήν ίδια δίψα γιά άγάπη, όπως και πρίν.

Και τώρα είχε σταματήσει και πάλι τó άρμα τής, γιά νά χαρή με τά μάτια τής τήν όμορφιά τού Τίθωνου. Η θεά ήταν τόσο πού γιά νά πάη ν' άφίσε τήν ούρανα άποστολή τής κι' άργησε πού γιά νά περάση ν' άνοίξη τίς πύλες τής Άνατολής στόν 'Ηλιο, πού περιμένε. Θύμωσε πού δέ μεγάλος άδελφός τής γι' αυτή τήν άργησάνια κι' άπό τó στόμα τού βγήκαν όργισμένες λόγιες. Άλλά ή 'Ηώς δέν είχε καιρό γιά νά τόν άκούση. Ιόν άφησε, λοιπόν, νά φωνάξη και ξαναγύρισε βασιστικά.

Μία τρελλή σκέψη είχε περάσει τώρα άπό τó μυαλό τής. Ξαναγύρισε λοιπόν, στην Τροία, άρπάξε τόν Τίθωνό κι' έφυγε, γιά νά πάη νά τόν κρύψει στη μακρινή Αίθιοπία.

Η καινούργια αυτή άπαγωγή σκανδαλίσε θεούς κι' άνθρώπους. Μα εκείνο, πού είχε κάμει τή μεγαλύτερη ένοχία τής ήμέρας, ήταν ή καθυστέρηση τής άνατολής και τó κούτσουρο τής έτρεψε.

Ο 'Ηλιος, γιά ν' άνατρίχιαση αυτή τήν καθυστέρηση, έτρεψε γρήγορα τόν ούρανό και τά σκοτάδια ήρθαν πρστού οι άνθρώποι τελειώσουν τίς δουλειές τους. Έτσι, ό ρυθμός τής ζωής άναστατάστηκε.

Η ίδια άναστάτωση έγινε και στόν 'Ολύμπο, ενώ, πάνω στόν ούρανό, τά άστέρια δυσκολενόταν νά κανονίσουν τήν πορεία τους.

Ο μεγάλος Δίας άστράψε άπό τó κακό του, βλέποντας αυτή τήν άναστάτωση. Γιά πρώτη φορά, άπό τότε πού είχε βάλει τούς θεικούς νόμους τού, γίνονταν παρομοία άναταραχή. Έστειλε, λοιπόν, τόν 'Ερμή νά καλέση τή θεά, πού ήταν υπεύθυνη γι' αυτή τήν παραβίαση.

Η 'Ηώς παρουσιάστηκε μπροστά του κατακκινική άπό τή ντροπή τής.

— Οι θεοί κι' οι άνθρώποι δέ μιλάνε παρά γιά τά σκάνδαλά σου, τής είπε. Μα δέ θά σου ζητήσω λόγο γι' αυτά. Έκείνο, όμως, πού δέ θά σου συγχωρέσω ποτέ, είναι ν' άναστατώνης τó ρυθμό τού κόσμου και νά παραβιάσης τούς νόμους μου, θάπρεπε νάσουν περιφάνη γιά τή μεγάλη άποστολή, πού έχεις στόν ούρανό. Όπως και ξεχνιάσαι κούταζοντας τούς νέους, πού όργωνουνε τά χωράφια τούς, και παραμελείς τó χρέος σου. Μήπως άλη ή ήμέρα κι' όλη ή νύχτα δέν είναι δικές σου; Η δική σου άποστολή είναι άπό τίς ώρες άραιότερες, πού υπάρχουν στόν ούρανό κι' ή λιγότερη κουραστική.

— Πατέρα Δία, ποτέ άλλοτε δέν παραμέλησα τά καθήκοντά μου, άπάντησε ή 'Ηώς. Άλλά καθώς τόν αντίκρυσαν...

— Ποιόν;... Αυτό τó νέο με τó άλετρι;

— Είναι γυιός βασιλιά, παντοδύναμο κυρίαρχο τού Ούρανού και τής Γής, είπε ή 'Ηώς.

Ο Δίας άνεδοκατέβασε κάμποσες φορές τά πυκνά τοξωτά φρύδια του.

— Είναι, όμως, ένας κοινός θνητός, άπάντησε.

— Ποτέ άλλοτε δέν αντίκρυσαν έναν άντρα πού όμορφο άπ' αυτόν, έφάνη, ότι μία μέρα θά τόν χάσω.

— Ιόν άγάπης, λοιπόν, πολύ; ρώτησε ó Δίας, πού μαλάκωσε άμέσως σκέψη, ότι μία μέρα θά τόν χάσω.

— Ιόσω πολύ, πού θάβηλα νά ήμουν κι' εγώ μία κοινή θνητή, γιά νά ήλθω έπειτα άπ' αυτόν, άπάντησε ή θεά.

Ο Δίας είχε ξεχάσει πιά γιά πού λόγους τήν έσφίξε τήν καρδιά. Πού ήταν άπλωμένη στο πρόσωπό τής τού έσφίξε τήν καρδιά.

— Δέν πρέπει νά στενοχωριέσαι, τής είπε. Είσαι άπό τίς πού ζηλεύεις μέες τού 'Ολύμπου. Άπό τά σπλάγχνα σου βγήκαν ως τώρα άνεμοί κι' άστρα, κι' όμως, είσαι πάντα ένα παιδί... Δέν είσαι εύχαριστήμένη γι' αυτό.

Η 'Ηώς ξεβάρρεψε, βλέποντας τó Δία καλόδολο.

— Πατέρα Δία, έφάν πως πάντα συγχώρεσε τή μικρή 'Ηώς και πώς τήν άγαπάς σά νά ήταν παιδί σου, είπε, πέφτοντας στα πόδια του. Και νά γιατί, μ' όλο τó παράπτωμά μου, παίρνω τó θάρρος νά σου ζητήσω μία μεγάλη χάρι...

— Μίλησε, κόρη μου, άπάντησε ó Δίας, παίρνοντας πατρικό βρος. Θέλω νά σου ζητήσω νά χαρίσης τήν άθανασία στόν άγαπημένο μου! παρακάλεσε ή 'Ηώς.

Ο Δίας άνήθηκε στην άρχή, άλλ' ύποχώρησε στο τέλος μπροστά στις ικεσίες και τά δάκρυα τής μικρής θεάς. Μα, πρστού τής κάμη τή χάρι, πού τού ζητούσε, τής έδωσε έναν τρομερό βρο:

— Αυτό, πού μου ζητάς είναι πολύ μεγάλο, τής είπε. Έλάχιστες φορές ως σήμερα έδωσα τήν άθανασία και μόνο σέ ήρωες, πού τ' όνομά τους βρισκόταν στα χείλη όλων των ανθρώπων. Σου ύποσχέθηκα, ώστόσο, νά σου κάω αυτό πού μου ζητάς. Άλλά θά μου όρκιστής κι' έσύ ότι δέ θά μου ζητήσεις ποτέ άλλοτε άλλη χάρι. Σκέψου καλά πρίν άποφασίσης.

Η 'Ηώς, πλημμυρισμένη άπο χαρά στη σκέψη, ότι ó άγαπημένος τής Τίθωνος θά γινόταν άθάνατος, έδωσε πρόθυμα τόν όρκο πού τής ζητούσε.

— Θά γίνη τó θέλημά σου, άπάντησε ó Δίας.

Και χάρισε τήν άθανασία στόν Τίθωνο. Ο γάμος του με τήν 'Ηώς έγινε στόν 'Ολύμπο κι' όλοι οι θεοί κι' όι θεές πήραν μέρος στο γαμήλιο συμπόσιο.

Άπό τó γάμο τής με τόν Τίθωνό ή 'Ηώς γέννησε τó Μείμωνα και τόν 'Ημιθίωνα. Γιά τó δεύτερο άπ' αυτούς, ó Όμηρος λέει πως ήταν ó άραιότερος άπό τούς συμάχους ήρωες των Τρώων. Μετά τó θάνατο τού 'Εκτορα, έτρεξε γιά νά προλάβη τήν καταστροφή τής Τροίας, αλλά σκοτώθηκε σέ μία δραματική μονομαχία με τόν Άχίλλεα.

Η 'Ηώς λυπήθηκε γιά τó θάνατο τού γυιού τής, άλλ' ή άγάπη τού Τίθωνου τήν έκαμε γρήγορα νά παρηγορηθή.

Τά χρόνια περνούσαν ήρεμα κι' εύτυχισμένα. Ο Τίθωνος όμως δέν ήταν πιά ό ίδιος. Τά μαγούλα τού άρχισαν σιγα-σιγά ν' αλσάκωνονται άπό ρυτίδες, τά μαλλιά του άσπρισαν κι' ή όρχη του καμπουριάσε.

Η 'Ηώς έθελπε με τρώμο τόν άγαπημένο της σούγγο νά γερνήη. Άλλοιόμονο, όταν έζησε άπό τó Δία τήν άθανασία γιά τόν Τίθωνό, έχασε νά τόν παρακαλέη νά τού γερνήη ταυτόχρονα και τήν αιώνα νεότητα, πού χαίρονταν μόνο οι θεοί. Δέν έχασε, ώστόσο, τó θάρρος τής και ξανατρεξε στόν 'Ολύμπο, νά ζητήσει γιά τόν άντρα τής τήν αιώνα νεότητα.

Κόρη μου, πως τολμήσες νά μου ζητήσεις αυτό τó πράγμα; τής είπε ó Δίας. Ξεχνάς τόν όρκο σου; Ο όρκος είναι τó ιερότερο πράγμα στόν κόσμο. Δεσμεύει κι' άπολύτως τούς θεούς. Δέ μπορώ νά κάω τίποτα...

Η 'Ηώς έφυγε άπογοητευμένη. Άρχισε, ώστόσο, νά βλιν στόν Τίθωνό άμφορσία και νύκτα, γιά νά άποκαρύνη άπ' αυτόν τά γηρατειά. Άλλά ήρθε ή στιγμή, πού ότς ή άμφορσία, ότς τó νύκτα μπορούσαν πιά νά κάμουν τίποτα. Ο Τίθωνος καπνίζον με τόν καιρό ένα έλαεινό γερνόντι, πού με μεγάλο κόπο κατάφερε νά στέκεται στα πόδια του. Η 'Ηώς ήταν άσπρηγόρητη άπό τή λύπη τής. Κι' ó Δίας μ' ήμωρύντας νά βλέπη τήν 'Ηώς τόσο λυπημένη, μεταόρφωσε τόν Τίθωνό σε τζέτζικι... Αυτό άλάφρασε τήν καρδιά τής μικρής θεάς, πού ρίχτηκε σέ λίγο σέ καινούργιες περιπέτειες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Υάκινθος και 'Αγίστη.

Η 'Ηώς θαμψώθηκε άπό τήν όμορφιά τού Τίθωνου.

σα πρώτα, φυσικά. *Αλλά τώρα...
μπορείτε να τη ρωτήσετε σεις.
Ο καπτάν-Μιχάλης ήθελε να πά-
ρη "Ελλάνα το κορίτσι του. Μ' αν-
είχε «τσιμπή» με τούτο τον ξέ-
νο; *Ανέλαβε να τη ρωτήσει. Και το
έρωτο, το τραπέζι, το ξεφούρνισε:
— "Εχω να σου πω ένα μαντάτο.
Μαρίνα.
— "Εμένα;
— Ναι. Ο μιστέρ Τζων σ' ε-
χρησε ως γάμο.
— "Ελαμψε η χαρά στα μάτια της!
— "Αλήθεια;
Αυτό ήτανε. Σε δύο μέρες, α-
ρραβωνιστήκανε επίσημα. Το νησί,
θέβαια, κατέβασε λίγο τα μούτρα
του — τόσο νέοι, αξιωματικοί του
Ναυτικού, πλοῦσιοι, καπεταναῖοι
καὶ να πᾶν να πάρουν τὸν "Αμερικάνο
— μὰ ἡ Μαρίνα δὲν ἔβριε ση-
μασία. Μία φορά πὺλ κάποια τῆς
πέταξε ἕναν πόντο τῆς ἀπάντησε:
— Τὴν αὐτὴν κᾶν; Βλέπετε ὁ ἑ-
ρωτᾶς δὲ ζητάει οὐτὲ ταυτότητα οὐ-
τὲ διαβατήριον. Τόσα χρόνια στὴν
"Αμερική, δὲ μποροῦσα νὰ συμπα-
θῶ καίποιον; Κι' ὅμως δὲ συνέβη.
Κι' ἦρθε καὶ με' ἔβριε αὐτὸς στὰ
δικὰ μας τὰ κατὰδρανα!

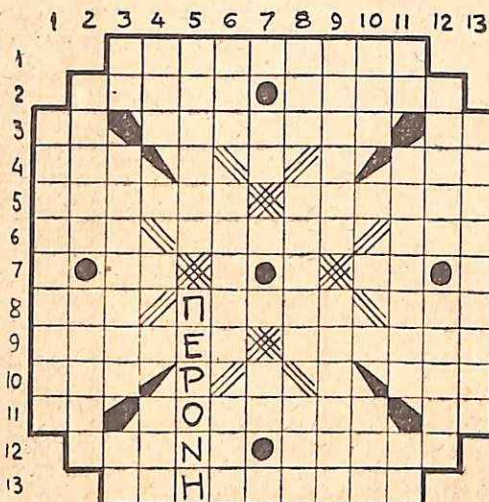
*
Ἡ κατὰστασι κυλοῦσε γλυκὰ καὶ
εἰδυλιακά. Ρομάντζο, φεγγάριο,
περίπατοι, ὄνειρα. Ὅταν ἕνας πα-
λὸς λούστριος τοῦ καπτάν-Μιχάλη,
τοῦ λέει μὴ μὲς τὸ καφενοῖο:
— Καπετάνιε, τὸ ἔβριε πῶς ὁ
γαμπρός σου μιλάει ἑλληνικά;
— Μιλάει; Μπᾶ; Τάμασε κι' ὁ-
λας;
— "Οχι, τάξερε. Εἶχε κάνει στὴν
"Ελλάδα στὴν Κατοχή.
— Δὲ μοῦ εἶπε τίποτα. Κρυμμέ-
νος ἦτανε;
— "Οχι. "Εφεδρος ὑπολοχαγός.
Στὰ "Ες-Ες!
"Ανατρίχισε ὁ καπτάν-Μιχάλης!
Καὶ σηκώθηκε ἑξάλλος:
— Τὴν εἶπες, ἔρε;
— Μὴ θυμῶνῃς καπτάν-Μιχάλη!
Αὐτὸ πὺλ εἶπα. "Ετσι εἶναι!
— Στὰ "Ες-Ες; "Ενας "Αμερι-
κάνος;
— Δὲν εἶν' "Αμερικάνος, Γερμα-
νὸς εἶναι. "Αλλά, ἐπειδὴ εἶναι ρου-
δαῖος στὴ δουλειά του, τὸν πᾶνε
τώρα οἱ "Αμερικανοί. "Εχει καὶ τὸ
παράσημο τοῦ Χίτλερ, τὸ σταυρὸ
μετὰ ξιφῶν καὶ χρυσῶν φύλλων
δρῦος. Τώρα πᾶνε καὶ τὸ μεγαλύ-
τερο ἀμερικάνικο παράσημο!
Πᾶνε στὸ σπῆτι ὁ καπτάν-Μιχά-
λης καὶ θοῖκε ἐκεῖ καὶ τὸ Τζῶν:
— Δὲ μοῦ λέε; Μιλάε ἑλληνικά;
— Λίγγο.
— Ποῦ τάμασε;
— "Ελλάνα.
— Πότε ἦσαν στὴν "Ελλάδα;
— "Α... Κατοχή!
— Τὴν ἔκανες ἐδῶ στὴν Κατοχή;
— "Α... πῶς λένε αὐτὸ... ἀξίω-
ματικό.
— "Αμερικάνικο ἀξιωματικό;
— Νόου! Νάιν! Γερμανό.
— Γερμανὸς εἶσαι;
— Γιά! Τώρα νάιν. Τώρα "Αμε-
ρικανό!
— Καὶ ἦσαν στὰ "Ες-Ες;
— Γιά! Γιά!
— Κι' ἔστέλες τοὺς "Ελληνες
στὴν ἐκτέλεσι;
— Γιά. Φοβερό πράγμα πόλε-
μος! Πολὺ σκληρό. "Εμένα τότε κά-
θε πρῶτ' καριντὶ μου ματόνι μὰ
ντὲν γκίνετα διαφορετικός. Πρέπει
σκοτώνεις. Αὐτὸ εἶναι, λένε, καθή-
κον γιὰ πατρίνα. "Εγὼ ντὲν τέλει
πλέον πόλεμος.
— Σήκω ἔρε γκεσταπίτη καὶ πᾶ-
ναι στὸ "Αουσβιτς νὰ θοῖς καυ-
μὰ "κουνέλω νὰ παντρευτῇς! Καὶ
μὴν ξαναπατήσης τὴ χιτλερική σου
εμπόττα οὐτὲ στὸ σπῆτι μου, οὐτὲ
στὸ νησί! Τ' ἀκούεις;
— "Εξικιὺς πλᾶξ! "Εγὼ θέλει νὰ
βλέπῃ Μαρίν!
— Δὲν εἶν' ἐδῶ ἡ Μαρίνα! "Εφυ-
γὲ! Πέθανε! Θὰ τὴ σκοτώσω με' τὰ
ἴδια μου τὰ χέρια παρὰ νὰ τὴ δῶ-
σω σὲ σέβαν... σὲ μιστέρ γερ φόν
Γιόχαν Τζῶν Μπράουν! Δρόμο! Σε-
κουμπίζω! "Ακούε ἐκεῖ νὰ κάνω
γαμπρὸ τὸ Χίτλερ!
"Ο μιστέρ "Ες-Ες ἀναγκάστηκε
νὰ φύγῃ.
"Όταν τάμασε ἡ Μαρίνα, μεγα-
λόληξε πολὺ. Τὸν συγχαροῦσε
τὰ πάντα. "Αλλά ὅλα κι' ὅλα! Αὐ-
τὸ δὲν τὸ σήκωνε. Τὸ καθῆκον του
ἔκανε, μπορεῖ νὰ πῇτε. Ναι, ἀλλ'
αὐτὸ τοῦ εἶδους τὸ κρεσθῆναι, ὁ
πῶς καὶ νὰ τὸ κάνει, εἶναι... κρῶς
πράγμα!
"Ετσι δὲ συγγένειο τὸ Αἰγιάο με'
τὸ Νταχάου!...

ΕΥΙΛΟΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

"Αν - Κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σὰς δώσουμε τὴς
ἐξηγήσεις τῶν διαφορῶν λέξεων, πὺλ θὰ τὸ συμπλη-
ρώσουν, σὰς δίνουμε τὴς ἰδίες τὴς λέξεις, ὅχι ὅμως
με' τὴ σειρά ἐμφανισῶς τὸς μέσῃ στὸ σταυρόλεξο,
ἀλλὰ κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρά. Ἡ λέξις «ΠΕΡΟΝΗ».

πὺλ τοποθετήσαμε ἤδη, θὰ σὰς βοηθήσῃ σημαντικὰ
τὴν συμπλήρωσι καὶ τοῦ ὑπολοίπου σχεδίου.
ΑΑΡ — ΑΓΚΑΛΙΤΣΑ — ΑΕΝ — ΑΜ — ΑΜΑ-
ΡΑ — ΑΠΑ — ΑΡΑ — ΑΡΩΜΑ — ΑΣΗΜΕΝΙΕΣ —
ΑΤΕ — ΑΩ.

ΒΑ — ΒΑΡΒΑΡΑ.
ΓΑΒ.
ΔΑΣΟΣ — ΔΙΣΚΟΣ.
ΕΚΤΟΣ — ΕΡ — ΕΡΩΤΙΑΡΗΣ — ΕΤ.
ΗΡΙ.
ΙΚΑ — ΙΝ — ΙΣ — ΙΣΗ — ΙΦ.
ΚΑΠΩΣ — ΚΟΥΜΑΣΙ — ΚΡΑΤΗΡ.
ΜΑΜ — ΜΗ.
ΝΟΣΟΜΑΝΗΣ.
ΟΣ — ΟΣΟ.
ΠΑΡΙΣ — ΠΟΘΟΣ.
ΡΑΣΚΙΝ — ΡΕΚΟΡ — ΡΕΣ — ΡΟΜΦΑΙΑ
ΡΩΚ — ΡΩΣΙΣ.
ΣΕΔΑΝ — ΣΙ — ΣΙΝΔΩΝ — ΣΙΡΙΚΙ —
ΣΙΤΟΣ — ΣΚΟΤΑΔΙ — ΣΠΑ — ΣΤΕΝΑ —
ΣΤΟ.
ΤΑ — ΤΑΡΝΕΡ — ΤΑΥ.
ΩΜΟΤΗΣ.

Μικρά προβλήματα

- 1) Μελετήστε προσεκτικὰ τὴν κάτωθι σει-
ρά ἀριθμῶν καὶ προσπαθήστε κατόπιν νὰ θοῖτε
ποιοὺς ἀριθμοὺς πρέπει νὰ τοποθετήσετε στὸ
τέλος, στὴ θέσι πρὶν στιγμῶν:
2 3 4 9 8 27 ...
- 2) Ὁ γιὸς μου, λέει μὴ κυρία, εἶναι σή-
μερα δέκα χρόνων καὶ εἶναι κατὰ 30 χρόνια
νέωτερος ἀπὸ τὸν πατέρα του. Σήμερα δὲ μαζὶ
με' τὸν πατέρα του καὶ με' τὸν παππού του,
συγκεντρώνουν καὶ οἱ τρεῖς 100 χρόνια ζωῆς.
— "Αδύνατον!... Αὐτὸ εἶναι τελειὸς ἀδύνα-
τον, παρατηρεῖ κάποιος ἀπὸ τοὺς καλεσμένους.
"Ο παππὸς δὲ ἔπρεπε τότε νὰ εἶχε παντρευ-
τῇ πρὶν συμπληρώσῃ τὰ δέκα χρόνια του, δὲν
εἶναι λοιπὸν πιστευτό!...
— Κι' ὅμως, ἐπιμένει ἡ οἰκοδέσποινα, τὰ
πράγματα ἔχουν ἀκριβῶς ὅπως σὰς εἶπα.
Εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ μὴ λογικὴ ἐξηγήσι
αὐτοῦς ἰσχυρισμοῦς τῆς;
- 3) Τρεῖς συνεχόμενοι ἀριθμοὶ παρουσιάζουν τὴν
ἀκόλουθον ἰδιότητα: "Όταν τοὺς πολλαπλασιάσετε
μεταξύ τους, θὰ θοῖτε ἕναν ἀριθμὸ, πὺλ θὰ εἶναι ἀ-
κριβῶς τὸ βῆλασι τοῦ τὸ σύνολο, πὺλ θὰ ἔρρικα-
τε προσθέτοντας τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀριθμοὺς. Ποιοὶ
εἶναι οἱ τρεῖς αὐτοὶ συνεχόμενοι ἀριθμοὶ;
- 4) Μία χωριανοπούλα ἐκεῖνὰ γιὰ τὴν ἀγορά με'
58 αὐγά, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὅποια εἶναι αὐγά γαλο-
πούλας καὶ τὰ ἄλλα ἀπὸ κόττες.

Σωστό — Λάθος

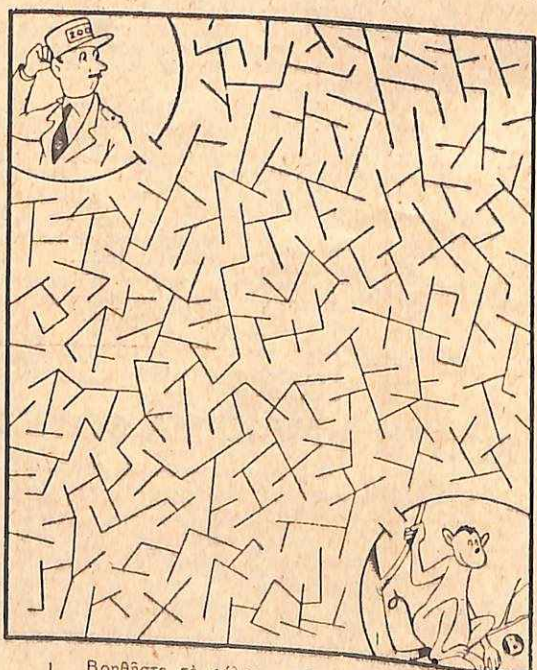
- "Απὸ τὴς δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, πὺλ συ-
νοδεύουν καθεμιά ἀπὸ τὴς κάτωθι φράσεις, δια-
γράφετε ἐκεῖνη πὺλ δὲν ταιριάζει.
- 1) Ὁ Χριστὸς εὐλογοῦσε τοὺς πιστοὺς, πὺλ τὸν
ἀκολουθοῦσαν κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ:
ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ
 - 2) Ὁ Τζιόκομο Καζανόβα ἦταν γιὸς μίας ὁ-
ψηλῆς πολιτικῆς προσωπικότητος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑ-
ΘΟΣ.
 - 3) Ἡ "Αρροδίτη εἶναι ὁρατὴ τὰ μεσάνυχτα:
ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ
 - 4) Τὸ μεταξὺ χρησιμοποιοῦται γιὰ τὴν κατασκευὴ
σκεινῶν, πὺλ προορίζονται γιὰ τοὺς ἀπινιστές:
ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ
 - 5) Τὸ θαλάσσιο σκί ἔκανε τὴν πρώτη του ἐμφά-
νισιν στὴν Κιανή "Ακτή, μετὰ τὸν τελευταῖο παγ-
κόσμιο πόλεμο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ
 - 6) Ἡ Μαρία Μαλιμπραν ἦταν σοπράνο: ΣΩ-
ΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ
 - 7) Ὁ Μπετόβεν εἶχε χαρακτηριστὴ παιδι-θαῦμα:
ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ
 - 8) Γάντια χρησιμοποιοῦσαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι "Ελ-
ληνες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ
 - 9) Ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία ἀποτελοῦσαν κά-
ποτε ἕνα καὶ μόνο βασίλειο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ
 - 10) Ὁ πλανήτης Οὐρανὸς ἔχει τέσσερις δορυφό-
ρους: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ

Κρυπτογραφικὸ

1 2 3 4 5 6 7	= Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
2 1 3 4 7	= Μέρος φυτεμένο.
3 4 5 7	= Κίνισις.
4 6 2 1 3 4 7	= Ζῶο με' παράξενα χρώματα.
5 1 3 4 6	= Μπαίνει σὲ δουεῖα.
6 2 6 4 7	= Δὲ λείπει ἀπὸ ἕνα τσίρκο.
7 2 5 3 2	= "Ερπετό.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο
πάντοτε ἀριθμὸ.

Λαβύρινθος

Βοηθήστε τὸ φύλακα τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου νὰ
πιάσῃ τὸ γιμπάτση (κάτω δεξιά), πὺλ τᾶσκαε ἀπὸ
τομο δρόμο καὶ νὰ μὴ ὑπογεωρεθῇ νὰ ξαναπεράσῃ.
Γίνεται πὺλ διασκεδαστικό ὅταν πάρουν μέρος σ'
αὐτὸν δύο παίκτες συγγένους. Θὰ μπορέσουν εἶτα νὰ
δοῦν ποῖος θὰ σταθῇ πὺλ τυχερός. Χαράξετε ἀπαλὰ
κατόπιν νὰ τὸν σβύρετε καὶ νὰ ξαναχρησιμοποῖ-
σετε τὸ σέβδιο.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 73

Ἡ ΖΩΗ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ...

Ἡ "Αλκινόη" πὺλ μοῦ γράφει
σήμερα, εἶχε ἀποπειραθῇ πρὸ δεκα-
πέντε ἡμερῶν ν' αὐτοκτονήσῃ.
Βρέθηκε σὲ τελεία ἀπελπίσιν, ὁ-
ταν ἔμαθε πῶς ὁ ἀγαπημένος τῆς
ἔφυγε κρυφὰ γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ
τὴν ἐγκατέλειπε μ' ἕνα παιδί.
Τὴν πρόλαβαν ὅμως καὶ σόθηκε.
Αὐτὰ ὅλα, θὰ μοῦ πῇτε, εἶναι κοι-
ὰ πράγματα, γίνονται σχεδὸν κάθε
μέρα.
Ἡ "Αλκινόη" ὅμως δὲν πρόστα-
σε νὰ δοῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ὁ-
ταν μὴ μὲρα πῆγε σπῆτι τοὺς ἑνας
ἀγωνιστὸς τῆς καὶ τῆς εἶπε:
"Δὲν με' γνωρίζετε. "Εγὼ ὅμως
σὰς ἐξέρω καλά, Σέρε, πὺλ εἶστε ἕνα
καλὸ καὶ φιλότιμο κορίτσι. "Αν δὲν
ἦσαστε φιλότιμο, δὲ θὰ θέλατε νὰ
πεθάνατε. Γι' αὐτὸ σὰς ἐκτίμω ἀκό-
μα πῶς πολὺ.
"Σέρε ἐπίσης ἐκεῖνον πὺλ σὰς ἐγ-
κατέλειπε. Δυστυχῶς ἦταν φίλος
μου, καὶ μοῦ διηγήτο, ὅτι ἔκανε.
Τὸν συγχάρηκα ὅμως, ἀπὸ τὴν ἡμέρα
πὺλ μοῦ ἐμολόγησε κατὶ: ὅτι ἐπαί-
ζε μαζὶ σὰς κι' ὅτι δὲν εἶχε ποτὲ
σκοπὸ νὰ σὰς παντρευτῇ. "Όταν γεν-
νήθηκε τὸ παιδί σὰς, ἔπρεπε νὰ θᾶ-
λῃ διαβατήριον, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχο-
ποῖηθῃ ὡς πατέρα. Κι' ἔφυγε δι-
χως τύψεις. "Εφυγε γιὰ νὰ μὴν ἀ-
γαθῶς εὐθύνει. "Όπως θέλεπετε,
ἐξέρω ὅλα τὰ ἰδιαιτέρη σὰς καὶ τὴν
κατὰστασι σὰς. Κι' ἐρχομαι σήμερα
νὰ ζητήσω τὸ χέρι σὰς! "Αναλα-
βαῖν ἐγὼ τὸ παιδί. Θέλετε;...
Κι' ἡ "Αλκινόη συνέχισε: "Δὲν
εἶπα ἀδίσκος τὸ ναι, τὴν ἄλλη μέ-
ρα ὅμως, ἀφοῦ ἐκλαίνα πολὺ κι' ἔ-
νοιωσα τὴν ψυχὴ μου νὰ ἐλαφρῶ-
νῃ, δέχτηκα τὴν πρότασι του.
"Ἐκανα καλά;
"Εγὼ νοιώθω πῶς μὴ νὰ ζῶ,
μὴ ζῶ ἐντυχισμένη θανατίζω γιὰ
μένα. Σέρε, τί λέτε;
"Εγὼ λέγω, ὅτι κάνατε πολὺ κα-
λὰ καὶ ἐλπίσω γι' ἄλλη μὴ φορά
ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει τὰ
καλὰ κορίτσια.
Καν Εὐ ν Χ: Διάβασα με' πολ-
λὴ προσοχὴ τὸ πολυσέλιδο γράμ-
μα σὰς. Βλέπω ὅτι γράφετε ἐδῶ
κι' ἐκεῖ, με' τὴν ἐλπίδα πῶς κάποιος
θὰ σὰς δώσῃ δίκην, γιὰτὶ κατὰ θά-
θεο νοιώθετε τύψεις.
Εἶστε μορφωμένη γυναῖκα, ἔρε-
τε καλά τὸ ἐπικίνδυνον παιγνίδι πὺλ
παίζετε. Θέλετε νὰ προχωρήσετε,
ἀλλὰ γυροῦτε καὶ κάποιον πὺλ νὰ
σὰς δώσῃ τὴν ὥσση, γιὰ νὰ πέσε-
τε στὴν ἀγκαλιά... τίποτος! "Ενὸς ἀν-
θρώπου πὺλ διασκεδάζει μαζὶ σὰς
καὶ προχωρεῖ ἔθιμα πρὸς ἔθιμα με'
ὑπομονή, ὥσπου νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ
πὺλ ποθεῖ: νὰ σὰς κάπῃ τελειωτικά
φιλανδία του. "Ακόμα καὶ μ' αὐτὰ
τὰ φιλία πὺλ τοῦ παραχωρεῖτε, ἔρε-
τε ἤδη καταδικαστή!
Δύο πράγματα σὰς καταδικάζουν:
ἡ μορφὴ σὰς καὶ ἡ μεγάλη κόρη
σὰς. "Αν δὲν εἴχατε αὐτὰ τὰ δύο,
θάλεγε κανεῖς: "Ἄς τὴν νὰ γλεν-
τήσῃ!
Τώρα, ὅμως, ὅχι! Γιὰτὶ ὁ φίλος
αὐτὸς δὲν εἶναι ἀληθινὸς φίλος καὶ
προπάντων δὲν εἶναι τίμιος, ὅσο κι'
ἀν ἐρίσκειται σὲ ὑψηλότερο ἐπίπεδο
μορφώσεως.
Οἱ πραγματικοὶ φίλοι σέβονται
τοὺς φίλους, δὲν τοὺς ἐξευτελίζουν
με' ἐρωτικά φιλία καὶ τὰ λοιπὰ!
Αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ σὰς κάπῃ τοῦ
χεριοῦ του, νὰ σὰς παρασύρῃ. Καὶ
θάρρη ἡ στιγμὴ, πὺλ θὰ τὸ πετύχῃ!
Γιὰτὶ ἡ γυναῖκα ἔχει πολλὰς στι-
γμὰς ἀδυναμίας.
Λυπηταί, πὺλ δὲν ἔχω τὴ δική
σας γνώμη. Δὲν τὴν ἔχει οὐτὲ ὁ κύ-
ριος, στὸν ὅποιο γράφατε προηγου-
μένως. Σὰς κατακρίνωμε καὶ ὁ δῶς.
Αὐριο θὰ σὰς κατακρίνω καὶ ὁλό-
κληρη ὁ κοινωνία, ἀν συνεχίσετε.
Σταυρατῆτε λοιπὸν, πρὶν φέρετε τὸν
ὀλεθρο μετὰ στὸ σπῆτι σὰς. Λυπη-
θεῖτε, τοῦλάχιστον τὴν κόρη σὰς!
Πο νὲ μένο. Σελουρ γό:
Μέσῃ σὰς ἐρίσκειται ἕνα ἀγνὸ αἰσθη-
μα γι' αὐτὴν τὴν κοπέλλα.
Φοβηθήκατε μὴ τὴ χάσετε καὶ τῆς
ἐμολογήσατε ἀγάπην, τὴν τελευταία

Ἡ Μιράντα ἀπαντᾷ

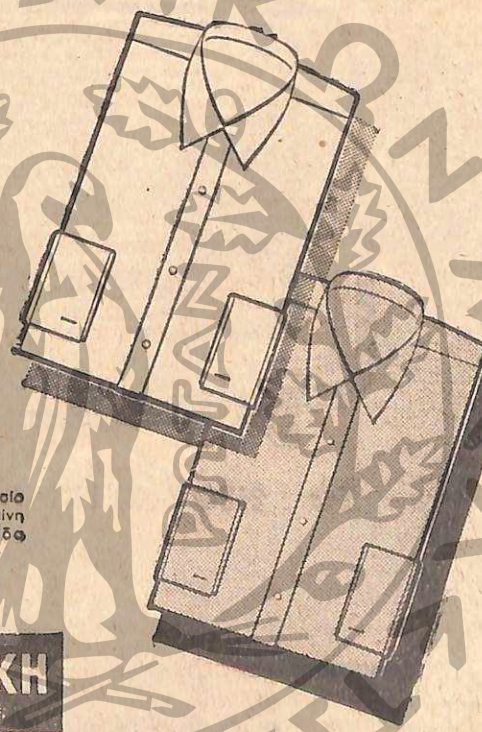
στιγμῇ, ζητώντας τὴν γιὰ γυναικα
σας.
"Αγαπήσατε χωρίς νὰ ξέρετε, ἀν
σὰς ἀγαπᾷ καὶ ποῖα εἶναι αὐτὴ πὺλ
ἀγαπᾷ. Σέρε, ζῆτε στὸ χωριό, ἔ-
κλειν στὴν "Αθήνα. "Εκείνη εἶναι ἐν-
κατάστατη, σέρε ἕνας φτωχὸς τεχνί-
της.
"Ελπίσω, πῶς ὁλ' αὐτὰ τὰ συλλο-
γιθήκατε καλά.
Τώρα, ἡ κοπέλλα γιὰ νὰ σὰς κα-
λῇ στὴν "Αθήνα, θὰ συζητήσῃ τὸ
ζήτημα καὶ με' τοὺς γονεῖς τῆς.
Νὰ πᾶτε, λοιπὸν, ἀφοῦ τόσο πο-
λὸ τὸ ἐπιθυμεῖτε, καὶ νὰ σκεπτε-
εἰλικρινῶς σὲ ὅλα.
Μία ζωὴ δολοκλήρη εἶναι αὐτή.
Σέρε εἶστε ἕνας φτωχὸς τεχνίτης πὺλ
ζῆτε στὸ χωριό, ἐκείνη μὴ κοπέλλα
πὺλ εἶναι στὴν "Αθήνα.
Τὰ ἐπαναλαμβάνω, γιὰ νὰ σὰς
κάμουν ἐντύπωση καὶ νὰ τὰ συζη-
τήσετε με' τὸν ἑαυτὸ σὰς, πρὶν ἐρ-
θετε στὴν "Αθήνα.
"Αν εἶστε βέβαιος ὅτι θὰ μπο-
ρέσετε νὰ δημιουργήσετε οἰκονομία
καὶ νὰ περᾶτε ἀνετα, ἀποφασίστε

το καὶ πηγαίνετε στὴν "Αθήνα.
Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔχω νὰ προ-
σᾶς.
Σ' ἀγαπᾶ: Τὰ γυναικεῖα αὐτὰ
τεχνάσματα συνήθως θαγαίνουν σὲ
κακό.
Κι' ἐπειδὴ ἔχετε νὰ κάμετε μ'
ἕνα ἄνθρωπο μορφωμένο, μοῦ φαί-
νεται πῶς τὸ καλλίτερο ἀπὸ ὅλα
εἶναι ἡ εὐκρίνεια.
Μὴ χάσετε τὸν καιρὸ σὰς με'
τροφερά λόγια καὶ ἐλπίδες. Συζη-
τήστε μαζὶ του, ὥστε νὰ ὀρετὲ τὴς
ιδέες του, τὴς ἀποφάσεις του γιὰ τὸ
γάμο, καὶ ἀν πετύχῃτε ὅτι δὲν ἀπο-
έλπει σ' αὐτὸ, τότε τὸ καλλίτερο
εἶναι νὰ ἀποσυρθεῖτε, πρὶν ἀκόμη πο-
νέσετε δύναται.
"Α παγορευμένη ἀγάπη:
Φαντασεῖτε ἕνα νέος μορφωμένος. Δὲ
μιλάτε ὅμως σάν τέτοιος. Διὰ τὴν
ἐνὸς οἱ δύο αὐτὲς κοπέλλες σὰς
προσφέρουν τὴ φιλία τους, σέρε σκέ-
πτεστε ἄλλα πράγματα γι' αὐτὲς.
Σκέπτεστε ἀν θὰ ὑπῆρχε περὶπο-
νὲ νὰ τὰ φτιάξετε με' τὴ μὴ ἀπὸ
τὴς δύο.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἄψογα ὑψοιᾶμοσα...

Λευκά καὶ χρωματιστά
ἀπὸ ποπλίνες Πειραικῆς-Πατραϊκῆς
πὺλ δὲν μπαίνουν στὸ πλύσιμο
γιὰτὶ εἶναι "SANFORIZED" (Σανφορῶζιτ)

Ποπλίνες "SANFORIZED" δ τύπων
στὴν καλύτερη πάντοτε ποιότητα
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ —
ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

"SANFORIZED" σημαίνει εἰδικὴ τεχνικὴ ἐπεξεργασία
τοῦ δομικοῦ ὅφαστος, ὥστε νὰ μὴ μπαίνει
στὸ πλύσιμο. "Αποκλειστικὸς γιὰ τὴν Ἑλλάδα
Πειραικῆς-Πατραϊκῆς

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.
ντύνει, στολίζει, νοιομοιρεῖ!

ΔΡ ΑΛΕΞΗΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ
ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ — ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
— ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Συμπλώματα — Αἰτίες — Θερα-
πεία, 3 βιβλία εἰς 1 τόμον 822
σελίδες, 100 εἰκόνες, 9 ἀνατυπώ-
σεις, "Απλὸ. Τὸ πληρέστερο, τε-
λειότερο, συγχρονισμένο,
Πωλεῖται στὰ κεντρ. βιβλιοπωλεῖα.

*#4*σελίς*της*γυναίκα*

ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

ΕΜΑΙ ίσως ή πρώτη φορά, που άκούμε τόν προσδιορισμό «σεμιζιέ» να συνδυάζεται με χειμερινά φορέματα. Έφέτος θα τόν άκούμε να επαναλαμβάνεται συχνά, γιατί ή μόδα τόν τοποθέτησε στην πρώτη γραμμή.

Ιά σεμιζιέ του χειμώνας χρησιμοποιούν πολύ τά λαινάς, που είναι ζεστά, αλλά συγχρόνως πολύ σούπλ. Κι' ένα μοντέρνο ύφασμα γι' αυτή τη χρήση είναι το «κρυλόρ» με άρκετά μακρό πέλλο.

Ο χειμερινός τύπος τών σεμιζιέ άκολουθεί ως επί τό πλείστον την έθαζε γραμμή.

Ιά να έχη τό φάρδος, που άπαιτεί ή μόδα, χρησιμοποιεί βαθείς πιέτες κουφορές, άλλοτε έλεύθερες ή πλαγιαστές ή τσακιστές.

Αυτή ή έθαζε φούστα συμπληρώνεται μ' ένα κορσάζ, που πολύ συχνά ξεφεύγει από την κλασσική κόψι.

Έχει άρκετά άνοιχτό λαιμό, που συμπληρώνεται με μεγάλο γιακά άρκετά έθαζε.

Ιά μανίκια έχουν μακρός τρουά-κάρ και τελειώνουν μ' ένα φαρδύ, άνετο πουνιέ.

Ι' αυτά τά φορέματα να προτιμάτε άνοιχτά χρώματα λαινάς. Έκείνο, που πρωτοστατεί έφέτος είναι τό μώβ-έλιότροπ, αλλά προσοχή γιατί δέν πηγαίνει σ' όλες.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Αντίθετα από την έθαζε γραμμή τών σεμιζιέ φορεμάτων, έχουμε γιά τις άπογευματινές τουαλέτες την ίδια γραμμή, που έχει στενή φούστα πρós τά κάτω.

Ιά κορσάζ αυτών τών φορεμάτων τά χαρακτηρίζει πάντοτε τό φάρδος τών ώμων, ενώ ή μέση είναι έφαρμοστή, με φαρδιά ζώνη. Κάποτε ή ζώνη καταλήγει σέ δέσιμο στό πλάι και κρόσια. Είναι κι' αυτά πολύ της μόδας έφέτος.

Οι μεγάλοι γιακάδες έχουν κι' έδώ τη θέση τους. Κι' ένα σκέρτσο, που θα παρουσιάζουν, είναι, ότι, ενώ τό άνοιγμα του λαιμού είναι στρωγυλό, ό ντραπαριστός γιακάς πέφτει λίγο στους ώμους και έρχεται και σταυρώνει μπροστά στη μέση. Έτσι τό φόρεμα δίνει την έντύπωσι σά να έχη πλαστρόν.

Ιά μανίκια είναι και έδώ τρουά-κάρ.

ΤΡΟΥΑ-ΠΙΕΣ

Η γυναίκα έφέτος πρόκειται να υποδεχθή τό χειμώνα πάνοπλος, άν κρίνουμε από τις υποδείξεις της μόδας. Μιά από τις τελευταίες της εμπνεύσεις είναι ό συνδυασμός ταγιέρ και έπανωφοριού, έτσι που να έχωμε στη διάθεσί μας ένα τέλειο τρουά-πιές... γιά κάθε ένδεχόμενο.

Ι' αυτό τό συνδυασμό είναι πολύ της μόδας τά μελανζέ λαινάς στον τύπο τών τουίντ ή τών λεγομένων «μουσέτες».

Αλλά άς δούμε ποιά γραμμή θα έμφανίζουν τά έφετεινά τρουά-πιές.

Έχουμε πρώτα τά ταγιέρ. Η μόδα τά θέλει εϋθύγραμμα, με φούστα λαιμού της ζακέτας είναι χωρίς γιακά, με μωτερό μέν άνοιγμα, αλλά μακρό, και γιά τό κλείσιμο μιά σειρά κουμπιά.

Οι τσέπες γίνονται κοφτές, όριζόντιες, με καπάκια.

Τό έπανωφόρι, αντίθετως, γίνεται ριχτό και έθαζε. Τό μακρός του όμως δέν ταυτίζεται με τό μακρός της φούστας, είναι τρουά-κάρ, δηλαδή τό μακρός, που χαρακτηρίζει τά πτι-μαντώ.

Μιά άλλη αντίθεση είναι ή ζακέτα του ταγιέρ, που δέν έχη γιακά και συμπληρώνεται με τό μεγάλο γιακά του έπανωφοριού. Πολύ συχνά, ό γιακάς αυτός γίνεται μονόχρωμος, από τό χρώμα, που κυριαρχεί στό μελανζέ λαινάς του συνόλου.

Η σπορτίβ έντύπωσι, που δίνεται με αυτό τό συνδυασμό, μπορεί να τονισθή ακόμη πιο πολύ, άν χρησιμοποιήσαμε έξωτερικά γαζιά γιά γανιρίσματα. Τρεις ή τέσσαρες σειρές γαζιά μπορούν να γανιρίουν τό γιακά και τό άνοιγμα του έπανωφοριού, καθώς και τό κάτω άκρο τών μανιτών, ακόμη και τό κάτω τελείωμα της ζακέτας, όπως και τό τελείωμα τών μανικιών της.

ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ ΤΑΓΙΕΡ

Ιά καντριγιέ λαινάς σέ χτυπητές αντίθεσεις χρωματισμών, θα είναι έφέτος ή πιο χαρακτηριστική μόδα της εποχής. Φυσικά, τά ταγιέρ αυτά θα έχουν τόν χαρακτήρα τών σπορτίβ και θα είναι ή πιο ταιριαστή εμφάνισι γιά την καθημερινή ζωή, γιά τις έκδρομές, γιά τά ταξίδια.

Έδώ ιδιαίτερος θα δούμε να έφαρμόζεται ή μεγάλη φετεινή μόδα της βέστας με τη μακρεία μπάσκα. Τό σύνολο της γραμμής θα είναι εϋθύγραμμο, γιάτι τά ταγιέρ αυτού του τύπου θα έχουν τη φούστα στενή συχνά μ' ένα έλαφρό άνοιγμα στό πίσω κάτω άκρο, ή μ' ένα έλαφρό άνοιγμα στό κάθε πλάι.

Τό μακρός της ζακέτας θα είναι τόσο, ώστε να καλύπτονται τελείως οι νοφοί και επί πλέον θα υπογραμμίζεται ή μέση με μιά φαρδιά ζώνη από τό ίδιο ύφασμα και μιά μεγάλη άγκράφα γιά τό κλείσιμο.

Οι έξωτερικές τσέπες, μεγάλες και τονισμένες με γύρισμα στό επάνω μέρος, συμβάλλουν κι' αυτές στην όλη σπορτίβ εμφάνισι.

Τό άνοιγμα του λαιμού, με σχετικώς μεγάλο γιακά και ρεβέρ, θα μπορεί ως κάτω και χαμηλά, έφαρμοσμένα στους ώμους.

Η μεγάλη επίσης μόδα τών κασκόλ θα έρχεται να συμπληρώση την όλη σπορτίβ εμφάνισι και θα τά δούμε να συνδυάζονται μονόχρωμα αυτά με τό καντριγιέ ταγιέρ. Είναι μεταξωτά ή από βουάλ-ντέ-λαιν.

ΤΑ ΠΙΕ-ΝΤΕ-ΚΟΚ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Αλλο φανταζι λαινάς, που είναι έφέτος ιδιαίτερος της μόδας, είναι

4) Ταγιέρ από καντριγιέ λαινάς με τη μοδάτη μακρεία ζακέτα και φαρδιά ζώνη. 5) Μοδάτο έπανωφόρι από λαινάς πιε-ντέ-κόκ με πολλά γκονταί. 6) Το σκερτσό της κουκούλας σ' ένα ριχτό έπανωφόρι.

τό σκερτσόζικο πιε-ντέ-κόκ, δηλαδή ένας φανταζι τύπος νταμιέ.

Οι χρωματισμοί, που συνδυάζονται σ' αυτά τά ύφασματα, είναι τό ά-σπρο και τό μαύρο, τό ταμπά και τό γκρέν, τό πράσινο και τό μπέ, κ. ά.

Ο συνδυασμός, που θα κυριαρχή περισσότερο από κάθε άλλο, θα είναι του άσπρου και μαύρου. Όπως τά καντριγιέ λαινάς θα τά δούμε κυρίως σέ ταγιέρ, τά πιε-ντέ-κόκ θα τά δούμε κυρίως σέ έπανωφόρια σπορτίβ φυσικά.

Η τελείως ριχτή κόψι, σέ πολύ έθαζε γραμμή, θα είναι πολύ της μόδας και θα έχη άφθονα γκονταί, πρós πάντων στην πλάτη.

Η ίδια κόψι ώστόσο μπορεί να φορεθί και με την παραλλαγή της φαρδιάς ζώνης. Αυτή περιορίζει τό φάρδος στη μέση, καθιστώντας ακόμη πιο καταφανή την έθαζε γραμμή πρós τά κάτω.

Πολύ της μόδας είναι να ταιριάζετε με τό άσπρόμαυρο έπανωφόρι μιά ζώνη από μαύρο λουστρίνι. Τά έπανωφόρια αυτά στολίζονται επί πλέον με μεγάλους γιακάδες, μεγάλες έξωτερικές τσέπες και μανίκια άνετα.

ΓΙΑΚΑΣ-ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Η μόδα τών μεγάλων γιακάδων, που είναι έφέτος ένα από τά πιο χτυπητά χαρακτηριστικά, θα έμφανισθί και μ' ένα ακόμη πολύ πρακτικό σκέρτσο. Ένα γιακά, που, ριχτός στην πλάτη μ' ένα κατάλληλο γύρισμα στο έξωτερικό του περιθώριο, σηκώνεται και σχηματίζει μιά κουκούλα γιά τό κεφάλι.

Αυτό τό σκέρτσο τό βλέπουμε ιδίως σέ ριχτά άνετα έπανωφόρια από τά μοντέρνα φετεινά λαινάς, μονόχρωμα ή φανταζι. Έχουμε έδώ ένα βαθύ σταυρωτό κουκούμα, με δύο σειρές κουμπιά, σέ τονισμένες άποστάσεις τά μέν από τά δε.

Σ' αυτό του είδους τά έπανωφόρια ή μόδα συνιστά κατά προτίμησι τη ραγκλάν κόψι, ή την κιμονό, με ραφή κατά μήκος τών ώμων και του επάνω μέρους τών μανικιών.

Τά έπανωφόρια, που έχουν γιακά-κουκούλα, θα φορεθούν πολύ έφέτος, όχι μόνο γιά καθημερινή εμφάνισι, αλλά και τά βράδια, γιάτι συνδυάζουν τη σκερτσόζικη ιδιότητα τους με την πρακτικότητα.

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Ένα τελευταίο χαρακτηριστικό στό ντύσιμο, που θα έπι-εληθή έφέτος, θα είναι τό ιδιότροπο άνοιγμα τών κορσάζ στά άμπιγιέ φορέματα. Τό άνοιγμα αυτό σχηματίζει μεγάλο ντε-κολτέ, αλλά περιορίζεται κυρίως στην πλάτη, που προορίζονται δηλαδή φορέματα, ακόμη και από λαινάς, που προορίζονται, έ-να φοριούνται σ' ένα γέυμα ή μιά βραδυνη συγκέντρωσι, έ-να γάλο κορσάζ κλειστό μπροστά, σχεδόν ως τη ρίζα του λαιμού, ενώ, αντίθετως, στην πλάτη, τό κορσάζ σχηματίζει ένα με-γάλο θάλα ντεκολτέ, που φθάνει άρκετά χαμηλά. Τά μανίκια είναι μακρύτερα ως τους αγκώνες.

Ιά πιο λουσάτες τουαλέτες από μεταξωτά ύφασματα ή βελούδο, βλέπουμε τό ίδιο σκέρτσο στά ντεκολτέ, μόνο που δέν υπάρχουν μανίκια.

Αυτά τά ιδιότροπα ντεκολτέ συνδυάζονται και με όρασι κολ-λιέ, που έχουν κάποιο πανταντίφ στην πλάτη, ή και άπλως ένα δέσιμο με κέμασμα.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Η μόδα τών μεγάλων δέ δυσκολεύεται διόλου να έφαρ-μοθί και στά παιδιά. Έτσι τά ντε-πιές βρίσκουν τη θέση τους και στην παιδική γκαρνταρόμπα, γιά να ντύσουν τις κοπε-λίτσες σύμφωνα με τη μόδα. Δέν υπάρχει άμφιβολία πως ένα ντε-πιές δίνει άφορμή στά κοριτσάκια να παρουσιάζουν διά-φορες εμφάνισεις, με μικρά σχετικώς έξοδα. Άς δούμε, λοι-πόν, ένα παρόμοιο παιδικό μοντέλο.

1) Παιδικό ντε-πιές: θουοτίτσα με έλεύθερες πιέτες και καζάκα. 2) Φορεμάκι μονοκόμματο με λευκά γανιρίσματα. 3) Και άλλο φορεμάκι μπλε γανι-ρισμένο με άσπρο γιακάκι, ζώνη και κουμπιά.

Αποτελείται από ένα έλαφρό λαινάς σέ ζωηρό χρώμα. Έχουμε πρώτα την πλισσέδατη φουστίτσα μ' ένα ολόκληρο πλισσάρισμα, είτε με κουφό-πιέτες, είτε με πιέτες πλαγιαστές, ή και ακόμη με πιέτες πιασμένες επάνω και άρνημένες κάτω έλεύθερες. Αυτό τό τελευταίο παρουσιάζει την τόσο ταιριαστή γιά τά παιδιά έθαζε γραμμή.

Η φούστα συμπληρώνεται από μιά καζάκα κλειστή στό λαιμό, με τό κουμπομα πίσω. Έχει έλαφρό μπουφάν και τά μανίκια είναι μακρύτερα, κα-ταληγόντα σέ πουνιέ. Ένα λευκό γιακάκι συμπληρώνει την εμφάνισι.

Με αυτό τό σύνολο ή μικρούλα έχει μιά χαριτωμένη εμφάνισι, που δίνει την έντύπωσι ολόκληρου φορέματος. Τό ότι όμως τό φόρεμα άποτελείται από δύο χωριστά κομμάτια, δίδει την εύκαιρία και σέ άλλους συνδυασμούς.

Η φουστίτσα μπορεί να φορεθί άλλοτε με τη μιά και άλλοτε με την άλλη φανελλένια μπλούζα, μονόχρωμη ή φανταζι, ή με τό ένα ή τό άλλο πουλόβερ.

Συγγνώμες έχοντας στη διάθεσί σας μιά καντριγιέ φούστα, μπορείτε να τη συνδυάσετε με μιά μονόχρωμη καζάκα, έχοντας έτσι άλλη μιά εμφάνισι.

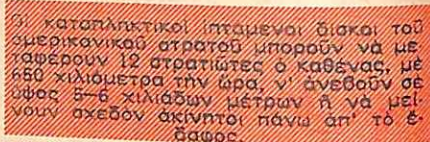
ΛΕΥΚΗ ΝΟΤΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Τό λευκό στόλισμα στά χρωματιστά παιδικά φορέματα είναι έφέτος πολύ της μόδας. Όλα τά καθημερινά φουστάνκια γανιρίνονται με κάτι λευκό: Πότε ένα γιακάκι, ή πουνιέ, πότε άπλως λευκά κουμπιά, ή ακόμη και λευκές κάλτσες και λευκά γάντια. Άκόμη και σπορτίβ κάλτσες θα δούμε λευκές, που φοριούνται ως τά γόνατα.

Όταν υπάρχουν σέ μιά οικογένεια δύο ή τρεις άδελφούλες σέ σχετική ηλικία, φροντίζει ή μαμά να τούς κάνη φορεμάκια στην ίδια κόψι, αλλά σέ διαφορετικά χρώματα, που να ένάρμονίζονται μεταξύ τους.

ΕΞΗΜΕΡΑΛΔΑ

A red tank is shown firing a missile in a snowy, war-torn landscape. The tank is positioned on the left, and the missile is launched from its turret, trailing a red smoke plume. The background features a snow-covered ground with some debris and a distant, hazy horizon.

71

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΤΥΧΗ ΚΑΙ Η ΓΝΩΣΗ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ήρθαν Έτσι τα πράγματα και συναντήθηκαν στο δρόμο η Τύχη κι' η Γνώση. Η πρώτη, που ήταν γυναιμει, στο μετέωρο και φορτωμένη με κάθε λογής χρυσάφια, προσέφερε στη δεύτερη, χωρίς να της δώσει καμιά σημασία.

— Η Γνώση, όμως, στάθηκε και της φώναξε: — «Εί, κυρά Τύχη, πές μου πώς καλημέρα! Η Τύχη σταμάτησε και κούταξε τη Γνώση σαν να είχε μπροστά της κανένα μυρμηγκι. — Την καλημέρα μου τη λέω, σε γυναίκες που έχουν κάποιες αξίες, της είπε.

— «Εί, έγω κι' έγω κάποιες αξίες, της απάντησε η Γνώση. Χωρίς έμεινε η Τύχη. Τους ανθρώπους μονάχα έγω τους κάνω ευτυχισμένους! — Εί, όχι δά, έπαινε η Γνώση. Δεν τά λές καλά!...

— «Έγω δεν τά λέω καλά; φούντωσε η Τύχη. — Αμ δεν τους άκοδες κάθε μέρα τους ανθρώπους, που με παρακαλούν να τους βοηθήσω; «Αν είμαι της τύχης μου, λέω, ες με βοηθήσει η τύχη και θα ήθελε κοπανού. Κι' έχουν δικιο. — Ο, ταν άκουμπήσα έγω άπάνω τους το μικρό μου δαχτυλάκι, γίνονται πλούσιοι κι' ευτυχισμένοι.

— «Ενδ όταν ενδιαφερόμην έγω γι' αυτούς, πέφτουν με τά μούτρα στά βελούδα! Και ποιο το όφελός τους; Χαλούν τά μάτια τους απ' το διάβασμα και φουσκώνουν το μισό τους μ' ένα σωρό κουτάλιαρες που τους κάνουν τη ζωή άβυσσική. Γιατί, όσο μαθαίνουν, τόσο θέλουν να μάθουν κι' άλλα. — Ο άνθρωπος είναι γεννημένος, για να μη γοργαίνει ποτέ με τίποτα.

— Η Γνώση κούνησε το κεφάλι της χαμογελώντας. — Συμφωνώ μαζί σου, είπε. Ναι, έσύ τους κάνεις ευτυχισμένους τους ανθρώπους. Χωρίς έμεινε, όμως, η ετυμολογία κρατάει μόνο απ' τά σόκα ως τά σταφύλια. — Ο πλούσιος ποτέ δεν έχει γνώση, τά γάνει τά πλούτη του και γίνεται εταίρος.

Αυτή τη στιγμή που κουδούνιζαν οι δυο γυναίκες, φάνηκε να περνά από έξω κάποιος Ένας τοσπάνος με τά πρόβάτα του. — Η Τύχη που τον είδε πρώτη, τινάχτηκε σαν να της ήρθε μια σπουδαία σκέψη.

— Αυτά που λές, έγω τ' άκούω θερσεέ, είπε. Ατόν τον τοσπάνο που έλπει, έγω μπορώ να τον κάνω βασιλιά! — Εσύ, κυρά Γνώση, μπορείς να τον κάνεις; — Απάντησε μου, ντέ!...

— Κάν τον και γά δομει με τά βασιλιάς θά είναι, χωρίς και τη δική μου βοήθεια, είπε η Γνώση. — Έν τάξει, συμφώνησε η Τύχη. Από καιρό ζητάω μια ευκαιρία, για να σο δείξω την αξία σου. Νά που την έρθει άπ' άποδο; — Αν σ' νικήσω θάρησε ύπέρτατα μου. Συμφωνούν; — Συμφωνούν, είπε η Γνώση. Έσφιξαν τά γέλια τους και γοστήσαν.

— Ο θοσός, που τον έλεγαν Μήτρο, θόσκησε τά πρόβάτα του έλη την ημέρα και τό πρόβαυ τά γούρισε στο μαυρί του. Καθώς, πήγε να δρασκέλλει την έλνλη πορτοούλα της καλύδας του, τό πόδι του πάτησε ένα πράγμα σαν καρύδι. — Έσφυσε και τό σήκωσε.

— Τι να είναι τούτο; είπε καθώς τό έβλεπε που άστραφτικοπούσε, γιατί η πέτρα εκείνη ήταν διαμάντι, που τό είχε ρίξει στο δρόμο του η Τύχη. Χμ! τοσκαμικόπετρα θά είναι, είπε και την έβριζε στο ταγάρι του.

— Η Γνώση που παρακολουθούσε τον τοσπάνο άόρατη, γέλασε ευχαριστημένη και είπε στην Τύχη που κι' αυτή θοισκόταν άόρατη κοντά στον τοσπάνο: — Τά έλπεις; Του έβριζες τό διαμάντι στά πόδια του, άλλα πήγε χαμένο! — Αν είχα βάλει έγω τό γέρι μου άπάνω του και άποκούσε γνώση, θά τό έβλεπε πως είναι διαμάντι και θά θά τό πέτοσε στο ταγάρι του, σαν άχρηστο πράγμα!...

— Η Τύχη είχε σκυλιάσει απ' τό κακό της. — Κάνε λίγη ύπομνη της απάντησε. Τό στοίχημα είνε να τον κάνω βασιλιά. — Αν δεν τό πετύχω, τότε μπορείς να πής πως κέρδισες. — Συμφωνούν, είπε η Γνώση και οι δυο γυναίκες γοστήσαν πάλι.

— Πέρασαν κάμποσοι μινες απ' την ημέρα εκείνη και τό καλοκαίρι έφωσε τη θέσι του στον γερο-γειαύνα. Μα τό πρώτο γιόνι που έπρεσε στο θοονό, ο Μήτρος έτοιμάστηκε να κατέβη στην πολιτεία. — Έπρεπε να αγοράσει τρόφιμα, ρούχα και κασπό για τά πρόβάτα του, που θά περνούσαν τους κρύους μινες κλειμένα στο μαυρί.

— Φόρεσε την κάπα του, πέρασε και τό ταγάρι του στον άμο, έβλεπε στην τσέπη του και τά λεπτά που είχε μαζέψει έλο τό καλοκαίρι απ' τό

Ο βασιλιάς του είπε ότι του δίνει τη βασιλοπούλα για γυναίκα.

γάλα που πουλούσε στους τυροκόμους και οσβόλησε στην πολιτεία. — Αφού σεργιάνισε στους φωτισμένους δρόμους, πήγε στον έμπορο που πουλούσε καινούργιες κάπες.

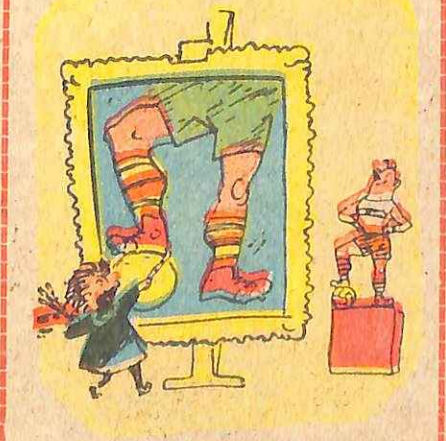
— Θέλω μια κάπα ζεστή, είπε κι' άκούμπησε τό ταγάρι του άπάνω στον πάγκο. — Η Τύχη που θοισκόταν δίπλα του — πάντα άόρατη — κούνησε λίγο τό ταγάρι και τό διαμάντι που θοισκόταν μέσα, κύλησε στο πάτωμα.

— Ο έμπορος, έσκυψε και τήσασε. — Δικό σου είναι αυτό; ρώτησε τό Μήτρο κατάληκτος. — Ναι, του απάντησε εκείνος. Είναι τοσκαμικόπετρα! — Μου την πουλάς; είπε ο έμπορος.

— Στη χαρίζω, του απάντησε ο Μήτρος. — Έγώ θά βρω κι' άλλες στο θοονό μού θόσκα τά πρόβάτα μου! — Αίνε, τώρα! Δόσ μου την κάπα που σού ζήτησα γιατί είδάσαι!...

— Ο έμπορος τσέπωσε τό διαμάντι, έδωσε την κάπα και μόλις ο Μήτρος έφυγε, έπρεσε σέ μεγάλη συλλογή. Τό διαμάντι που έφτασε στα γέλια του, ήταν σίγουρα τό μεγαλύτερο διαμάντι τό κόσμου. Μονάχα ένας άνθρωπος θά μπορούσε να τ' αγοράσει σ' όλόκληρη την πολιτεία. — Ο βασιλιάς!

— Φόρεσε τά καλά του ρούχα και χωρίς να χάσει καιρό, παρουσιάστηκε στο βασιλιά. — Μεγαλειότατε, του είπε, έγω τό μεγαλύτερο

Το πορτραίτο ενός ποδοσφαιριστή.

διαμάντι του κόσμου και σάς τό πουλώ νιά γέλια φορτωμένα σάρι! Νάτο!...

— Ο βασιλιάς τό πήρε στο γέρι του κι' έμεινε κατόπληκτος καθώς τό έλέμμα του έπρεσε άπάνω του. — Αυτό είναι άριστούργημα, είπε. Πού τό έφτιαξε;

— Ο έμπορος, χωρίς να διστάση, είπε στο βασιλιά όλη την ιστορία του διαμάντιού κι' εκείνος άφού σκέφτηκε λίγο, πήρε την άπόφασή του. — Άκούσε, είπε στον έμπορο. Τόσο μεγάλο διαμάντι δεν υπάρχουν στον κόσμο. Για να έρεθίσω αυτό στα γέλια του τοσπάνου που μου λές, είναι φανερό ότι ο Θεός του τό έδωσε. Κι' αυτό μαρτυρεί, ότι τό παιδί αυτό, είναι ο άγαπημένος του Θεού. Θα τον δώσω άντρα στη μοναχοκόρη μου, κι' όταν πεθάνω θά γίνη βασιλιάς!...

— Την ίδια στιγμή φώναξε τον ύποστητή του και τον διέταξε να φωνη άμέσως με τον έμπορο κι' ός τό μεσημέρι να του φέσουν στο παλάτι τό τοσπάνο.

— Φανταστήτε τό ξάφιασμα του Μήτρο, όταν τον ύποδέχτηκαν στο παλάτι με βασιλικές τιμές, κι' όταν ο ίδιος ο βασιλιάς του παρουσίασε την παντάναυση βασιλοπούλα του και του είπε ότι του τη δίνει γυναίκα!

— Ήθελε ο καμμένος να φέρη τίς αντίρρήσεις του, άλλα δεν πούλασε, γιατί οι παλατιανοί τον έπαισαν με χρυσόφανα ρούχα και τον πήγαν στην εκκλησία του παλατιού, όπου η ύψη τον περίμενε έτοιμη για τό στήσι. Πού έγινε με κάθε μεγαλοπρέπεια.

— Όταν τό μυστήριο τέλειωσε, ο βασιλιάς τον φίλησε στο μέτωπο, του έδωσε την εύχή του και τον έστειλε με τό βασιλοπούλα στο ίδιότατο διαμερίσμα του παλατιού, όπου τους περίμεναν έκλεκτά φαγητά και ποτά, για να περάσουν την πρώτη μέρα του γάμου τους.

— Η Τύχη που παρακολουθούσε — πάντα άόρατη — τά νιογάνια, είπε στη Γνώση που κι' αυτή άόρατη πήγαινε κοντά τους. — Λοιπόν; τί λές; Θα τον κάνω βασιλιά τον τοσπάνο μας;

— Μη θιάζεσαι, της απάντησε η Γνώση. Πίσω έχει η άγλαδία την ούρά! — Και είχε δικιο. Γιατί ο Μήτρος που δεν είχε γνώση, άντι να κάση στο τραπέζι με τό βασιλοπούλα, την παρατήρησε σβόλη ντυμένη με τό νυσκαν τά πρόβάτα του παλατιού.

— Μόλις ο βασιλιάς τό άκούσε, έπρεσε άπ' την κόρη του, που έτρεξε να του τό πη με δάκρυα στα μάτια. Έγινε έξω φερνάν.

— Αυτό που έκανε, είπε, είναι η μεγαλύτερη προσβολή για τό Στέμμα μου. Τό διαμάντι δεν τό έδωσέ ο Θεός, άλλα ο Σατανάς που θέλει την καταστροφή μου. Πηγαίνετε άμέσως να τον πιάσετε και να τό κόψετε τό κεφάλι!...

— Η Γνώση που θοισκόταν πίσω απ' τό βασιλοπούλα, ήταν σίγουρα τό μεγαλύτερο διαμάντι τό κόσμου. Μονάχα ένας άνθρωπος θά μπορούσε να τ' αγοράσει σ' όλόκληρη την πολιτεία. — Ο βασιλιάς!

— Φόρεσε τά καλά του ρούχα και χωρίς να χάσει καιρό, παρουσιάστηκε στο βασιλιά. — Μεγαλειότατε, του είπε, έγω τό μεγαλύτερο

διαμάντι του κόσμου και σάς τό πουλώ νιά γέλια φορτωμένα σάρι! Νάτο!...

— Ο βασιλιάς τό πήρε στο γέρι του κι' έμεινε κατόπληκτος καθώς τό έλέμμα του έπρεσε άπάνω του. — Αυτό είναι άριστούργημα, είπε. Πού τό έφτιαξε;

— Ο έμπορος, χωρίς να διστάση, είπε στο βασιλιά όλη την ιστορία του διαμάντιού κι' εκείνος άφού σκέφτηκε λίγο, πήρε την άπόφασή του. — Άκούσε, είπε στον έμπορο. Τόσο μεγάλο διαμάντι δεν υπάρχουν στον κόσμο. Για να έρεθίσω αυτό στα γέλια του τοσπάνου που μου λές, είναι φανερό ότι ο Θεός του τό έδωσε. Κι' αυτό μαρτυρεί, ότι τό παιδί αυτό, είναι ο άγαπημένος του Θεού. Θα τον δώσω άντρα στη μοναχοκόρη μου, κι' όταν πεθάνω θά γίνη βασιλιάς!...

— Την ίδια στιγμή φώναξε τον ύποστητή του και τον διέταξε να φωνη άμέσως με τον έμπορο κι' ός τό μεσημέρι να του φέσουν στο παλάτι τό τοσπάνο.

— Φανταστήτε τό ξάφιασμα του Μήτρο, όταν τον ύποδέχτηκαν στο παλάτι με βασιλικές τιμές, κι' όταν ο ίδιος ο βασιλιάς του παρουσίασε την παντάναυση βασιλοπούλα του και του είπε ότι του τη δίνει γυναίκα!

— Ήθελε ο καμμένος να φέρη τίς αντίρρήσεις του, άλλα δεν πούλασε, γιατί οι παλατιανοί τον έπαισαν με χρυσόφανα ρούχα και τον πήγαν στην εκκλησία του παλατιού, όπου η ύψη τον περίμενε έτοιμη για τό στήσι. Πού έγινε με κάθε μεγαλοπρέπεια.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΙΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώσει τά σχέδια ενός διαστημόπλοιου, που θά μπορούσε να μεταφέρει άνετα δυο ή τρεις έπιβάτες σ' ένα γειτονικό πλανήτη. Με την έκρηκτική ύλη, που είχε ανακαλύψει ο Αντρέας, θά μπορούσε να φτάσουν στον Άρη. — Έπρεπε όμως να θοούν δέκα έκαστομόρια φράγκα. Κατέφυγαν στο διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σπ. Κουάνας», άλλα εκείνος άρνήθηκε να τη βοηθήσει, γιατί δεν ήθελε να γελισοποιηθί η έφημερίδα του, όπως τά «Πατήλα Μαύρα» που χρηματοδοτείσε μια παρωδία έπιχειρήσεως καταγήγησης Μπάρλντο, ο όποιος έξαφάνιστηκε άφαικά από τό έρημισμό του! Οι δυο νέοι τότε με τη βοήθεια του Βαρνάβα, έβρισκαν στο πρόσωπο ενός θάσκαλου συμπατριώτη τους, τό κ. Ρουμπιγιόν, τό Μακρήνα τους. — Έτσι, όλοχαροι, έπρεσαν με τά μούτρα στη δουλειά!...

— Ο Αντρέας Μπορέ είναι ένας άριστος χημικός, που όνειρευόταν πάντα να κάνει μια μεγάλη ανακάλυψη. Μιά μέρα, λοιπόν, άναγέλλει στο στενό φίλο του Ζάκ Ναταλί, ότι βρήκε μια νέα έκρηκτική ύλη, με καταπληκτική δύναμη. — Έχει καλά φυλαγμένα τά χαρτιά της έφευρέσεώς του. Μιά μέρα όμως, τά κλέβει απ' τό γραφείο του κάποια άγνωστη νέα, έγγελώντας τον καμαριέρη του. — Η νέα αυτή είναι η Άντουανέτα Μπερνόν, άδελφή του άστορνόμου Έρρίκου Μπερνόν, που ενδιαφέρεται για τό ζήτημα της έπικοινωνίας με τους άλλους πλανήτες. — Η Άντουανέτα άδηγεί τον Αντρέα στο Άστεροσκοπείο και τον γνωρίζει στον άδελφό της, που τό έξηγεί, ότι έχει καταστρώ

81

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο:

29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ-4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 Απριλίου
★ Η εργασία απαιτεί διη σας την προσοχή, γιατί θα παρουσιαστούν απόρροιας δυσάρεστες. Χρειάζεται υπομονή και επιμονή. ★ Ισως να αναγκαστείτε να αναλογιστείτε κάτι από την αρχή.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 Απριλίου - 21 Μαΐου

★ Μη κάνετε κανένα μεγάλο έξοδο και βάλτε μια τάξη στις πληρωμές. Θα σας χρειαστούν χρήματα, τα οποία θα δυσκολευτείτε πολύ να βρείτε. ★ Ανέλιψη βοηθείας.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ιουνίου

★ Η νέα Σελήνη συνοδεύεται από πολλά άπλοια. ★ Αποφύγετε τις εκκρεμότητες, για να μη δοκιμάσετε δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Μη βασιστείτε σε υποσχέσεις, που θα μείνουν άπραγματοποίητες.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου - 23 Ιουλίου

★ Διέχετε μια από τις πιο σημαντικές περιόδους του 1959. Χρησιμοποιήστε τα διδάγματα που παρελθόντος και χαράξτε μια μελετημένη γραμμή δράσεως. ★ Οι συναλλαγές ενισχύονται ιδιαίτερα.

ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου - 23 Αυγούστου

★ Γόνιμη περίοδος, ιδίως για τους εργαζομένους πνευματικά και τους ασχολούμενους με έρευνες. ★ Αποφύγετε κάθε επίσημο και έχετε υπ' όψιν πως η εκπαίδευση μπορεί να σας ζημιώσει.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Δεν έφτασε ακόμα η στιγμή να δώσετε τη μάχη που σχεδιάζετε. ★ Αναθεωρήστε ψυχράμα τα σχέδια δράσεως. ★ Προσέξτε την αλληλογραφία. Σας επιφυλάσσει πολλές ευχάριστες εκπλήξεις.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου

★ Ετοιμασθείτε να αντιμετωπίσετε διάφορες δυσάρεστες, που θα συνοδεύουν τη νέα Σελήνη. ★ Μη αποκαλύπτετε στον πρώτο τυχερό τα σχέδιά σας και τα μυστικά της δουλειάς σας.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Μη σπαταλάτε τη δραστηριότητά σας προς διάφορες κατευθύνσεις. ★ Έχετε συμφέρον να δείξετε διαλλακτικότητα και να αποφύγετε την οξύτητα στις συζητήσεις. Μόνο ζημιά μπορεί να προκαλέσει.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Αναβάλλετε για αργότερα την πραγματοποίηση κάποιου τολμηρού σχεδίου. Η νέα Σελήνη δεν πρόκειται να ενοήσει την επιτυχία του. ★ Ο Δεκέμβριος θα είναι πολύ πιο ευνοϊκός.

ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ιανουαρίου

★ Οι αναποδιές, που θα παρουσιαστούν δεν πρέπει να σας κάνουν να χάσετε το θάρρος σας και να εγκαταλείψετε την πρόωπη σχεδίου, από το οποίο θα ωφεληθείτε πολύ.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ Αφαισθηθείτε ολοκληρωτικά στην εργασία και ενημερώστε την απολύτως, αποφεύγοντας τις εκκρεμότητες, που σας επιφυλάσσει ο Δεκέμβριος. ★ Μια νέα εργασία θα αποδειχθεί επικερδής.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Η εργασία σας επιφυλάσσει εκπλήξεις, που πρέπει να αντιμετωπίσετε με επιμονή. ★ Μια αλλαγή στο σύστημα εργασίας, θα σας επέτρεπε να επιτύχετε καλύτερα αποτελέσματα στο μέλλον.

★ Προσέξτε το φαγητό σας την Πέμπτη 29 και την Παρασκευή 30. Σας απειλεί κατά τις ημέρες αυτές τροφική δηλητηρίαση. ★ Η νέα Σελήνη συνοδεύεται από ευνοια της τύχης.

★ Δεν πρέπει οι διάφορες ασχολίες να σας κάνουν να παραμελήτε την υγεία σας. Προσέξτε ιδιαίτερα την καρδιά σας, την οποία υποβάλλετε τελευταία σε μεγάλες ταλαιπωρίες.

★ Η γενική παθολογική κατάσταση φαίνεται ικανοποιητική. Προσέξτε τα νεφρά σας, που είναι ιδιαίτερα ευαίσθητα κατά την περίοδο αυτή. ★ Το μπλέ σας κοιτάζει πολύ.

★ Δεν πρέπει να πανικοβλάσετε στην παραμικρότερη αδιαθεσία. Το θάρρος και η αισιοδοξία είναι πάντοτε τα καλύτερα και πιο αποτελεσματικά φάρμακα. ★ Τυχερό το 7.

★ Η νέα Σελήνη δεν επηρεάζει ευνοϊκά την υγεία. Γι' αυτό πρέπει να αυξήσετε τις προσφάσεις. ★ Χαλινάγωγίστε τα νεύρα σας και κάνετε τακτικούς περιπάτους στην εξοχή.

★ Πονοκέφαλοι, πονόδοντοι ή άλλες μικροενοχλήσεις, που δεικνύουν μάλλον στην κακή λειτουργία των νεφρών. ★ Ο λαϊκός είναι ιδιαίτερα ευαίσθητος. Γι' αυτό αποφύγετε τις άπειρες κινήσεις.

★ Αποφύγετε την υπερκόπωση και παραπατήστε να διατηρήσετε την καλή υγεία, που εξακολουθείτε να έχετε. ★ Κατά το Νοέμβριο τυχερή σας η μέρα η Παρασκευή.

★ Πρέπει να επισκεφθείτε τον οδοντογιάτρο σας. Η περιμένετε να σας πιάσουν δυνατό πόνος, για να το κάνετε. ★ Αποφύγετε, ότι έχετε πως ερεθίζει το σπύδι σας.

★ Διάφορες μικροενοχλήσεις θα σας κάνουν να ανησυχείτε για την υγεία σας. Συμβουλευθείτε το γιατρό σας. ★ Προσέξτε όταν πλησιάζετε φωτιά. Υπάρχει κίνδυνος εγκαυμάτων.

★ Πρέπει να βάλτε μια τάξη στις άρρες των γευμάτων. Άλλως το στομάχι σας θα σας κάνει να ανησυχείτε. ★ Αποφύγετε παραμικρά κρυολογήματα, που φυλάσσει, για να μη χειροτερεύει το κακό.

★ Η νέα Σελήνη αυξάνει τη νευρική σας και αυτό επηρεάζει δυσμενώς ολόκληρο τον οργανισμό. ★ Αποφύγετε πρόωπα, των οποίων η συντροφιά δε σας είναι ευχάριστη. Τυχερό το 10.

★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν απειλεί την υγεία σας. Δεν πρέπει όμως να κοιμάστε τον καρδιά σας επιδεικνύοντας χροιά σας το ρόζ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΗΜΑ

Κ ΑΠΟΙΟΣ, που τον έχετε, την πν να τον βάζει ο νους σας, και που θέλει το καλό σας, αισθάνεται υποχρέωση να σας πληροφορήσει, ότι η γυναίκα σας άποψε το βράδυ στις έννιά θα βρίσκεται με το φίλο της στο γνωστό εξοχικό κέντρο «Πεταλούδα», κοντά στο Ραμπουγιέ.

Ο Σάρλ Ραντώ, ο διάσημος, αν και πολύ νέος ακόμα, αρχιτέκτονας, πήρε το ανώνυμο γράμμα στις 10 το πρωί. Στην αρχή, του ήρθε κάτι σαν ζάλη. Ύστερα, έκανε τη σκέψη να στείλει το προσωπικό αυτό σημείωμα, και να το πετάξει στο καλάθι. Και, τέλος, πήρε την απόφαση να πάει να βρει τον καλύτερο φίλο του, τον πολιτικό μηχανικό "Υβ Ντεκάν, να του δείξει το γράμμα του και να του ζητήσει τη συμβουλευτική του γνώμη τι έπρεπε να κάνει.

Την ξέρα καλά τη γυναίκα σου και είμαι βέβαιος ότι πρόκειται για μια αξιοπρεπή γυναίκα! του είπε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό ο Ντεκάν, που τον συνάντησε ύστερ από λίγη ώρα στο γραφείο του.

— Έτσι λέω κι' εγώ, ψιθύρισε ο Σάρλ, χαλιμαμένος ακόμα. Μά, για να είμαι ειλικρινής, θυμάμαι καλά ότι σήμερα το πρωί, όταν έφτανα από το σπίτι, η Ιρέν με χαϊρέθηκε ψυχρά κι' ανόρεχτα. Και το φίλ της ήταν πολύ κρύο κι' αυτό... Μου έκανε εντύπωση, γιατί αυτό συνέβη πρώτη φορά, τρία χρόνια τώρα που είμαστε παντρεμένοι.

— Σου φάνηκε... Έσύ μάλλον θα ήσουν άπορημένος.

— Μακάρι! αναστέναζε ο Σάρλ. Οποσδήποτε, το γράμμα αυτό μ' αναστάτωσε... Ντρέπομαι για τον εαυτό μου... πειδή υποπτεύομαι τη γυναίκα μου... Ωστόσο νοιώθω την ανάγκη να βεβαιωθώ πως δεν συμβαίνει τίποτα, για να ήσυχάζω...

— Πρέπει να με βοηθήσει και σύ... Έσύ...

— Ισως ν' άργήσω λίγο το βράδυ, είπε ο Σάρλ στη γυναίκα του.

«Ένας σου θέλει»

ΤΟ ΚΑΛΟ ΣΑΣ...

χεσαι το μεσημέρι να φάμε μαζί σπύτι; Πολύ ευχάριστη... Μά, τι ζητάς από μένα;

— Όχι και σπουδαία πράγματα... Μόλις φάμε, θα βρω μια πρόφαση να σ' αφήσω λίγη ώρα μονάχο με την Ιρέν... Έχεις μεγάλο θάρρος και οικειότητα μαζί της... Προσπάθησε να της πάρεις με τρόπο λόγια για... για το ζήτημα που έφερε...

— Αν και η δουλειά αυτή δε μ' άρεσει διόλου, ψιθύρισε με δυσφορία ο Ντεκάν, θα την κάνω για σένα, για να θγάλης κάθε κακή ιδέα από το μυαλό σου.

Ο Σάρλ τηλεφώνησε τότε της Ιρέν, — έμεναν σε μια ιδιόκτητη βίλλα, πλουσιωτάτα επιπλωμένη, σε μια ρομαντική ερημική τοποθεσία, λίγο έξω από το Πασιό, — ότι ο Ντεκάν θα έφτανε το μεσημέρι μαζί τους.

Το πρώτο μέρος του προγράμματος έγινε όπως ο είχε καταστρώσει ο Σάρλ. Μετά το φαγητό, ο Ντεκάν έμεινε αρκετή ώρα μόνος του με την Ιρέν στο λιθιγκ-ρούμ, πίνοντας τον καφέ τους, ενώ ο Ραντώ μελετούσε διηθεν κάτι σχέδια στο γραφείο του.

Οι δύο φίλοι ξεκίνησαν μαζί για το Παρίσι, κατά τις 3 το απόγευμα. Η Ιρέν πήρε το αυτοκίνητο, ο Σάρλ το βράδυ, είπε ο Σάρλ στη γυναίκα του, ενώ την αποχαιρέτησε στην πόρτα. Έχω κάποια δουλειά... Δεν πρέπει να την παραμελήσω, γιατί ασφαλώς θα είναι σοβαρή δουλειά! ψιθύρισε η Ιρέν, με ανεπαίσθητο μορφασμό, ενώ ο Ντεκάν την κοίταζε παράξενα.

Μόλις ανέβηκαν στο αυτοκίνητο του Σάρλ, ο αρχιτέκτονας ρώτησε τον μηχανικό, ανήσυχος και ταραγμένος:

— Μήπως καταρρώσες να μάθεις τίποτα;...

— Η αλήθεια είναι ότι μου ανέθεσαν μια αποστολή πολύ λεπτή και δύσκολη! ψιθύρισε ο Ντεκάν, μασώντας τα λόγια του. Έρεεις πόσο εκτιμώ τη γυναίκα σου...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω! τον διέκοψε απότομα ο Σάρλ, που λίγο έλειψε να ρίξει το αυτοκίνητο πάνω σ' ένα δέντρο, από άδελιο χειρισμό του θολάν. Υποπτεύομαι κι' εσύ ότι κάτι συμβαίνει...

Για να είμαι ειλικρινής, ναί... Η προσωπική μου, όμως, γνώμη είναι ότι η Ιρέν προσπαθεί να σε κάνει να ζήλεις...

— Να ζήλεις;... Μά δεν της έδωσα ποτέ αφορμή... Είμαι ο πιο πιστός και αφοσιωμένος σκύλος!...

— Δεν άμφισβάλω... Άποσθήποτε, το καλύτερο που έχεις να κάνεις, είναι να βάλεις κανένα ιδιωτικό αστυνομικό να την παρακολουθήσει.

Τη φορά αυτή, ο Σάρλ κόντευε, από την ταραχή του, να ρίξει το αυτοκίνητο πάνω σε μια άλλη κούρα που πήγαινε μπροστά...

— Δε μπορώ να το κάνω αυτό! τραύλισε. Το θεωρώ πολύ έφευτελιστικό... Προτιμώ να πάω ο ίδιος άποψε το βράδυ στην «Πεταλούδα», να εξακριβώσω, σω με τα μάτια μου τι συμβαίνει...

— Νομίζω ότι και αυτό είναι πολύ προσβλητικό για τη γυναίκα σου, αφού δεν έχεις έναντιόν της καμμία άλλη απόδειξη εκτός από ένα ανώνυμο γράμμα.

— Α, ναι, έγρασα να σου πω κάτι... Μου φαίνεται, ότι και η υπηρέτριά σου είναι μερμένη με την υπόθεσή αυτήν. Την είδα σήμερα πολύ ανήσυχη και άπορημένη, σαν να την απασχολούσε κάποια έννοια...

Μά ο Σάρλ, θυσιμαμένος στις ζοφερές του σκέψεις, δεν πρόσεξε τα λόγια αυτά του φίλου του.

— Ζητάς, βλέπω, και ρέστα! Είμαι, όμως, περίεργη να δω τι θα μου πεις αφού διαβάσεις αυτό.

Κι' έβγαλε από την τσάντα της και το έδωσε ένα γράμμα.

— Ο Σάρλ το πήρε, και το διάβασε στο φως του αναπτήρα του:

«Κάποιος, που τον έχετε, χωρίς να το θέλει ο νους σας, και που θέλει το καλό σας, αισθάνεται υποχρέωση να σας πληροφορήσει, ότι ο άντρας σας άποψε το βράδυ στις έννιά θα βρίσκεται με τη φίλη του στο γνωστό εξοχικό κέντρο «Πεταλούδα», κοντά στο Ραμπουγιέ».

Την άλλη μέρα το πρωί, στις 7, ο "Υβ Ντεκάν πήρε στο τηλέφωνο τον Σάρλ, ανυπομονώντας να μάθει τι συνέβη ελεγε η χθεσινή ιστορία. Ξύπνησαν τον αρχιτέκτονα, που κοιμόταν ακόμα, για να του πουν ότι τον ζητούσε ο φίλος του.

— Τι έγινε χθές; τον ρώτησε με αγωνία ο Ντεκάν, ξεχνώντας να τον καλημερίσει.

— Ένα δυνατό γέλιο, — γέλιο ευχαριστημένου ανθρώπου, — άνηψε στο ακουστικό.

— Οι πρώινες εφημερίδες θα τα γράφουν σήμερα τα νεότερα!

— Δηλαδή;...

— Δηλαδή, χθές τη νύχτα μάς έφτασε το θύλα από τ' ασπμικά, τα μπιντελά και διάφορα αντικείμενα αξίας. Τη δουλειά αυτή θα την έκανε ένας φίλος ο φίλος που ήθελε το καλό μου! Ένα τέτοιο ανώνυμο γράμμα έστειλε και στη γυναίκα μου και την έκανε, τη δυστυχισμένη, να τρέχει μες στη νύχτα στο Ραμπουγιέ... για να με πιάσει έπ' αυτοσφάρο! Κι' έτσι, ο φίλος ή οι φίλοι μας δε θόνηκαν κανένα σπύτι να τους έμποδισαν...

— Καλά, και η υπηρέτριά σου τι έκανε;

— Είχε λάβει κι' αυτή ένα όμοιο γράμμα κι' έτρεξε στο Παρίσι, κοντά στο Λουξεμβούργο, να τσακώσει τον αρραβωνιαστικό της με τη φιλέντα του!...

ετυχία, — θριασκότανε στις 9 παρά τέταρτο το βράδυ σε μικρή απόσταση από το κέντρο «Πεταλούδα», στο Ραμπουγιέ; κρυμμένος πίσω από κάτι δέντρα. Είχε αφήσει την κούρα του λίγο πιο πέρα, με σφυσμένα τα φώτα.

Έκανε διαδολεμένο κρύο εκείνο το βράδυ και συγχρόνως φυσούσε ένας παγερός άνεμος που σου κοκάλωνε τ' αυτιά. Ο Σάρλ, όμως, δεν καταλάβαινε τίποτα. Έκαιγε ολόκληρος από πυρετό.

Είχε καρφωμένα τα βλέμματά του στα μεγάλα φωτισμένα παράθυρα του Ισογείου — και στα μικρά, διακριτικά παραθυράκια του επάνω πατώματος του κέντρου, — και αναρωτιότανε με αγωνία αν, μεταξύ των πελατών εκείνης της βραδιάς, ήταν και η Ιρέν, η γυναίκα του.

Σε μια στιγμή, είδε να τον πλησιάζει σιγά-σιγά και με μεγάλη προσφάξια μια γυναίκα σιλουέττα. Ο Σάρλ κρύσθηκε άμεσως πίσω από ένα δέντρο. Φαίνεται, ότι εκείνη δε θα τον πρόσεξε, στο σκοτάδι, γιατί εξακολουθούσε να προχωρή προς το μέρος του.

Βρισκότανε σε μικρή απόσταση από το δέντρο που έκρυβε τον Σάρλ όταν ένα αυτοκίνητο, που πέρασε ξαφνικά από το δημόσιο δρόμο, φώτισε με τους προβολείς του την τοποθεσία. Και ο Ραντώ είδε τότε πως η γυναίκα σιλουέττα ήταν η γυναίκα του.

— Ιρέν! φώναξε, κάνοντας δύο θήματα μπροστά.

— Σάρλ!...

— Ο τόνος της ήταν αυστηρός.

— Τι ζητάς εδώ; συνέχισε, όταν έκεινος έφτασε κοντά της παραπατώντας σαν μεθυσμένος, άδικονας να μιλήσει από την ταραχή του.

— Έσύ... τολμάς εσύ να με ρωτάς τι ζητώ εδώ; έστρεψε τότε ο Σάρλ.

— Έγώ το δικαιώμα! τον διέκοψε θυμωμένη η Ιρέν. Δεν πιστεύω να ήρθε εδώ, σ' αυτό το κέντρο, για τη σοβαρή δουλειά που μου έλεπε ότι έχεις άποψη!

— Η... τό... υπερβαίνεις κάθε όριο! ξεφώνισε ο Σάρλ.

— Ζητάς, βλέπω, και ρέστα! Είμαι, όμως, περίεργη να δω τι θα μου πεις αφού διαβάσεις αυτό.

Κι' έβγαλε από την τσάντα της και το έδωσε ένα γράμμα.

— Ο Σάρλ το πήρε, και το διάβασε στο φως του αναπτήρα του:

«Κάποιος, που τον έχετε, χωρίς να το θέλει ο νους σας, και που θέλει το καλό σας, αισθάνεται υποχρέωση να σας πληροφορήσει, ότι ο άντρας σας άποψε το βράδυ στις έννιά θα βρίσκεται με τη φίλη του στο γνωστό εξοχικό κέντρο «Πεταλούδα», κοντά στο Ραμπουγιέ».

Την άλλη μέρα το πρωί, στις 7, ο "Υβ Ντεκάν πήρε στο τηλέφωνο τον Σάρλ, ανυπομονώντας να μάθει τι συνέβη ελεγε η χθεσινή ιστορία. Ξύπνησαν τον αρχιτέκτονα, που κοιμόταν ακόμα, για να του πουν ότι τον ζητούσε ο φίλος του.

— Τι έγινε χθές; τον ρώτησε με αγωνία ο Ντεκάν, ξεχνώντας να τον καλημερίσει.

— Ένα δυνατό γέλιο, — γέλιο ευχαριστημένου ανθρώπου, — άνηψε στο ακουστικό.

— Οι πρώινες εφημερίδες θα τα γράφουν σήμερα τα νεότερα!

— Δηλαδή;...

— Δηλαδή, χθές τη νύχτα μάς έφτασε το θύλα από τ' ασπμικά, τα μπιντελά και διάφορα αντικείμενα αξίας. Τη δουλειά αυτή θα την έκανε ένας φίλος ο φίλος που ήθελε το καλό μου! Ένα τέτοιο ανώνυμο γράμμα έστειλε και στη γυναίκα μου και την έκανε, τη δυστυχισμένη, να τρέχει μες στη νύχτα στο Ραμπουγιέ... για να με πιάσει έπ' αυτοσφάρο! Κι' έτσι, ο φίλος ή οι φίλοι μας δε θόνηκαν κανένα σπύτι να τους έμποδισαν...

— Καλά, και η υπηρέτριά σου τι έκανε;

— Είχε λάβει κι' αυτή ένα όμοιο γράμμα κι' έτρεξε στο Παρίσι, κοντά στο Λουξεμβούργο, να τσακώσει τον αρραβωνιαστικό της με τη φιλέντα του!...

ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Είναι αμφίβολο αν υπήρξε ποτέ, στην ιστορία των αιώνων, τυράννος σκληρότερος και αιμαγχερότερος απ' το βασιλιά Ρανταμά της Μαδαγασκάρης. Κυβέρνησε το μεγάλο αυτό νησί με τον τρόπο και τη φρίκη, στις αρχές του 19ου αιώνα, κι' έστειλε στο θάνατο πάνω από 10.000 ανθρώπους.

Επίανε τους χριστιανούς θραγγενείς, τους άπορροδενε δυό-δυό απ' το λαϊκό και τους έστειλε να δουλεύουν σαν σκλάβοι. "Αν ο ένας απ' αυτούς πέθαινε απ' τα μαρτύρια και την εξάντληση, ο άλλος ήταν υποχρεωμένος να σέρνει μαζί του το πτώμα, άποπου να αποκεφαλίσει ένας φρουρός το νεκρό και να έλευθερώσει έτσι το ζωντανό.

Αν κάποιος σκλάβος τολμούσε να παραπονηθεί, τον κόβανε σε τρία κομμάτια, για παραδειγματισμό των άλλων. Όποιος πρόσβαλε τη αυλική τιμή ενός άλλου, το πλήρωνε με τη ζωή του: Τον βένανε μέσα σ' ένα σακί και τον πετούσανε σ' ένα γκρεμό.

Τα δίωκα και τα παιδιά που γεννιόνταν σε όριμαμένες γυναικούλικες μέρες, θανατώνονταν, γιατί τα θεωρούσαν κατάρτα για τον τόπο.

Κάποτε, σε μια περιόδεά του, ο Ρανταμά έστειλε ένα υπηρέτη μ' ένα μνημιαίο στο παλάτι του, ορίζοντάς του ότι έπρεπε να γυρίσει πίσω σε 6 μέρες το πολύ. Ο δυστυχισμένος έτρεχε στο μεγαλύτερο μέρος της οπλής διαδρομής. Κι' όμως ο βασιλιάς τον παρέδωσε στο δήμο, γιατί καθυστέρησε λίγες ώρες!

Το ίδιο σκληρό ήταν κι' η βασίλισσα Ραμπουγιέ, η γυναίκα του Ρανταμά. Όταν κάποτε ένας ιεραπόστολος τολμούσε να πη ότι οι σκλάβοι είναι κι' αυτοί άνθρωποι σαν τους βασιλιάδες, η Ραμπουγιέ διάταξε να τον ρίξουν μέσα σ' ένα λάκκο, να γυρουν από πάνω θραστό νερό και να γεμίσουν ύστερα το λάκκο με χάμα.

Οι κυρίες της τιμής της αναλάβαιναν το καθήκον του ρυζιού για το φαγητό της. "Αν έμενε δε μέσα κανένα σκουπίδι, η υπηρέτριά της πλήρωνε με τη ζωή της.

Ο Ρανταμά πέθανε μάλλον νέος, η γυναίκα του όμως έζησε 81 χρόνια. Όταν πέθανε κι' αυτή, γιόρτασε ένας καταπληκτικός λαός της Μαδαγασκάρης.

-- Τάμαθας, γυναίκα ;
Λένε ότι κατά την παρέλασι
ένα αεροπλάνο προσγειώθηκε
άνωμάλως!...

ΤΑΣΣΙΟΣ